A feszültségkeltés mestere

DEAN KOONTZ
ED GORMAN

AZ ÉJ VÁROSA

A FRANKENSTEIN-TRILÓGIA
MÁSODIK KÖTETE

A rékozló fiú folytatása

Dean R. Koontz - Az Éj Városa

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Dean Koontz: Frankenstein - City of Night by Dean Koontz and Ed Gorman
Published by Bantam Dell a Division of Random House, Inc.
Copyright ©2007 by Dean Koontz
Borító: Jantner János
Fordította: Szántai Zsolt
ISBN 978 963 497 145 0
Hungarian edition ©Szukits Könyvkiadó, 2007
Hungarian translation ©Szántai Zsolt, 2007
Lektor: Pető Bálint
Tördelés: Karaktertax Bt., Szvoboda Gabriella
Színre bontás, tipográfia: A-SzínVonal 2000 Kft.
Felelős kiadó: Szukits László és Szukits Gábor
Debreceni Kinizsi Nyomda Kft.
Felelős vezető: Bördős János

Első Fejezet

Viharban lépett át az életbe, megérintette egy különös villám, amely nem perzselte szét - Deucalion egy iszonyú éjszakán született.

Elkínzott kiáltásainak tébolyult szimfóniája, teremtőjének diadalmas rikoltásai, a bonyolult és félelmetes gépezet kattogása és berregése visszhangként pattant vissza a régi szélmalomban kialakított laboratórium kőfalairól.

Amikor ráébredt a világra, Deucalion egy asztalhoz kötözve feküdt. Ez volt az első jel, ami arra utalt, hogy rabszolgának teremtették.

Istennel ellentétben Victor Frankenstein nem tartotta fontosnak, hogy teremtményét megajándékozza a szabad akarattal. Az utópistákhoz hasonlóan ő is a szabad gondolatok fölé helyezte a feltétel nélküli engedelmességet.

Azon az éjszakán, több mint kétszáz évvel ezelőtt, elkezdődött az őrület és az erőszak, amely hosszú éveken át jellemezte Deucalion életét. Tombolásai során gyilkolt, méghozzá könyörtelenül.

Az évtizedek során meg tanult uralkodni magán. Fájdalmas magánya megismertette vele a szánalmat, abból pedig később együttérzés fakadt. Megtalálta a reményhez vezető utat.

Mégis, bizonyos éjszakákon minden különösebb ok nélkül szétáradt benne a düh. Racionális indíték nélkül felfokozódott benne ez az érzés, ami már-már azzal fenyegetett, hogy áttaszítja őt a megfontoltság és a józanész határain.

Ezen az éjszakán Deucalion gyilkos hangulatban haladt előre New Orleansben, a Francia Negyed peremén húzódó sikátorban.

A levegő meleg volt és nyirkos, pezsgett benne a dzsessz, amit a híres klubok falai nem voltak képesek teljes egészében magukban tartani.

Deucalion az árnyékok között maradt, a mellékutcákon járt, mert tisztában volt azzal, hogy termete miatt felfigyelnének rá. A termete és az arca miatt...

Az egyik szemetes tartály mellől, a sötétből egy ráncos, rumba áztatott mazsolaszőlőre emlékeztető ember lépett elő.
- Béke Jézusban, testvér!
Bár az üdvözlés nem arra utalt, hogy portyázó útonállóval hozta össze a sors, Deucalion azzal a reménnyel fordult a hang irányába, hogy az ismeretlen embernél talán kés, esetleg lőfegyver van. Hiába volt dühös, még így is szüksége volt valami igazolásra ahhoz, hogy erőszakos legyen.
A koldus azonban semmit sem tartott a kezében, csak a tenyerét tartotta maga elé, és legfeljebb a szájából áradó bűzzel támadott.
- Csak egyetlen dollárra lenne szükségem.
- Egy dollárért semmit sem kapsz - mondta Deucalion.
- Légy áldott, ha nagylelkű leszel hozzám, de tényleg csak egy dollárt kérek.
Deucalion leküzdötte a vágyat, hogy elkapja a kinyújtott kart, és letörje a végéről a csuklót, mintha nem lenne egyéb, mint egy száraz gally.
Majd elfordult, és még akkor sem nézett vissza, amikor a kéregető szitkozódni kezdett.
Ahogy elhaladt az egyik étterem konyhájának bejárata előtt, kinyílt az ajtó. Két, spanyolos külsejű, fehér nadrágot és pólót viselő férfi lépett ki. Az egyik cigarettával kínálta a másikat.
Deucalionra rávetődött az ajtó fölött égő biztonsági lámpa, és az azzal szemközt, a sikátor másik falán világító égő fénye.
A két férfi megdermedt, amikor meglátták őt. Az arca egyik oldala normálisnak látszott, de a másik felén bonyolult tetoválás díszelgett.
A mintát egy tibeti szerzetes tervezte, és tetoválta bele Deucalion bőrébe a tűivel. A rajz vaddá, már-már démonivá változtatta a külsejét.
A tetoválás célja az volt, hogy elterelje az emberek tekintetét az alatta lévő széttört ábrázatról, annak a sérülésnek a nyomairól, amelyet még a teremtője okozott Deucalionnak valamikor a távoli múltban.
A két lámpa fénye elegendő volt ahhoz, hogy Deucaliont a maga valójában lássa a két ember, akik meg nem érthették ugyan, de legalább láthatták a tetoválás alatti radikális geometriát. Nem félelemmel, inkább komor tisztelettel néztek rá, mintha arra gondolnának, hogy valamiféle spirituális jelenés tanúivá váltak.
Deucalion a fényből az árnyékba lépett, átsietett egy másik sikátorba; dühe egyre fokozódott.
Hatalmas keze megremegett és úgy rángott, mintha szükségét érezné annak, hogy megfojtson valakit. Deucalion ökölbe szorította, és zsebre vágta.
Nyár volt, a mocsaras vidék fülledtsége nehéz takaróként borult a világra, Deucalion mégis hosszú, fekete kabátot viselt. Sem a forróság, sem a harapós hideg nem gyakorolt rá hatást, ahogy a fájdalom és a félelem sem.
Ahogy felgyorsította lépteit, a kabát szárnya úgy lebegett mögötte, mintha köpeny lenne. Ha csuklyája is van, bárki elhitte volna róla, hogy maga a halál.
A gyilkos hajlamok talán átitatták testének minden sejtjét. Húsa egykor azoké az elítélt bűnözőké volt, akiknek friss hulláját a börtön temetőjéből, a sírgödörből rabolták el közvetlenül a kivégzésük után.

Két szíve közül az egyik valamikor egy őrült gyújtogatóé volt, aki templomokat égetett porig. A másik egy gyermekekkel fajtalankodó vadállat mellkasában dobogott egykor.

A szív még az Isten által teremtett emberek mellkasában is lehet hamis és gonosz. A szív időnként minden ellen fellázad, amit az elme tud, amiben hisz.

Ha egy pap kezei képesek arra, hogy bűnös cselekedetet hajtsanak végre, ugyan mit lehet várni egy fojtogatásért elítélt ember-bestia kezeitől? Márpedig Deucalion pontosan egy ilyen bűnözőtől „örökölte" ezeket a végtagjait.

Szürke szemét egy kivégzett baltás gyilkos fejéből emelték ki. Időnként lágy, áttetsző lüktetés jelent meg előtte, mintha a bensőjében egy figyelmeztetés és előjelek nélkül feltámadó vihar hagyta volna hátra villámainak fényeit.

Az agya valamikor régen egy ismeretlen gonosztevő koponyáját töltötte meg. A halál a korábbi élet minden emlékét kitörölte belőle, de elképzelhető volt, hogy az idegpályák szövedéke hibás maradt.

Fokozódó dühe arra kényszerítette, hogy a város legmocskosabb, legveszélyesebb utcái, a folyón túli Algiers felé menjen. Az itt húzódó sötét sikátorokban bűzösen burjánzott minden, ami ellentétes volt a törvénnyel.

Az egyik elhanyagolt épületben bordélyház működött, amit nem túl sok sikerrel próbáltak masszázsszalonnak és akupunktúrás rendelőnek álcázni. A házban működött még egy tetováló szalon, egy video bolt, ahol kizárólag pornográf filmeket lehetett kapni, valamint egy zajos, mocskos cajun bár. Odabent bömbölt a jellegzetes ritmusú zene.

Az épület mögötti sikátorban parkoló kocsikban stricik múlatták az időt, arra várva, hogy védenceik, a lányok átadják nekik a bevételt.

Két hawaii inges, fehér selyemnadrágos, görkorcsolyás suhanc kokaint és porított Viagrát árult a bordélyház klienseinek. Akinek arra volt szüksége, extasyt és más szintetikus drogot is kaphatott tőlük.

A pornóbolt mögött négy Harley állt egymás mellett. A jelek szerint a bordélyban és a kocsmában kemény motorosok látták el a biztonsági szolgálatot, az is elképzelhető volt, hogy a drogüzéreket is ők védték. Talán valamennyi „vállalkozás" biztonságáról ők gondoskodtak.

Deucalion átment közöttük. Néhányan észrevették, de voltak, akik feléje se pillantottak. Úgy mozgott a fekete kabátban a még feketébb árnyékok között, mintha láthatatlanná tévő köpenyt viselne.

A misztikus villám, ami annak idején életre keltette, valamilyen módon megvilágította előtte a világmindenség kvantumszerkezetét, és talán még valami mást is. Két teljes évszázadot töltött kutatásokkal, s közben megpróbálta használni a tudását. Vizsgálódásainak és eredményeinek köszönhetően, amikor olyan kedve volt, könnyedén, kecsesen, mások számára meghökkentő és ijesztő módon, szinte észrevehetetlenül mozgott a világban.

A bordély hátsó bejáratánál az egyik motoros veszekedni kezdett egy karcsú, fiatal nővel. A kiáltozás olyan volt Deucalion számára, mint éhes cápának a vízben szétterjedő vér.

A lány, bár szajhásan csábító ruhákat viselt, tiszta arcú, sebezhető teremtésnek látszott. Nem lehetett több tizenhat évesnél.

- Eressz el, Wayne! - könyörgött. - Ki akarok szállni!
Wayne, a motoros a karjainál fogva elkapta, és a zöldre festett ajtóhoz csapta a lányt.
- Ha egyszer beszálltál, nincs kiút!
- De még csak tizenöt vagyok!
- Nem baj. Hamar megöregszel...
- Nem tudtam, hogy ilyen lesz! - zokogott a lány.
- Mit gondoltál, milyen lesz, te hülye kurva? Mint a Pretty Womanben, Richard Gere-rel?
- A pasas ronda, és bűzlik!
- Joyce, kicsim, ezek mind rondák, és mind bűzlenek. Az ötvenedik után már észre se fogod venni.
Deucaliont a lány vette észre először. Úgy elkerekedett a szeme, hogy Wayne kíváncsian hátrafordult, hogy megnézze, mit lát.
- Ereszd el a lányt - mondta Deucalion halkan.
A motorosra - kegyetlen arcú, erős férfi volt - nem gyakorolt valami nagy hatást a felszólítás.
- Na, húzz innen, de gyorsan, kóbor lovag, mert el találod veszteni a golyóidat!
Deucalion megfogta a motoros jobb karját, a háta mögé csavarta, de olyan gyorsan és olyan erővel, hogy a férfi válla hangos reccsenés kíséretében eltört. Ezután ellökte magától Wayne-t, aki a levegőbe emelkedett, majd pofára esett; a szájába jutó mocsok elfojtotta sikolyát.
Elég lett volna egyetlen kemény dobbantás a nyakra, és eltörik a motoros gerince. Deucalionnak eszébe jutott a fáklyával és vasvillával hadonászó tömeg, egy másik évszázad csőcseléke, ezért uralkodott magán, nem ölte meg Wayne-t.
Lánc süvített a levegőben. Deucalion megfordult.
Egy másik motoros állt előtte. A férfi arcát groteszkké tették a szemöldökénél, az orrában és a nyelvében csillogó piercingek, meg az égővörösre festett szakáll. Látszott rajta, élvezettel veti bele magát a harcba.
Deucalion ahelyett, hogy megpróbált volna kitérni a lánc elől, közelebb lépett támadójához. A lánc a bal karjára csapott. Megragadta, rántott rajta egyet, és ezzel kibillentette a vörös szakállút az egyensúlyából.
A motorosnak copfja volt, amit könnyedén meg lehetett markolni.
Deucalion felemelte a férfit, megütötte, majd elhajította.
Megszerezte a láncot, és a harmadik gazfickó térdére csapott vele.
A harmadik motoros fájdalmasan felüvöltött, és összerogyott. Deucalion a nyakánál és az ágyékánál fogva segítette fel a földről. Megemelte, és könnyedén hozzávágta az éppen támadni készülő negyedik motoroshoz.
A kocsmából kihallatszódó zene ritmusára néhányszor a falhoz csapta a két motoros fejét. Bízott benne, hogy így sikerül felébresztenie a lelkiismeretüket.
A pornóbolt, a kocsma és a bordély bejárata előtt ácsorgó kliensek rémülten menekültek a sikátorba. A görkorcsolyás dílerek az árukészletükkel együtt elszáguldottak.
Felbőgtek a stricik autói. Egyik sem indult Deucalion felé, a sofőrök villámgyorsan kitolattak a szűk utcából.

Az egyik felspécizett Cadillac belerohant egy sárga Mercedesbe.

Egyetlen sofőr sem állt meg, egyikük sem foglalkozott a biztosítási űrlapok kitöltésével.

Deucalion és a Joyce nevű lány egyedül maradt a harcképtelenné tett motorosokkal. Az ablakok és ajtók mögül néhányan figyelték őket, de senki sem lépett elő.

A kocsmában a zenekar egy pillanatra sem állt meg, folytatták a muzsikálást. A sűrű, nyirkos levegő együtt remegett a ritmussal.

Deucalion a sikátor és a szélesebb utca találkozásánál a sarkon álló lányhoz lépett. Egyetlen szót sem szólt, de Joyce-nak nem is volt szüksége biztatásra ahhoz, hogy csatlakozzon hozzá.

Elindult a férfival, de látszott rajta, hogy fél. Jó oka volt rá.

A sikátorban történtek nem szüntették meg Deucalion dühét. Amikor nyugodt volt, az elméje leginkább egy több évszázados, díszes és gazdag tapasztalatokkal, elegáns gondolatokkal, filozofikus megállapításokkal berendezett kúriára hasonlított. Most azonban olyan volt, mint egy vérrel sötétre festett falú, a gyilkolási vágytól hideg és rideg mészárszék.

Ahogy elhaladtak az egyik utcai lámpa alatt, ahogy keresztülléptek az égő körül röpködő éjjeli lepkék csapongó árnyékain, a lány ránézett Deucalionra, aki érezte, hogy kísérője megremeg.

Joyce döbbenete legalább olyan nagy volt, mint félelme. Olyan érzése támadt, mintha már felébredt volna valami rossz álomból, de még nem tud különbséget tenni a valóság és a lidércképek között.

Amikor a lámpák közötti sötétben Deucalion a vállára tette az egyik kezét, ahogy a halkuló cajun zene és az erősödő dzsessz foszlányai között lépkedtek az árnyékban, Joyce-ban egyre erősödött a döbbenet és a félelem is.

- Ilyenkor - mondta Deucalion, miközben átvágtak a Jackson Square-en, és elhaladtak a tábornok szobra előtt - a Negyed semmivel sem biztonságosabb a számodra, mint a sikátor. Van hová menned?

A lány úgy húzta össze magát, mintha a fülledt meleget hirtelen sarkvidéki hideg váltotta volna fel.

- Haza.

- Itt laksz, a városban?

- Nem. Baton Rouge-ban. - Joyce közeljárt a síráshoz. - Azt hiszem, nem is olyan unalmas és elviselhetetlen hely az otthonom...

Deucalion könyörtelen dühéhez irigység keveredett. Neki sosem volt otthona. Voltak helyek, ahol lakott, de egyik sem volt valódi otthon.

Mentális cellájának rácsait rázni kezdték a bebörtönzött bestiális késztetések, s feltámadt benne a vágy, hogy szétzúzza a lány testét, cafatokra tépje - pusztán azért, mert van egy hely, amit az otthonának nevezhet.

- Van telefonod? - kérdezte.

A lány bólintott, és hímzett öve alól kihúzott egy mobiltelefont.

- Mondd meg az anyádnak és az apádnak, hogy abban a katedrálisban vársz rájuk! - mondta Deucalion.

Átkísérte a lányt a templomhoz. Megállt az utcán, biztatta Joyce-t, hogy lépjen be a kapun. Amikor a lány hátrafordult, hogy még egyszer ránézzen, már eltűnt.

Második Fejezet

A Garden Districtben lévő házban Victor Helios azzal kezdte a gyönyörű nyári reggelt, hogy szeretkezett egyet új feleségével, Erikával.

Az első feleségét, Elizabethet kétszáz évvel korábban az osztrák hegyek között gyilkolták meg, az esküvőjük napján. Victornak már csak elvétve jutott eszébe.

Mindig a jövőbe tekintett. A múlt untatta, és a régi dolgok többsége nem olyan volt, amin szívesen mereng az ember.

Elizabethtel együtt Victor hat feleség társaságát élvezte, vagy viselte el. A másodiktól kezdve valamennyit Erikának hívták.

Az Erikák külsőre egyformák voltak, mert valamennyiüket Victor New Orleans-i laboratóriumában tervezték, és mindegyik klónozó tartályból jött világra. Költségkímélő megoldás volt: így nem kellett mindig új női ruhatárat összeállítani, valahányszor megszabadult valamelyik megunt Erikától.

Bár hihetetlenül gazdag volt, Victor gyűlölte a pazarlást. Az anyja, az a máskülönben semmire sem jó asszony belé nevelte a takarékosságot.

Amikor az anyja meghalt, nem fizette ki a szertartás költségeit, a fenyőláda árát. Semmi kétség, az anyja is inkább azt választotta volna, hogy egyszerűen kaparják el. Victor még a sírásó bérén is megtakarított valamennyit: nem hat, csak négy láb mély gödröt kért.

Bár az Erikák egyformák voltak, az egyes, a kettes, a hármas és a négyes különböző hibákkal rendelkezett. Victor folyamatosan finomította és fejlesztette őket.

Előző este ölte meg Erika Négyet. A maradványokat arra a szeméttelepre vitette, amit az egyik cége működtetett; az előző három Erika és a többi, csalódást okozó teremtménye is ott rohadt a szeméthegyek alatt.

Erika Négy szenvedélyesen szerette a könyveket, amelyek aztán változást idéztek elő nála, arra bátorították, hogy lélekben, gondolkodásban önálló legyen. Victor ezt nem tolerálta. Erika Négy ráadásul szürcsölve ette a levest.

Victor kivitte az új Erikát a tartályból, amelyben a berendezések elektronikusan betöltötték a digitalizált tudnivalókat az akkor még üres agyba.

Ahogy egy örök optimistához illik, Victor bízott abban, hogy Erika Öt tökéletes teremtménynek fog bizonyulni, méltó lesz arra, hogy sokáig szolgálja őt. Szépség, kifinomultság, műveltség, engedelmesség - ezek voltak a legfontosabb tulajdonságok.

Erika Öt ráadásul bujább volt, mint elődei. Minél nagyobb fájdalmat okozott neki Victor, annál szenvedélyesebbé vált szeretkezés közben.

Mivel az Új Fajhoz tartozott, akaratlagosan ki tudta zárni a tudatából a fájdalmat. A hálószobában azonban Victor ezt nem engedélyezte neki. Victor a hatalomért élt, a szex számára csak addig volt élvezetes, amíg uralkodhatott a partnere felett.

Erika csodálatosan erotikus alázattal fogadta az ütéseket. Victor számára a nő testén lévő sérülések, horzsolások saját elevenségének bizonyítékai voltak. Vad, tetterős csődörnek érezte magát.

Victor valamennyi teremtménye félistenhez méltó testet kapott; Erika sem volt kivétel.

A sebei egy-két órán belül begyógyultak, hamar visszanyerte fizikai tökéletességét.

Victor, amikor kielégült, otthagyta az ágyon a zokogó nőt. Erika fájdalmában és szégyenében sírt.

Ő volt Victor teremtményei közül az egyetlen, aki képes volt felfogni a szégyen lényegét. Megaláztatása és a férfi gyönyöre csak így válhatott teljessé.

Victor forró vízzel zuhanyozott le, párizsi verbéna illatú szappant használt. Ha az anyjáról vagy a feleségeiről volt szó, fontosnak tartotta a takarékosságot, de magának megengedett némi luxust.

Harmadik Fejezet

Miután lezárta a sorozatgyilkos ügyét (az elkövetőről végül kiderült, hogy a nyomozótársa volt), annak ellenére, hogy kimerült volt az üldözésektől, a rohangálástól és lövöldözéstől, Carson O'Connor nem került ágyba reggel hét előtt.

Négy, a világ számára halottan eltöltött óra és egy gyors zuhany - ez volt a maximum, amit megengedhetett magának. Szerencsére túl fáradt volt ahhoz, hogy álmodjon.

Nyomozóként hozzászokott ahhoz, hogy rengeteget kell túlóráznia, főleg akkor, amikor közel kerülnek egy-egy ügy lezárásához, de ezt az esetet nem lehetett tipikus sorozatgyilkosságnak nevezni. Ami történt, az talán a világ végének kezdetét jelezte.

Carson még sosem élte át a világvégét, így fogalma sem volt arról, mire számítson.

Amikor jelölés nélküli szolgálati kocsijukkal délben lefékezett Michael Maddison, a társa háza előtt, a férfi már a járda mellett várt rá.

Michael egy jellegtelen épület alig berendezett lakásában élt a Veterans Boulevard közelében. Ha kérdezték, azt mondta, a lakása nagyon „zenes", és azt állította, szüksége van erre a minimalista menedékre az állandó karneváli hangulatban pezsgő New Orleans utcáin töltött napok után.

Az apokalipszisre készülvén ugyanúgy öltözött fel, ahogy a mindennapokban: hawaii ing, khakiszínű nadrág, sportzakó.

Csak a lábbelijét cserélte le a végítélet tiszteletére: a szokásos fekete Rockport cipő helyett fehéret húzott, olyan fehéret, hogy az már szinte világított.

Álmos tekintete miatt valahogy még a megszokottnál is csinosabb és aranyosabb volt. Carson megpróbálta figyelmen kívül hagyni a dolgot.

Társak voltak, nem szeretők. Tudták, ha mindkét szerepet megpróbálják eljátszani, mindketten meghalnak, és inkább előbb, mint utóbb. A rendőrségi

munka olyan, hogy az ember nem tudja összeegyeztetni a mások seggbe rúgását a partner fenekének simogatásával.

Miután beszállt a kocsiba, és behúzta az ajtót, Michael megkérdezte:

- Na? Láttál valami szörnyet mostanság?
- A fürdőszobai tükörben, reggel... - felelt Carson, és elindult.
- Pedig jól nézel ki! Komolyan! Feleannyira se vagy olyan szörnyű, mint a közérzetem.
- Van fogalmad arról, mikor voltam utoljára fodrásznál?
- Ne beszélj! Te időt áldozol a fodrászokra? Azt hittem, csak felgyújtod a hajad, aztán eloltod, és kész a frizurád.
- Szép a cipőd...
- A dobozra azt írták rá, hogy kínai, de az is lehet, hogy thaiföldi. Manapság mindent arrafelé csinálnak.
- Nem mindent. Szerinted Harker hol készült?

Jonathan Harker nyomozóról kiderült, hogy azonos a sorozatgyilkossal, akit a média „Sebész"- nek nevezett el. Az is kiderült róla, hogy nem ember. Se egy sörétes puskából leadott lövés, se egy négyemeletnyi zuhanás nem állította meg.

- Nem igazán értem - mondta Michael. - Helios megteremti az Új Fajt a Garden Districtben lévő háza pincéjében? Sokkal valószínűbb, hogy a Biovisiont használja fedőcégként.

A Biovisiont Helios akkor alapította, amikor körülbelül húsz éve New Orleansbe költözött. A cég birtokolta azokat a szabadalmakat, amelyek a férfit évről évre egyre gazdagabbá tették.

- Ott az a sok alkalmazott - mondta Carson. - Ott vannak a külső cégek, amelyek naponta bejárnak a Biovision épületébe. Ilyen környezetben nem lehet működtetni egy titkos embercsináló labort!
- Ez igaz. Ha más nem is, de a gülüszemű, púpos Igor feltűnést keltene, amikor kávézni megy a büfébe. Ne hajts ilyen gyorsan!

Carson felgyorsított.

- Szóval, Heliosnak van még egy telepe valahol a városban. Egy telep, amelynek a tulajdonosa egy olyan fedőcég, aminek a központja a Kajmán-szigeteken vagy valami hasonló helyen van.
- Utálom az ilyen zsarumelót!

Michael arra célzott, hogy a nyomozás érdekében át kell vizsgálniuk több ezer New Orleans-i cég adatait, listát kell készíteniük azokról, amelyek külföldi vagy valami miatt gyanús személyek tulajdonában vannak.

Carson sem rajongott az íróasztal melletti munkáért, de neki legalább volt türelme az ilyesmihez. Azt azonban nem tartotta valószínűnek, hogy ideje is van.

- Hova megyünk? - kérdezte Michael. - Ha az ügyosztályra, hogy egész nap ott üldögéljünk a komputerek előtt, én inkább kiszállok.
- Tényleg? És mit csinálsz utána?
- Nem tudom. Keresek valakit, akit lelőhetek.
- Nemsokára egy csomó olyan ember lesz, akit lelőhetsz. Victor teremtményei. Az Új Faj egyedei.

- Elég nyomasztó a Régi Fajhoz tartozni. Mint- ha egy ósdi kenyérpirító lennék, amibe nem tették bele a mikro chipet, amely reggelente elénekli Randy Newman slágereit.
- Inkább lennél éneklő kenyérpirító?
- Miért ne?

Carson gondolkodás nélkül keresztülhajtott volna a piros lámpán, ha történetesen nem egy hűtőkamion halad el előttük. Lefékezett, és szemügyre vette a kamion oldalán virító reklámfeliratot, ami alapján ítélve a szállítmány nem lehetett más, mint húspogácsa a McDonald's számára. Carsonnak valahogy nem volt kedve ahhoz, hogy fagyott hamburgerek között fejezze be az életét.

A belvárosban voltak. Az utcákon nagy volt a forgalom.

A gyalogosokra pillantva Michael megjegyezte:
- Vajon hány valódi ember van köztük? Hányan lehetnek, akik Victor... teremtményei?
- Több ezren - felelte Carson. - Tízezren, ötvenezren. .. De az is lehet, hogy csak százan.
- Száznál biztos többen vannak.
- Biztos.
- Egyébként Helios már biztos rájött, hogy rászálltunk.
- Már rá...
- Vagyis tudod, mivé váltunk?
- Elvarratlan szállá.
- Pontosan. Márpedig Helios olyan fickó, aki mindent szeret takarosan elvarrni.
- Úgy számoltam - mondta Carson -, még van huszonnégy óránk az életből.

Negyedik Fejezet

A márványból faragott, az évtizedek esői és szelei által megkoptatott Mária-szobor egy kis fülkében, az Irgalom Keze kórház főbejárata fölött állt.

A kórházat régen bezárták. Az ablakait befalazták. A kovácsoltvas kerítést megbontó kapun jókora tábla hirdette, hogy az épület magántulajdon, raktárházként működik, s falain belül nem látják szívesen az idegeneket.

Victor elhajtott a kórház mellett, és legurult annak az ötemeletes épületnek a pincegarázsába, amelyben az általa alapított cég, a Biovision könyvelési és személyzeti osztálya működött. A Mercedest a számára fenntartott helyen állította le.

A közelben lévő acélajtóhoz egyedül neki volt kulcsa. Az ajtó mögött egy üres, betonpadlójú és falú helyiség volt.

Az ajtóval szemben egy másik ajtót helyeztek el, ezt a falba süllyesztett billentyűzeten beírt kóddal lehetett kinyitni. Victor beütötte a kódot; az elektronikus zárszerkezet nyitott.

A helyiségen túl húzódott az a száznegyven láb hosszú folyosó, amely a kórház alagsorát kötötte össze a szomszédos épülettel. A csempézett falú, betonpadlójú járat hat láb széles és nyolc láb magas volt.

Az alagutat az Új Faj egyedei készítették, természetesen építési engedély nélkül, titokban. Victor így bármikor átjárhatott az Irgalomba, méghozzá anélkül, hogy bárki sejtette volna, mit tesz.

A folyosó végében lévő billentyűzeten ismét beütötte a kódot. A kinyíló ajtón keresztül a kórház legalsó szintjére jutott. A terem falai előtt álltak azok a fémszekrények, amelyek a számtalan kísérletre vonatkozó adatok komputerizált nyilvántartásának másolatait és kinyomtatott változatait tartalmazták.

Victor általában szerette az álcázott ajtókat, a rejtett átjárókat meg a titokzatoskodást, ami szerves része volt a jelenlegi civilizáció elpusztítására, a világuralom megszerzésére szőtt terveinek. Sokszor eszébe jutott, talán azért van így, mert a lelke mélyén sosem nőtt fel az a bizonyos kisgyerek.

Ezúttal azonban bosszantotta, hogy csak ilyen kerülő úton tud bejutni a laboratóriumába. Zsúfolt nap várt rá, minimum egy krízishelyzetre kellett megoldást találnia.

A tárolóteremből a kórház alagsorába jutott. Minden csendes volt, és bár égtek a lámpák, mindenütt félhomály uralkodott. Ez volt az a szint, ahol Victor végrehajtotta legforradalmibb kísérleteinek egyikét.

Ámulatba ejtette az elképzelés, miszerint a rákos sejtek, amelyek hihetetlen sebességgel szaporodnak, rákényszeríthetők arra, hogy a mesterséges anyaméhbe helyezett klónok gyors fejlődését segítsék. Az egyik célja az volt, hogy az embriót mesterséges eszközökkel néhány hét alatt felnőtt egyeddé fejlessze. A természetnek ehhez a munkához évekre van szüksége.

Időnként, amikor munkája során a hivatalos tudomány határain túlra tévedt, megesett, hogy összekuszálódtak a dolgok. Annál a bizonyos kísérletnél is, amit itt, az alagsorban végzett, a várt Új Ember helyett egy hihetetlenül agresszív, gyorsan mutálódó lény jött létre, ami ráadásul még némi intelligenciával is rendelkezett.

Mivel ő adott életet a lénynek, elvárta, hogy az hálás legyen neki. Nem ez történt.

Negyven embere vesztette életét, amikor megpróbálták lefogni - pedig az ő embereit nem volt könnyű megölni. Már-már úgy tűnt, minden elveszett, de végül sikerült elpusztítani.

Iszonyú volt a bűze. Victor évekkel később is érezni vélte azt a szagot.

A küzdelem során a fal húsz láb hosszan beszakadt és leomlott. A lyukon túl volt a sötét inkubációs terem, amelyből azóta sem távolították el a törmeléket.

A lift mellett a folyosót fél szélességben elzárta a betondarabokból, fém rudakból és furcsán meghajlított acéldarabokból álló szeméthalom.

Victor összerakatta, de nem vitette el a törmeléket, nem tüntette el a pusztítás nyomait, azt akarta, hogy ez a szint mindig emlékeztesse: még egy hozzá hasonló zseni is követhet el hibákat. Azon az éjszakán ő is majdnem elpusztult a harcban.

Beszállt a liftbe, és felment a földszintre. Erre a szintre költöztette a legfontosabb laboratóriumát.

A folyosó csendes volt. Az épületben az Új Faj nyolcvan egyede dolgozott, de egyik sem mutatkozott, valamennyien a számukra kijelölt feladatot végezték. Nem vesztegették az időt pletykálásra a vízautomata mellett.

A hatalmas laboratóriumot fantasztikus gépekkel rendezték be. Ezek némelyike nem csak az átlagembernek, de a Harvard vagy a MIT tudósainak is komoly fejtörést okozott volna. A stílus Art Deco volt, a légkör hitleri.

Victor bálványozta Hitlert. A Führer felismerte a tehetséget, ha találkozott vele.

Az 1930-as és 40-es években Mengelével és másokkal együtt Hitler privilegizált tudóskasztjához tartozott. Komoly eredményeket sikerült felmutatnia, mielőtt a szövetségesek győzelmet arattak.

Hitlert elbűvölő, bámulatos, szívesen anekdotázó embernek ismerte. Bámulatos volt a higiéniája, mindig tiszta és ápolt volt, szappanillatú.

A vegetáriánus, állatimádó Hitlernek azonban voltak bizonyos gyengéi. Nem tolerálta az egérfogók használatát, ragaszkodott ahhoz, hogy a rágcsálókat humánus módszerrel fogják be, majd eresszék el a szabadban.

Victornak egyetlen problémája volt a Führerrel, nevezetesen az, hogy a művészetbe és a politikába nyúltak a gyökerei. Márpedig a jövő nem a művészeké, és nem is a politikusoké.

Az új világot nem építheti fel a nácizmus, a kommunizmus, a szocializmus, de még a kapitalizmus sem.

A civilizációt nem a kereszténység vagy az iszlám fogja átalakítani vagy fenntartani, de még csak nem is a szcientológusok, és semmiképpen sem A Da Vinci-kód által elindított új, paranoiás és finoman hibbant vallás csillogó szemű, lelkes hívei.

A holnap a tudományosságé. A tudományosság papjai nem pusztán talárba bújtatott szónokok, akik időnként bemutatnak pár szertartást, ők isteni hatalommal bíró, valódi istenek. Victor önmagát ezen istenek Messiásának tartotta.

Ahogy átvágott a laboratóriumon, egy-egy pillantást vetett a vészjósló külsejű, zümmögő és lüktető, sziszegő és ketyegő gépekre.

Itt érezte magát otthon.

A szenzorok érzékelték, hogy közeledik az író- asztalához. Aktiválódott a komputer monitorja, és megjelent rajta Annunciata, a titkárnő arca.

- Jó reggelt, Mr. Helios!

Annunciata szép volt, de nem valóságos. Háromdimenziós digitális személy volt, mesterséges, de bámulatosan fátyolos hanggal, amelyet Victor kifejezetten azért fejlesztett ki, hogy emberibbé változassa rideg munkakörnyezetét.

- Jó reggelt, Annunciata!
- Jonathan Harker nyomozó holttestét az embereink a boncterembe vitték.

Victort forró feketekávé és egy tányér csokoládés keksz várta az asztalon. Elvett egy kekszet.

- Folytasd!
- Randal Hat eltűnt.

Victor a homlokát ráncolta.

- Magyarázatot!

- Az éjféli ellenőrzéskor üres volt a szobája.

Randal Hat az Irgalomban jelenleg élő kísérleti alanyok egyike volt. Öt elődjéhez hasonlóan autistának teremtették, hajlamos volt a rögeszmésségre, kényszerképzetekkel küzdött.

Victor azért hozott létre ilyen egyedeket, hogy kiderítse, lehet-e valamilyen gyakorlati haszna az efféle fejlődési rendellenességnek. Ha kontrollálni lehet egy autistát a gondosan megtervezett kényszerképzetesség és rögeszmésség alkalmazásával, bizonyára rá lehet venni, hogy olyan mechanikus funkciók betöltésére fókuszáljon, amelyet manapság a gyárakban általában gépek látnak el. Egy ilyen munkás hosszú órákon át képes ugyanazt az ismétlődő, monoton munkát végezni, méghozzá hiba nélkül, és anélkül, hogy megunná.

Ha műtétileg rácsatlakoztatnak valamilyen táplálócsövet, és katéterekkel kiküszöbölik az emésztéssel járó problémákat, az ilyen személy felválthatja a szerelőcsarnokokban jelenleg alkalmazott robotokat. Az étrendje megfelelő módon összeállított tápanyagokból állna, amelynek költsége nem haladná meg a napi egy dollárt. Nem kapna fizetést, szabadságot, nem lenne szükség az orvosi ellátására. Működése nem függne az energiahordozóktól.

Amikor egy-egy ilyen munkás elhasználódik, egyszerűen meg kell semmisíteni, és egy újat kell a helyére állítani.

Victor biztos volt abban, hogy előbb-utóbb az ilyen húsmasinák sokkalta gazdaságosabbak lesznek, mint a jelenlegi gépek, berendezések és gyártósorok. A robotok túlságosan bonyolultak, előállításuk és fenntartásuk költséges. A hús olcsó.

Randal Hat agorafóbiában szenvedett, tehát önként nem volt képes elhagyni a szállását. Ennek már a gondolatától is iszonyodott.

Amikor Victornak szüksége volt rá, hogy kísérletezzen vele, az asszisztensek hordágyon hozták be a laborba.

- Egyedül nem hagyhatta el a szobáját - mondta Victor. - Egyébként sem juthatott ki az épületből anélkül, hogy megszólaljon a riasztó. Itt kell lennie valahol. Utasítsd a biztonságiakat, hogy nézzék át a Randal Hat szobájáról és az érintett zóna folyosóiról tegnap készült videofelvételeket.

- Igen, Mr. Helios - mondta Annunciata.

Ha egy kívülálló hallja, hogy milyen beszélgetést folytat Victorral, minden bizonnyal arra gondol, hogy Annunciata valamilyen mesterséges, gép alapú intelligencia. Az igaz, hogy közvetlen kapcsolatban állt egy komputerrel, de Annunciata kognitív funkcióit egy szerves, az épület adatfeldolgozó rendszerével összekötött Új Faj-agy látta el, amelyet egy tápanyagokkal megtöltött, hermetikusan lezárt tartályban, a központi komputerteremben tároltak.

Victor biztos volt abban, hogy eljön a nap, amikor a világot az Új Faj egyedei népesítik be, és ezek az egyedek közös szálláshelyen laknak majd, amelyek mindegyikét egy-egy Annunciatához hasonló, test nélküli agy figyeli meg és szolgálja ki.

- Addig is - mondta Victor - megvizsgálom Harker tetemét. Keresd meg Ripley-t, és mondd meg neki, szükségem van a segítségére a boncteremben!

- Igen, Mr. Helios. Helios.

Victor éppen bele akart harapni a kekszbe, de a keze megállt a levegőben.
- Ezt miért csináltad, Annunciata?
- Mit, uram?
- Szükségtelenül megismételted a nevemet.
A monitoron a virtuális arc meglepve vonta fel a szemöldökét.
- Ezt tettem, uram?
- Igen. Ezt tetted.
- Nem voltam tudatában, Mr. Helios. Helios.
- Már megint megtetted!
- Biztos benne, uram?
- Ez pimasz kérdés volt, Annunciata!
Annunciata bűnbánó képet vágott.
- Elnézését kérem, uram.
- Elemezd a rendszeredet! - utasította Victor. - Lehet, hogy valami zavar van a tápanyag ellátásodban.

Ötödik Fejezet

Jack Rogers, a kórboncnok irodájában a könyvekből, dossziékból, hátborzongató emléktárgyakból összeálló lavina minden pillanatban maga alá temetéssel fenyegette a gyanútlan látogatót.
A fogadóhelyiség azonban pontosan olyan volt, amilyennek az átlagember a hullaházat elképzeli: minimális dekoráció, steril felületek, a légkondicionáló hidegre állítva.
A külső szobában Jack titkárnője, Winona Harmony uralkodott hűvös hatékonysággal. Amikor Carson és Michael belépett, azonnal észrevették, hogy Winona egyetlen fényképet vagy emléktárgyat sem tett ki az íróasztalára, csupán a Jack jegyzeteit tartalmazó mappa volt előtte, amiből éppen boncolási jegyzőkönyveket próbált összeállítani.
A körülbelül ötvenöt éves, teltkarcsú, melegszívű, fekete bőrű asszony sehogy sem illett a komor környezetbe.
Carson gyanította, hogy Winona íróasztalának fiókja tele van családi fotókkal, apró csecsebecsékkel, szalaggal átkötött dobozkákkal, jókívánságokat közlő kártyákkal, meg hasonló tárgyakkal, amelyeket tulajdonképpen szeretett, mégsem tett ki maga elé, mert úgy gondolta, az ilyesmi azért mégsem illik egy halottasház fogadóhelyiségéhez.
- Oda nézzenek! - mondta Winona, amikor a nyomozók beléptek az ajtón. - Bármi legyek, ha ez nem a gyilkossági csoport büszkesége!
- Én is itt vagyok - jegyezte meg Michael.
- Ó, maga túlságosan lágy... - mondta Winona.
- Inkább realista. Carson a nyomozó, én meg a mókás kísérője.
- Carson, kislány! - mondta Winona. - Hogy bírod egész nap ezt a palit?
- Időnként fejbe verem a pisztolyommal.
- Talán pont ez árt meg neki!
- Nem baj - felelte Carson -, legalább formában maradok.
- Egy hulla miatt jöttünk - szólt közbe Michael.

- Van itt éppen elég - mondta Winona. - Némelyiknek van neve, némelyiknek az sincs.
- Jonathan Harker...
- Maguk közül való - jegyezte meg Winona.
- Igen is meg nem is - mondta Michael. - Olyan jelvénye volt, mint nekünk, meg két füle volt, de ettől eltekintve nem volt túl sok közös vonásunk.
- Ki gondolta volna, hogy a pszichopata gyilkos, a Sebész, az pont egy zsaru! - ámuldozott Winona.
- Mivé lesz a világ?
- Jack mikor fejezi be a boncolást? - kérdezte Carson.
- Már befejezte. - Winona megveregette a komputere mellett heverő, kézírásos lapokat tartalmazó dossziét. - Most gépelem.

Carson meghökkent. Hozzá és Michaelhez hasonlóan Jack Rogers is tudta, hogy valami különös dolog történik New Orleansben, ahol a polgárok némelyike valami más, valami több, de nem ember.

Rogers egyszer már felboncolt egy fickót, akinek két szíve, páncél kemény koponyája, két mája és számos egyéb „specialitása" volt.

Carson és Michael akkor megkérte őt, hogy tartsa vissza a jelentését, amíg rájönnek, tulajdonképpen mivel állnak szemben. Néhány órával később - Jack döbbenetére és sajnálatára - a hulla a boncolásról készült jegyzetekkel együtt eltűnt.

Jacknek ezt követően az volt a feladata, hogy különleges biztonsági intézkedések mellett megvizsgálja Jonathan Harker tetemét - azét a Harkerét, aki szintén Victor Új Fajához tartozott. Carson egyszerűen nem értette, Jack Rogers miért hozza Winona tudomására azt, hogy Harker sem volt ember.

Még kevésbé volt érthető az, hogy Winona nyugodt volt, sőt mosolygott. Talán nem tűnt fel neki, hogy egy szörnyeteg boncolásáról készült jegyzőkönyvet gépel?

Michael éppúgy elcsodálkozhatott, mint Carson, mert megkérdezte:
- Most kezdte?
- Nem - felelte Winona. - Mindjárt befejezem.
- És?
- És micsoda?

Carson és Michael összenézett.
- Beszélnünk kell Jackkel! - mondta Carson.
- A kettes boncteremben van - mondta Winona.
- Éppen most akarnak felnyitni egy nyugdíjast, akinek a felesége romlott langusztát adott vacsorára.
- Szegény asszony! - mondta Carson. - Biztos összetört!

Winona a fejét rázta.
- Azt a szegény asszonyt letartóztatták. A kórházban, amikor megmondták neki, hogy meghalt a férje, röhögő görcsöt kapott.

Hatodik Fejezet

Deucalionnak ritkán volt szüksége alvásra. Bár hosszú élete bizonyos szakaszait kolostorokban és meditációval töltötte, s tisztában volt a nyugalom

értékeivel, számára a cápákat jellemző, állandó keresés, mozgás volt a természetes állapot.

Amióta Algiersben, abban a sikátorban megmentette a lányt, gyakorlatilag folyamatosan mozgott. A dühe elszállt, de a nyugtalansága nem csitult.

A vákuumba, amit a szétfoszló harag hagyott maga után, valami új feszültség költözött. Az érzésnek nem sok köze volt a félelemhez, inkább a nyugtalansághoz, amit az szokott okozni, hogy az ember fejében ott motoszkál a gondolat: valami fölött elsiklott a figyelme.

Az ösztönei, a megérzései sürgetően suttogtak a fejében, de a hangok egyelőre halkan és érthetetlenül szóltak. A figyelmeztetés feltámasztotta Deucalionban a nyugtalanságot, de nem világosította meg az elméjét.

Hajnalban visszatért a megörökölt Lux filmszínházba. Az örökség, valamint a hír, hogy Victor, a teremtője mégsem halott kétszáz éve, hanem nagyon is él, arra kényszerítette, hogy Tibetből átutazzon New Orleansbe.

Gyakran érezte úgy, hogy a sors irányítja a lépteit. A New Orleans-i események is ezt a feltételezést támasztották alá.

Deucalion egy szerény szobában lakott, ami alig volt nagyobb egy szerzetesi cellánál. Ő azonban így is fényűzőnek érezte a helyet.

Ahogy végigviharzott a régi épület folyosóin, a nézőtéren, a félemeleten és az erkélyen, a fejében nem egyszerűen száguldoztak a gondolatok, hanem úgy pattogtak, mint a flippergolyók.

Nyugtalansága ellenére megpróbálta kiötölni, hogyan juthatna Victor Helios, vagyis Frankenstein közelébe, és hogyan végezhetne vele.

Ahogy az Új Faj egyedeit, amelyeket Victor szabadított rá a városra, Deucaliont is úgy teremtették meg, hogy egy bizonyos döntést képtelen volt meghozni. Az alkotóját ő sem ölhette meg.

Kétszáz évvel ezelőtt kezet emelt Victorra, és kis híján odaveszett, amikor rádöbbent, hogy képtelen lesújtani rá. Teremtője összezúzta az arca egyik felét, azt a részt, amelyet a tetoválás takart.

Deucalion sebei általában percek alatt begyógyultak, de vélhetőleg nem azért, mert Victor ilyennek tervezte. Frankenstein akkoriban még nem rendelkezett olyan tudással, hogy ilyen gyorsan regenerálódó egyedet alkosson; Deucalion gyanította, hogy halhatatlanságát - és még néhány más dolgot - annak a villámnak köszönheti, amely életre keltette. Az a seb azonban, amit Victor ejtett a testén, nem gyógyult be tökéletesen, a hús és a csont sérülése örökre megmaradt.

Victor bizonyára azt hitte, hogy legelső teremtménye már hosszú ideje nem él, és Deucalion is azt feltételezte, hogy teremtője már a tizennyolcadik században meghalt. Tisztában volt azzal, ha nyíltan lépne fel Victor ellen, akkor a most Helios néven ismert szörnyeteg ismét lesújtana rá, és ezt a támadást valószínűleg már nem élné túl.

Mivel Victor teremtési módszerei az évek során tökéletesedtek, valószínűnek tűnt, hogy eleve úgy építi meg az Új Faj egyedeit, hogy azok bármit feláldozzanak a védelme érdekében.

Ha Carson és Michael előbb-utóbb nem leplezi le Victort, vélhetőleg eljön az az idő, amikor csak úgy tudják megállítani őt, ha végeznek vele. Ahhoz

pedig, hogy eljussanak hozzá, át kell verekedniük magukat az új férfiakon és nőkön, akiket szinte lehetetlen megölni.

Deucalion sajnálatot és bűntudatot érzett, amikor eszébe jutott, hogy a két nyomozó előtt felfedte Helios valódi kilétét. Azzal, hogy őszinte volt hozzájuk, beavatta őket a titokba, mindkettejüket komoly veszélynek tette ki.

Bűntudatát enyhítette a tény, hogy a nyomozók már amúgy is életveszélyben voltak - éppen úgy, ahogy New Orleans mit sem sejtő lakói.

Ilyen gondolatok kínozták, és még akkor is az motoszkált a fejében, hogy megfeledkezett valami fontos dologról, amikor megérkezett a gépházhoz.

Jelly Biggs, akit egykor a világ legkövérebb embereként mutogattak a cirkuszban, a fénykora óta valahogy összezsugorodott - most már egyszerűen csak dagadt volt. Amikor Deucalion megérkezett, éppen a vetítőben tárolt ponyvaregények között válogatott; valami izgalmas olvasnivalót keresett magának.

Jelly kétszobás lakosztálya a vetítő mögött volt. A mozival együtt Deucalion a kövér embert is megörökölte. Jelly látta el a vetítésekkel kapcsolatos feladatokat, és többé-kevésbé sikerült elérnie, hogy a vállalkozás ne váljon ráfizetésessé.

- Olyan krimit akarok olvasni, amiben mindenki füstöl, akár a gyárkémény - mondta Jelly. - Dohányzó, piáló hősöket akarok, olyanokat, akik soha életükben nem hallottak a vegetáriánus étrendről.

- Tudomásom szerint minden krimiben van egy pont - mondta Deucalion -, amikor a detektív úgy érzi, a megoldás ott van az orra előtt, mégsem látja.

- Nem érdekelnek az indián nyomozók, a nyomorék nyomozók, a viselkedészavaros nyomozók kalandjai, de arról a detektívről se akarok olvasni, aki mellesleg mesterszakács!

Deucalion úgy pillantott végig Jelly színes könyvein, mintha abban reménykedne, hogy a borítóillusztrációk vagy a hangzatos címek közelebb viszik ahhoz, ami homályosan ott motoszkált az agyában.

- Semmi bajom az indiánokkal, a nyomorékokkal, a viselkedészavarosokkal vagy a mesterszakácsokkal - folytatta Jelly -, de most egy olyan fickóról akarok olvasni, aki nem ismeri Freudot, nem vett részt érzelmi tréningeken, és képen vág mindenkit, aki rossz szemmel néz rá. Ez talán olyan nagy kérés?

A kövér ember kérdése szónoki volt, nem is várt rá választ.

- Egy olyan hősről akarok olvasni, aki nem gondolkodik túl sokat - mondta. - Olyanról, aki sok
dologgal foglalkozik, aki tudja, hogy valójában sétáló halott, de tojik az egészre. A halál bekopogtat, és az emberünk kinyitja előtte az ajtót: „Na, mi van, miért késtél?"

Talán abban volt valami, amit Jelly mondott, esetleg a színes borítók juttattak az eszébe valamit. - Deucalion nem tudta eldönteni, de hirtelen megértette, mit próbáltak megsúgni neki az ösztönei. Elérkezett a vég.

Alig fél nappal korábban, Carson O'Connor házában megállapodott a két nyomozóval, hogy egyesítik erőiket Victor Helios megfékezése és megsemmisítése érdekében. Felismerték, hogy küldetésük türelmet, eltökéltséget, ravaszságot és bátorságot igényel; megértették, hogy a dolog sokáig eltarthat.

Most azonban Deucalion tudta, vagyis inkább érezte, hogy nincs idejük. Egyáltalán nincs...

Harker nyomozó, a Victor által teremtett Új Faj egyik egyede fokozatosan eszelős sorozatgyilkossá változott. Voltak bizonyos jelek, amelyek arra utaltak, hogy fajtársai is hajlamosak a kétségbeesésre, pszichológiai szempontból fölöttébb törékenyek.

Továbbá: volt valami, ami alapvetően nem stimmelt Harker biológiájával. A puskalövések nem végeztek vele. Valami megszületett benne, valami törpeszerű lény, ami kirobbant belőle, ami születésével megsemmisítette Harker testét.

Ezek a tények önmagukban véve nem szolgáltattak elegendő bizonyítékot arra, hogy Victor lélektelen birodalma az összeomlás határára került, ám Deucalion mégis tudta, hogy ez a helyzet.

Tudta.

- És - folytatta Jelly Biggs, még mindig a könyvei között válogatva - olyan hőst akarok, akit nem kell megsajnálnom!

Deucalion nem rendelkezett pszichikai erővel. Előfordult, hogy megérzései támadtak, megértette az összefüggéseket, felismerte az igazságot, de ilyenkor sosem foglalkozott azzal, hogy milyen forrásból fakadnak ezek a relevációk. Egyszerűen tudta a dolgokat, és kész.

- Az sem érdekel, ha embereket öl, vagy embereket eszik, mert sanyarú gyermekkora volt - mondta Jelly. - Ha jó embereket gyilkol halomra, akkor álljanak össze páran, akik tényleg jók, és verjék ki belőle a szart. Nem akarom, hogy terápiára küldjék!

Deucalion hátat fordított a könyveknek. Nem félt attól, ami személy szerint rá várt, de aggódott a többiekért, a városért, az emberekért. Erősen aggódott...

Victor támadást indított a természet és az emberiség ellen. Esőt csinált, és emiatt hamarosan eljön a nap, az özönvíz napja.

Hetedik Fejezet

A rozsdamentes acélból készült boncasztal peremén lévő folyadékelvezető csatornák még szárazak voltak, a kettes boncterem fehér csempepadlóján egyetlen vörös folt sem éktelenkedett.

A megmérgezett öregember meztelenre vetkőztetve várta, hogy a testébe hatoljon a boncmester szikéje. Az arca kissé meglepett volt.

Jack Rogers és fiatal asszisztense, Luke már beöltözve, kesztyűben állt az asztal mellett; felkészültek a munkára.

- Mondjátok, nektek még döbbenetet okoz az idős, meztelen, halott férfiak látványa - kérdezte Michael -, vagy egy idő után mindegyik hulla egyformává válik?

- Tulajdonképpen - mondta a boncmester - bármelyik hullának több egyénisége van, mint egy átlagos gyilkosságis zsarunak.

- Hoppá! Azt hittem, csak szikével szoktál vagdalkozni.

- Az az igazság - mondta Luke -, hogy ez a páciens nagyon érdekes, mert az esetében a gyomortartalom fontosabb a szokásosnál.

Carson O'Connornak már többször megfordult a fejében, hogy Luke túlságosan is élvezi a munkáját.
- Azt hittem, Harkert találjuk az asztalotokon.
- Vele már végeztünk - mondta Luke. - Korán kezdtünk, és jó ütemben haladtunk.
Ahhoz képest, mennyire kiborultak akkor, amikor alig több mint egy napja felboncolták az Új Faj egyik egyedét, Jack Rogers és segédje meglepő nyugalommal kezelte Harker, a második egyed esetét.
- Majd elküldöm nektek a jegyzőkönyvet - mondta Jack Rogers szikével a kezében. - Futárral. Az enzimprofilokat és a többi vegyi elemzést is megkapjátok, amint a labor elkészül velük.
- Profil? Elemzés? Úgy beszélsz az esetről, mintha hétköznapi lenne.
- Miért, nem az? - kérdezte Jack, és végigpillantott a szerszámain, a csillogó pengéken, csipeszeken, fogókon. Oldalra fordult, és Carson szemébe nézett.
- Tegnap este szóltam - mondta a nő -, hogy ő is közülük való.
- Közülük. Értem - bólintott Luke komoly arccal.
- Valami kijött Harkerből. Valami lény. Kirobbant a mellkasából. Ez ölte meg.
- Nem. Az ölte meg, hogy lezuhant a raktárház tetejéről - mondta Jack Rogers.
- Jack! - kiáltott fel Carson türelmetlenül. - Az isten szerelmére, te is láttad Harkert tegnap este, ahogy ott feküdt abban a sikátorban! A felsőteste, a mellkasa... Olyan volt, mintha szétrobbant volna!
- A zuhanás következménye.
- Jack - szólalt meg Michael -, Harker testéből minden eltűnt.
A boncmester végigmérte a két rendőrt.
- A fény és az árnyék trükkje.
Carson a mocsárvidéken született, még sosem élt át valóban csípős telet, de a kanadai január sem lehet olyan jeges, mint az az érzés, ami hirtelen szétáradt az ereiben, a velejében.
- Látni akarom a testet! - mondta.
- Már átadtuk a családjának - felelte Jack.
- Miféle családnak? - kérdezte Michael. - Harkert kiónozták, valami tartályban készítették! Nem volt családja.
Luke tőle idegen, különös komolysággal, összehúzott szemmel nézett Michaelre.
- Mi voltunk a családja.
Jack bulldogszerű arca alapjában véve ugyanolyan volt, mint egy nappal korábban, a ráncai sem tűntek el, de... de ez az ember nem az igazi Jack Rogers volt.
- Mi voltunk a családja - mondta ő is.
Michael villámgyors mozdulattal átnyúlt maga előtt, bedugta a kezét a zakója alá, és megmarkolta a hónaljtokba dugott fegyverét. Carson hátrébb lépett, és az ajtó felé indult.
A boncmester és a segédje meg se moccant, csendben figyelték a rendőröket.
Carson arra számított, hogy zárva találja az ajtót. Nyitva volt.
A folyosó és az előtér üresen tátongott.

Carson kirohant a kettes boncteremből. Michael követte.

Nyolcadik Fejezet

Erika Helios, aki még csak egy napja hagyta el a teremtőtartályt, csodálatosnak találta a világot.

Csodálatosnak és fájdalmasnak. Hála páratlan testfelépítésének, a fájdalmat, amit Victor könyörtelen ütlegelése okozott, valósággal kimosta belőle a hosszan tartó, forró zuhanyozás. A szégyen azonban maradt, az nem tűnt el ennyire könnyen.

Minden ámulatba ejtette Erikát, és majdnem minden örömöt okozott neki. Például a víz is. A zuhanyrózsából csillámló sugarakban ömlött, visszaverte a mennyezeti világítótestek fényét. Folyékony ékkövek...

Az is tetszett neki, ahogy a víz végigfolyt az arany-márvány padlón, egészen a lefolyóig. Áttetsző volt, mégis látható.

Erika a víz ízét, a frissességét is élvezte. Mélyen beszívta a szappan illatát, a nyugtató aromákat. Fürdés után a bőrének is nagyon jó szaga volt.

Mivel a tartályban közvetlen módon az agyába töltötték a szükséges információkat és tudást, amikor magához tért, már teljes mértékben ismerte a világot. Az adatok mögött azonban egyetlen tapasztalat sem volt, az agyába zúdított információmorzsák millióiból tudatában a világ szellemszerű volt, nem rendelkezett a valós dolgok mélységével és fényével. A tartályban csupán egyetlen gitárdallamot tanult meg, egy akkordot, miközben a valódi világ meghökkentően bonyolult és gyönyörű szimfónia volt.

Eddig csupán egyetlen csúf dologgal találkozott: Victor testével.

Victor anyától és apától született, a halandó test minden betegségét örökölte, de az évek során emberfeletti erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy meghosszabbítsa életét, és megőrizze az erejét. Számtalan heggel, sebhellyel borított testét göcsörtös duzzanatok csúfították.

Erika viszolygása hálátlan és udvariatlan dolog volt, szégyellte is magát miatta. Victortól kapta az életét, és teremtője csupán szerelmet kért tőle cserébe, vagy legalábbis valami olyasmit, ami hasonlít a valódi szerelemre.

Erika megpróbálta leplezni undorát, ennek ellenére Victor ráérezhetett az igazságra, mert szeretkezés közben mindig durván és dühösen viselkedett. Gyakran megütötte őt, megalázó szavakkal illette, kegyetlen volt vele.

Az agyába táplált információk birtokában Erika képes volt megállapítani, hogy kapcsolatuk korántsem ideális, egyáltalán nem hétköznapi; tudta, hogy az átlagos szexuális aktusok nem ilyenek szoktak lenni.

Annak ellenére, hogy csalódást okozott neki az első szeretkezésük alkalmával, Victor még mindig táplált bizonyos gyengéd érzelmeket iránta. Amikor vége lett, elismerően csapott a fenekére - ez a gesztus korántsem volt olyan dühödt és vad, mint azok az ütések, amelyeket korábban mért rá -, azután pedig így szólt:

- Ez jó volt.

Erika tudta, hogy Victor csak kedveskedni próbál. Nem volt jó. Meg kellett tanulnia, hogyan fedezze fel a szépséget Victor ocsmány testében - valahogy

úgy, ahogy az embereknek meg kellett tanulniuk, hogyan fedezzék fel a művészetet Jackson Pollock undorító festményeiben.

Mivel Victor azt várta el tőle, hogy képes legyen intellektuális társalgásra, amikor időnként együtt vacsoráztak a város elitjével, rengeteg művészettel és művészetkritikával kapcsolatos anyagot töltöttek az agyába, miközben a teste elkészült a tartályban.

Az információk többsége értelmetlennek és feleslegesnek tűnt, de Erika ezt a saját naivitásával magyarázta. Az IQ-ja magas volt, ezért már csak tapasztalatokat kellett gyűjtenie ahhoz, hogy megértse, hogyan lehet szépnek tekinteni a csúnyát, az undorítót, a hitvány dolgokat. Nem kellett mást tennie, mint hogy megismeri a megfelelő nézőpontokat, és azután azok figyelembevételével alakítja ki véleményét.

Elhatározta, mindent elkövet annak érdekében, hogy meglássa a szépséget Victor torz, undorító testében. Jó feleség lesz, és olyan boldogok lesznek egymással, mint Rómeó és Júlia.

Az agyába töltött információk között több ezer irodalommal kapcsolatos adat volt, de maguk a szövegek, a könyvek, színdarabok és versek hiányoztak ezek közül. Sosem olvasta a Rómeó és Júliát, csak annyit tudott a két főszereplőről, hogy híres szerelmesek, egy Shakespeare nevű ember egyik színdarabjának főhősei.

Elképzelhetőnek tartotta, hogy élvezné azokat az írásműveket, amelyekről információkkal rendelkezett, de Victor megtiltotta neki az olvasást. A jelek szerint Erika Négy imádta a könyveket, és éppen ezen szenvedélye miatt került olyan bajba, hogy Victornak nem maradt más választása, mint hogy megsemmisítse őt.

A könyvek veszélyesek, negatív hatást gyakorolnak az agyra. Aki jó feleség akar lenni, annak kerülnie kell a könyveket!

Miután lezuhanyozott, és magára vette a sárga selyemruhát, amiben szépnek érezte magát, Erika kisétált a ház urának lakosztályából, hogy felderítse az épület többi részét. Úgy érezte magát, mint a Manderley ház új asszonya, amikor először járta be a kastély szobáit.

Az emeleti hallban rátalált Williamre, a lakájra, aki az egyik sarokban térdelt, és éppen azzal volt elfoglalva, hogy szép sorban lerágja a saját ujjait.

Kilencedik Fejezet

Gyorsan hajtott a jelölés nélküli szedánnal, és azt kereste, amire krízis idején mindig szüksége volt: egy jó cajun ételt.

- Ha te lennél Jack anyja - mondta Carson ha te lennél a felesége, még akkor sem vennéd észre, hogy kicserélték.

- Ha ez valami gótikus regény lenne - felelte Michael -, és én volnék az anyja és a felesége egyszerre, akkor is azt hinném, hogy ő Jack.

- Ez Jack.

- Ez nem Jack volt.

- Tudom, hogy nem ő volt - mondta Carson türelmetlenül -, de mégis ő volt.

A tenyere nedves volt az izzadságtól. A farmerjába törölte.

- Helios nem csupán annyit tesz - mondta Michael -, hogy megteremti az Új Faj egyedeit, és hamisított életrajzokkal, személyazonossággal rászabadítja őket a városra.
- Emellett másolatokat készít a valódi emberekről - mondta a nő. - Vajon hogyan csinálja?
- Könnyű. Úgy, ahogy Dollyt készítették.
- Ki az a Dolly?
- Dolly, a birka. Emlékszel? Pár évvel ezelőtt valami tudóscsapatnak sikerült kiónoznia egy birkát az egyik laborban. Dollynak nevezték el.
- Az ég szerelmére, az egy birka volt, ez meg egy kórboncnok! Ne mondd, hogy kórboncnokokat is könnyű kiónozni!

A vad déli nap erőszakos támadásokat indított sugaraival a szélvédő ellen. Az utcán óriási volt a forgalom; úgy tűnt, mintha a járművek bármelyik pillanatban lángra lobbanhatnának, vagy ezüstös fémtócsává olvadhatnának az aszfalton.
- Ha Jack Rogerst le tudta másolni - mondta a nő -, akkor ezt bárkivel megteheti.
- Lehet, hogy te sem a valódi Carson vagy...
- A valódi Carson vagyok.
- Hogyan lehetnék biztos ebben?
- És én hogyan lehetnék biztos abban, hogy ha mondjuk, kimész a vécére, nem egy Michael-klón jön vissza hozzám?
- A másolatom sosem lenne olyan szórakoztató, mint a valódim - mondta Michael.
- Az új Jack szórakoztató. Emlékszel, mit mondott arról a halott öregemberről? Azt, hogy több egyénisége van, mint egy gyilkosságis zsarunak!
- Hát, ez nem volt valami nagy poén...
- Jacktől az volt.
- A valódi Jack sosem sütött el ilyen vicceket.
- Éppen erről beszélek - mondta Carson. - Ezek éppen olyan viccesek, amennyire annak kell lenniük.
- Ettől most megijednék, ha elhinném - mondta Michael. - De bármibe lemerem fogadni, hogy ha rád küldenének egy másik Michaelt, az a másolat csak annyira lenne vicces, mint egy darab fa.

A környéken régi stílusú házak álltak; némelyikben még családok éltek, de sokat már átalakítottak a bennük működtetett üzleti vállalkozás igényeinek megfelelően.

A sarkon álló kék-sárga ház olyan volt, mint egy családi otthon - eltekintve a hatalmas ablakban világító, jellegzetesen cajunos, kék neonfelirattól: CSODÁS ÉTKEK, DE TÉNYLEG.

Michael ezt úgy fordította le magában, hogy, jó étel, semmi szarakodás", ezért időnként felvetette az ötletet Carsonnak.

Carsonnak fogalma sem volt, hogy az étterem hivatalos neve a „Csodás Étkek", vagy egyszerűen csak a szlogenje, de ezzel nem is foglalkozott különösebben. Az olcsó, fénymásolt étlapon mindenesetre nem szerepelt semmiféle név.

A ház két oldalán álló épületeket lebontották, a telkeken parkolót alakítottak ki, de az ősrégi tölgyfákat nem vágták ki. Carson a fák árnyékában állította le a kocsiját.

A kerekek, majd Carson és Michael talpa alatt úgy ropogott az avar meg a rengeteg letört, száraz gally, mint a dióhéj.

Ha Heliosnak sikerülne megsemmisíteni az emberi fajt, sikerülne a saját igénytelen, egyen ízléssel rendelkező teremtményeivel helyettesíteni a valódi embereket, többé nem lenne szükség az olyan helyekre, mint a Csodás Étkek. Abban a világban, amit elképzelt, nem lenne helye az egyéniségeknek, a különcségnek, következésképpen a szépségnek és az érdekességnek sem.

A zsaruk a legkülönfélébb emberekkel találkoztak már, cinikussá, sőt megkeseredetté váltak. Ennek ellenére Carson szemében hirtelen gyönyörűvé és értékessé vált az ostoba, mocskos és sokszor szánalmas emberiség, amiről sok rosszat el lehetett mondani, de legalább természetes volt.

A teraszon, az egyik tölgy árnyékában ültek le, távol a többi vendégtől. Langusztát rendeltek okra salátával, utána pedig rákos-sonkás dzsambalaját.

Dacoltak az eseményekkel; tudták, ha végig tudják enni a fogásokat, ha élve maradnak, mire befejezik, akkor a világvége talán még sincs túl közel.

- Mennyi időbe telhet egy Jack Rogers elkészítése? - tűnődött Michael, amikor a pincérnő ellépett az asztaluktól.

- Ha Helios esetleg egyetlen éjszaka alatt képes elkészíteni egy ember másolatát, akkor tényleg fejlett technológiával rendelkezik, nekünk pedig lőttek! - mondta Carson.

- Én inkább azt tartom valószínűnek, hogy terv szerint dolgozik, és módszeresen lecseréli a város kulcspozícióban lévő embereit. Jack is a listáján volt.

- Aha... Amikor pedig az igazi Jack észrevett valamit, amikor felboncolta az Új Faj egyik egyedét, és rájött, hogy valami különös dolog történik a városban, Helios egyszerűen felgyorsította az új Jack legyártását.

- Remélem, így történt - mondta Michael.

- Én is.

- Szerencsére egyikünk se nagymenő. Nem hiszem, hogy a nevünk rajta van Helios listáján, ő inkább olyanokkal foglalkozik, mint a polgármester meg a rendőrfőnök.

- Semmi oka nem lenne arra, hogy legyártson egy Carsont vagy egy Michaelt - bólintott a nő. - Vagyis... tegnapig semmi oka nem volt erre.

- Szerintem ma sem tart minket ennyire fontosnak.

- Egyszerűbb, ha megölet minket.

- Sokkal egyszerűbb.

- Vajon Luke-ot lecserélte? Vagy alapból közéjük tartozott?

- Nem hiszem, hogy létezett az igazi Luke - mondta Michael.

- Talán tévedünk.

- Talán.

- Mikor teszünk a fejünkre alufólia csákót, hogy védjük magunkat a földön kívüli gondolatolvasóktól?

A levegő sűrű volt, forró és nyirkos, meg se rezdült. A tölgyek ágai mozdulatlanul nyújtóztak a magasban. Úgy tűnt, mintha a világot megbénította volna az iszonyú várakozás.

A pincérnő kihozta az első fogást meg a két üveg jéghideg sört.

- Szolgálatban iszunk! - jegyezte meg Carson.
- A szabályzatnak vannak olyan pontjai, amiket Armageddon idején, figyelmen kívül lehet hagyni - mondta Michael.
- Tegnap még egy szót se hittél el ebből az egészből, én meg arra gondoltam, elment az eszem.
- Most már csak egyetlen dolog van, amit nem tudok elhinni - felelte Michael.
- Az, hogy Drakula és a Farkasember eddig még nem bukkant fel.

Ráérősen, kényelmes csendben ettek.

- Oké! - mondta Carson, mielőtt megérkezett a második fogás. - Helios klónozással vagy más módszerrel képes volt elkészíteni Jack pontos mását. Ez rendben. De hogy csinált a másolatból boncmestert? Úgy értem, hogy tette a báb fejébe azt a rengeteg tudást, amit Jack az élete során összegyűjtött? Hogy adta át neki Jack emlékeit?
- Fogalmam sincs. Ha tudnám, én is nyitnék egy titkos laboratóriumot, és én magam foglalnám el a világot.
- A te világod jobb lenne, mint ez - mondta a nő.

Michael meglepetten pislogott.

- Hűha!
- Mi az, hogy „hűha"?
- Ez kedves volt.
- Micsoda?
- Amit mondtál.
- Nem volt kedves.
- De! Az volt.
- Nem volt az.
- Még sosem voltál velem kedves.
- Ha még egyszer kimondod ezt a szót - fenyegetőzött Carson -, szétrúgom a tököd! Esküszöm!
- Rendben.
- Komolyan beszélek!
- Tudom! - Michael szélesen elmosolyodott.
- Kedves! - morgott Carson, és megvetően megcsóválta a fejét. - Vigyázz, mert a végén le találllak lőni!
- Az ilyesmit még Armageddon idején is tiltja a szabályzat.
- Lehet. Különben se számít. Huszonnégy órán belül halott vagy.

Michael az órájára nézett.

- Már kevesebb, mint huszonhárom órám van hátra.

A pincérnő kihozta a második fogást.

- Hozhatok még két sört?
- Miért is ne? - nézett rá Carson.
- Ünneplünk - magyarázta Michael a pincérnőnek.
- Talán születésnapja van?

- Nem - mondta a férfi. - Igaz, abból, hogy a partnerem milyen kedvesen beszél velem, csak erre lehet gondolni...
- Igazán aranyosak így együtt! - mondta a pincérnő, és elsietett a két újabb sörért.
- Aranyosak? - mordult fel Carson.
- Őt ne lődd le! - könyörgött Michael. - Lehet, hogy három gyereke van, és a nyomorék anyjáról is ő gondoskodik.
- Akkor jobban tenné, ha vigyázna a szájára! - mondta Carson.

Csendben megették a második fogást. A sört iszogatva üldögéltek. Michael törte meg a hallgatást.
- Lehet, hogy a városban már minden befolyásos játékos Victor embere.
- Elképzelhető.
- Még a mi szeretett főnökünk is.
- Ő már évek óta replikáns.
- Lehet, hogy minden második zsaru az övé.
- Vagy több.
- Meg a helyi FBI-ügynökök.
- Ja. Az övé mindegyik - mondta Carson.
- Az újságírók, a helyi média?
- Az övé.
- Hát, akár az övé, akár nem, teljesen mindegy. Mikor fordult elő utoljára, hogy bíztál egy újságíróban?
- Soha - mondta a nő. - Azok mind meg akarják menteni a világot, de a végén mindig kiderül, hogy csak a szájukat tudják járatni.

Carson a kezére nézett. Tudta, erős és megbízható; még sosem hagyta cserben őt. Abban a pillanatban azonban valahogy finomnak, már-már törékenynek tűnt.

Élete nagyobbik részét azzal töltötte, hogy visszaszerezze az apja jó hírét. Az apja is zsaru volt, egy drogdíler lőtte le. Annak idején azt beszélték, hogy az apja korrupt volt, nyakig merült a drog bizniszbe, és hogy az egyik riválisa lőtte le, vagy azért végeztek vele, mert ki akart szállni a buliból. Carson anyját is akkor, annál a lövöldözésnél ölték meg.

Carson mindig is tudta, hogy a hivatalos verzió szemenszedett hazugság. Az apja rábukkant valamire, amit bizonyos, hatalommal bíró emberek titokban szerettek volna tartani. Most már csak az volt a kérdés, hogy ezen hatalmasok között ott volt-e egy bizonyos személy: Victor Helios.
- Szóval? Mihez kezdünk? - kérdezte Michael.
- Éppen ezen gondolkozom.
- Rájöttem - mondta a férfi.
- Megöljük, mielőtt megölhet minket.
- Könnyebb kimondani, mint megcsinálni.
- Akkor nem, ha valaki az életét is hajlandó feláldozni azért, hogy elkapja őt.
- Én hajlandó vagyok - mondta Michael -, bár nem szívesen teszem.
- Nem a nyugdíj reményében álltál be zsarunak.
- Ez igaz. Azért, hogy kiskirálykodhassak az emberek között.
- Hogy sárba tiporhasd az emberi jogokat! - mondta Carson.
- Ettől mindig beindulok!

- Fegyverekre lesz szükségünk mondta a nő.
- Van fegyverünk.
- Ide most nagyobb fegyverek kellenek.

Tízedik Fejezet

Erikát a tartályban nem készítették fel arra, hogy szembetalálkozhat egy emberrel, aki a saját ujjait rágcsálja, ezért nem is tudta, mit tegyen. Ha egy valós, és nem virtuális egyetemen végzett volna, talán megfelelően reagál, és azonnal cselekszik.

William, a lakáj az Új Fajhoz tartozott, így nem volt könnyű dolga, amikor le akarta harapni az ujjait. Elszántan és módszeresen kellett „dolgoznia".

Az állkapcsa és a fogai természetesen éppen olyan erősek voltak, mint az ujjcsontjai. Ha nem így van, akkor képtelen lett volna eredményt elérni.

Miután a bal kezéről leharapta a kisujj át és a gyűrűsujját, majd a középső ujját is, rágcsálni kezdte a mutatóujját.

A három leharapott ujj a padlón hevert. Az egyik úgy görbült, mintha vádlón mutatna rá Erikára.

William, akárcsak a többi fajtársa, képes volt arra, hogy figyelmen kívül hagyja a fájdalmat. A jelek szerint pontosan ezt tette. Nem sikoltozott, még csak fel se nyögött.

Érthetetlen szavakat mormolt, miközben folyamatosan rágott. Amikor sikerült leválasztania a kezéről a mutatóujját, elszántan kiköpte, és fennhangon kijelentette:
- Tik-tak, tik-tak, tik-tak, tik!

Ha az emberek közé tartozik, a falat és a padlót telefröcskölte volna a vér, így azonban a sebei már akkor hegedni kezdtek, amikor leharapta az ujját. Ennek ellenére eléggé összemocskolta a környezetét.

Erika el sem tudta képzelni, hogy a térdelő lakáj miért akarja megcsonkítani magát, mit akar elérni ezzel. Bosszantotta, hogy William szándékosan kárt tesz gazdájuk tulajdonában.
- William! - mondta. - William, mi jár a fejében?

A férfi nem válaszolt, rá se nézett Erikára. A szájába dugta a bal hüvelykujját, és eltökélten folytatta undorító és borzasztó ténykedését.

A ház nagy volt, és Erika nem tudta, a közelben van-e a személyzet valamelyik tagja, ezért nem kiáltott segítségért. Talán senki sem hallaná meg, akkor meg mire jó az egész? Tudta, Victor elvárja a feleségétől, hogy bármilyen körülmények között valódi hölgyhöz méltóan viselkedjen.

A személyzet többi tagja is az Új Fajhoz tartozott. Mindegyikük tudhatott mindenről, ami a gazda lakosztályán kívül történik.

Erika visszasietett a hálószobába, a telefonhoz lépett, és megnyomta a házi interkom gombját. Tudta, amit mondani fog, a ház valamennyi helyiségében hallani fogják.
- Itt Mrs. Helios! - mondta. - William az emeleti folyosón éppen most harapja le az ujjait. Segítségre van szükségem.

Mire visszament a folyosóra, a lakáj már leharapta a bal hüvelykujját, most a jobb kisujj át rágcsálta.

- William, ez ostobaság! - mondta Erika. - Victor tökéletesnek teremtett minket, ennek ellenére nem tudjuk visszanöveszteni az elvesztett testrészeinket.

William ügyet sem vetett rá. Kiköpte a kisujját, és térden állva himbálózni kezdett.

- Tik-tak, tik-tak, tik-tak, tik!

A hang hallatán Erika fejében összekapcsolódott két előre beültetett információ.

- William, maga most olyan, mint a Fehér Nyúl, aki órával a kezében rohangál a réten, és izgul, mert elkésik a Bolond Kalapostól, a teáról.

Eszébe jutott, hogy talán meg kellene ragadnia a lakáj kezét, amin négy ujj maradt, és meg kellene akadályozni, hogy William folytassa ezt az ostobaságot. Végül nem tette meg. Nem félt a férfitól, de nem akart túl tolakodónak látszani.

Amíg a tartályban volt, egyebek mellett az agyába tápláltak a helyes viselkedés szabályait. Bármilyen társadalmi eseményről legyen is szó, akár egy vacsoráról, akár az angol királynővel való találkozásról, minden esetben tudta volna, mi a helyes etikett.

Victor ragaszkodott ahhoz, hogy a felesége modora és viselkedése kiváló legyen. Sajnos azonban William nem volt azonos se az angol királynővel, se a pápával.

Szerencsére Christine, a cselédek vezetője éppen a közelben tartózkodott. Megjelent a lépcsőn, és sietve felfelé tartott.

Christine egyáltalán nem látszott döbbentnek. Az arca komor volt, de látszott rajta, hogy nem vesztette el a fejét.

Ahogy közeledett, az egyenruhája zsebéből elővett egy mobiltelefont, és egyetlen gomb lenyomásával hívta az előre beprogramozott számot.

Christine hatékonysága meglepte Erikát. A jelek szerint létezett egy szám, amit akkor kellett felhívnia, amikor arról kellett jelentést tennie, hogy valaki sorban leharapja a saját ujjait. Erika rájött, hogy számítania kellett volna valami ilyesmire.

Talán nem valamennyi betáplált adat rögzült az agyában. Zavaró gondolat volt.

William abbahagyta a dülöngélést, és szájába dugta a jobb keze gyűrűsujját.

A személyzet más tagjai is megjelentek a lépcsőn. Hárman, négyen, már öten voltak. Felfelé közeledtek, de korántsem olyan gyorsan, mint Christine.

Mindegyikük arca kísérteties volt. Pontosabban: nem olyan, mint a kísérteteké, inkább olyan, mintha kísértetet láttak volna.

Ennek természetesen nem volt semmi értelme. Az Új Faj egyedei - a programjuknak köszönhetően - ateisták voltak, és távol állt tőlük mindenféle babonaság.

Christine felemelte a mobiltelefonját.

- Halló? Mr. Helios, itt Christine! Van egy újabb Margaretünk.

Erika a saját szótárában nem találta meg a Margaret definícióját, mármint azon kívül, hogy egy női név.

- Nem, uram - mondta Christine a telefonba. - Nem Mrs. Helios az. William. Sorban leharapdálja a saját ujjait.

Erikát meglepte, hogy Victor első gondolata az volt, hogy ő az, aki kárt tesz magában. Biztosra vette, hogy erre a feltételezésre semmivel sem szolgáltatott okot a férjének.

Miután kiköpte a jobb gyűrűsujját, a lakáj ismét himbálózni kezdett, és közben hangosan kántált:

- Tik, tak, tik, tak, tik, tak...

Christine odatartotta William elé a mobiltelefont, hogy Victor hallhassa a lakáj hangját.

A személyzet másik öt tagja felért a lépcső tetejére. Némán megálltak a folyosón. Olyan komolyak voltak, mintha arra készülnének, hogy később tanúskodniuk kell valami mellett.

- Most készül arra, hogy leharapja a nyolcadikat, Mr. Helios - mondta Christine a telefonba. Várt egy kicsit. - Igen, uram.

Ahogy William abbahagyta a hintázást, és a szájába dugta a középső ujját, Christine belemarkolt a hajába, de nem azért, hogy megakadályozza az öncsonkítást. Odaszorította a telefont a lakáj füléhez.

William egy-két másodperccel később mozdulatlanná dermedt; a jelek szerint figyelmesen hallgatta Victor hangját. Amikor Christine eleresztette, kivette a szájából az ujját, és döbbenten rámeredt.

Megrázkódott a teste, azután újabb remegéshullám futott végig rajta. Lassan oldalra dőlt, és elterült a padlón.

Nyitott, mereven bámuló szemmel nézett. A szája is nyitva maradt; olyan volt, mint egy vörös seb.

- Meghalt, Mr. Helios - jelentette Christine a gazdájának. Majd: - Igen, uram. Ezt fogom tenni, uram.

Bontotta a vonalat, és komoly arccal végigmérte Erikát.

A személyzet valamennyi tagja Erikát nézte. Kísértetiesek voltak. A nő hátán végigfutott a hideg. Végül Edward, a kapus törte meg a csendet:

- Üdvözöljük a világunkban, Mrs. Helios!

Tizenegyedik Fejezet

A meditációt általában mozdulatlanul végzik, de vannak olyan helyzetek, olyan elmeállapotok, amikor az embernek hosszú sétákat kell tennie. Léteznek olyan komoly problémák, amelyekre csak így lehet megoldást találni.

Deucalion nem szeretett nappali világosságban sétálgatni. Igaz, New Orleansben számtalan különc és csodabogár élt, de ő a külseje miatt így is magára vonta volna az emberek figyelmét.

Képességeinek köszönhetően a nap bármely szakában meg tudta tenni, hogy kicsit nyugatabbra húzódik attól a ponttól, amit a nap már elért, így szinte mindig biztonságot nyújtó árnyékban járhatott.

Victor New Orleansben tartózkodott, és ez a tény, a közelgő világkatasztrófa atmoszférája valahogy élesebbé változtatta Deucalion érzékszerveit.

A város napfényben fürdő temetőiben járkált. A hosszú, füves sétányokon már jóval azelőtt felfedezhette a turistacsoportokat és a többi látogatót, hogy azok a közelébe jutottak.

A tíz láb magas kripták olyanok voltak, mint egy miniatűr város épületei. Deucalion könnyedén mozgott közöttük, el tudta kerülni, hogy összefusson másokkal.

A holtakat ezen a vidéken a föld felszíne fölött, kriptákban helyezték nyugalomra, mert a belvíz olyan magas volt, hogy egy-egy esősebb nap után a sírgödrökből felszínre lökődtek volna a koporsók. Némelyik kripta egészen egyszerű építmény volt, de akadtak közöttük olyan díszesek is, mint a kertvárosi kúriák.

Mivel hullák testrészeiből állították össze, és valami mágiával határos tudomány - vagy talán valamilyen természetfeletti erő - segítségével keltették életre, egyáltalán nem volt ironikus, inkább logikusnak tűnt, hogy Deucalion sokkal otthonosabban érezte magát ezeken a sétányokon, a holtak városában, mint az élők között, a város utcáin.

A hármas számú St. Louis temetőben, ahol Deucalion először sétálgatott, a fehér falú kripták szinte világítottak a perzselő napfényben, és olyanok voltak, mintha azoknak a sugárzó szellemeknek a nemzedékei laknának bennük, amelyek hátra maradtak ezen a világon, miután hajdani testük elporladt.

Ezek a halottak viszonylag szerencsések voltak az Új Faj egyedeihez képest. Azok a lélektelen rabszolgák talán szívesen fogadták volna a halált, de úgy teremtették őket, hogy képtelenek legyenek az öngyilkosságra.

Minden bizonnyal irigyelték a valódi embereket, akik szabad akarattal rendelkeztek, és ahhoz sem férhetett kétség, hogy ez az irigység lassanként elfojthatatlan haraggá változott. Az Új Fajtól megtagadták az önmegsemmisítést, így várható volt, hogy indulataik előbb-utóbb kifelé fordulnak, haragjukat az irigyelteken töltik ki.

Ha Victor birodalma az összeomlás peremén egyensúlyozott - márpedig Deucalion ösztönösen érezte, hogy ez a helyzet -, akkor elsődleges fontosságú volt, hogy kiderüljön, hol van a bázisa.

Az Új Faj minden egyes tagja ismerte ennek a bázisnak a hollétét, mert vélhetőleg valamennyien ott jöttek világra. Az már egészen más lapra tartozott, hogy hajlandók vagy képesek lettek volna elárulni, hol ez a hely.

Első lépésként Deucalionnak azonosítania kellett néhányat a város azon lakói közül, akik vélhetőleg az Új Fajhoz tartoznak. Óvatosan kellett a közelükbe kerülnie. Meg akarta tudni, milyen mély az elkeseredésük, és azt is, hogy ez a keserűség átfordult-e már abba a kétségbeesésbe, aminek a következménye nem lehetett más, mint elszánt, merész akciók sorozata.

Még a legjobban kontrollált rabszolgák között is vannak olyanok, akikben megvan a képesség és a késztetés a lázadásra. Ebből az következett, hogy Victor néhány rabszolgája - akik valamennyien az emberi faj ellenségei voltak - talán ebből a reményvesztettségből merít bátorságot és erőt ahhoz, hogy valamilyen csekély mértékű árulást kövessen el gazdája ellen.

Valószínűsíthető volt, hogy a Victor házában és birtokán dolgozók mindegyike az Új Fajhoz tartozik, ennek tényekkel alátámasztott kivizsgálása azonban túlságosan kockázatos lett volna.

Victor teremtményei mindenütt jelen lehettek a Biovisionben, de itt valószínűleg több valódi ember dolgozott, mint mesterséges. Victor vélhetőleg nem vállalta a kockázatot, hogy titkos munkáját összemossa a

hivatalos, bárki által megismerhető tervezetekkel. Sajnos túlságosan sokáig tartott volna kiválogatni az Új Faj egyedeit a Biovision számtalan alkalmazottja közül, és Deucalion azzal is tisztában volt, ha ezt megteszi, óhatatlan, hogy lelepleződjön.

Lehet, hogy az Új Faj egyedei képesek voltak arra, hogy valamiről azonnal felismerjék egymást, Deucalionnak azonban nem volt elég egyetlen pillantás ahhoz, hogy megkülönböztesse őket a valódi emberektől. Meg kellett volna vizsgálnia őket, kapcsolatba kellett volna kerülnie velük ahhoz, hogy elvégezze az azonosítást.

A város politikusai és magas rangú tisztségviselői közül sokan Victor teremtményei lehettek olyan replikánsok, hasonmások, amikkel lecseréltek bizonyos valódi embereket. Mivel a fejeseket mindig erősen őrzik, a biztonsági szolgálatok és intézkedések miatt kifejezetten nehéz lett volna a közelükbe férkőzni.

Az is nagyon valószínű volt, hogy a város rendfenntartó közegeinek vezetői között is ott vannak az Új Faj egyedei. Deucalion ezeket a szervezeteket sem akarta átvizsgálni, mert tudta, ha megteszi, óhatatlanul magára vonja a rendőrség figyelmét, márpedig ez nem lett volna túlságosan bölcs dolog.

Ahogy maga mögött hagyta a hármas St. Louist, és átsietett a Metairie temetőn, amelyben a legdíszesebb, legnagyobb kripták álltak, a kegyetlenül tűző nap elkeskenyítette az árnyékokat, apró sötétségpengékké változtatta a biztonságot nyújtó foltokat.

Victor bizonyára elhelyezte az embereit a város jogi rendszerében is, a neoemberek ott voltak az ügyészek és a védőügyvédek között, a helyi tudományos és medikai rendszerben, és minden bizonnyal a vallási közösségekben is.

Az emberek, ha személyes krízishelyzetbe kerültek, általában a papjaikhoz, lelkészeikhez, rabbijaikhoz fordultak. Ezt Victornak is tudnia kellett, és azzal is tisztában kellett lennie, hogy a gyónások, valamint a polgárok meg az egyházi személyek, lelki tanácsadók bizalmas, őszinte beszélgetései során sok érdekes információt lehet szerezni. A dolog gyakorlati hasznán túl Victort bizonyára mulattatta a tény, hogy lélektelen teremtményei vezetik az istentiszteleteket, ők irányítják a vallásos összejöveteleket.

Deucalion tudta, termete és külseje ellenére számíthat az egyházi személyek szimpátiájára és segítségére, akár csaló neoemberekről, akár valódiakról van szó. A papok - a valódi papok és ennek következtében a csalók is - a munkájuk szerves részének tekintik azt, hogy segítsenek a társadalom számkivetettjein, ők kevesebb gyanakvással és félelemmel fogadják egy Deucalionhoz hasonló teremtmény közeledését, mint mások.

Mivel New Orleansben a katolikus egyház volt a legnagyobb, Deucalion úgy döntött, itt kezdi a vizsgálódását. Számos templom közül választhatott. Az egyikben talán talál egy papot, akitől megtudhatja, hol van Victor tevékenységének központja; aki ugyanolyan könnyű szívvel elárulja majd saját teremtőjét, ahogy naponta gúnyt űz az emberek Istenéből.

Tizenkettedik Fejezet

Az Irgalom biztonsági szobájának egyik falát a monitorok foglalták el, amelyek az óriási létesítmény folyosóin és helyiségeiben elhelyezett kamerák által közvetített képeket mutatták. A képek olyan tiszták voltak, hogy már-már háromdimenziósnak látszottak.

Victor úgy vélte, teremtményeinek a legkevesebb joguk sincs ahhoz, amit magánéletnek neveznek. Sőt, az élethez sincs joguk.

Eddig egyikük sem rendelkezett semmiféle joggal. Kaptak egy feladatot, amit annak érdekében kellett végrehajtaniuk, hogy valóra váljon teremtőjüknek az új világgal kapcsolatos látomása. Elvégezték a munkájukat, de ezzel sem szerezhettek semmiféle privilégiumot. Nem voltak jogaik.

Werner, az Irgalom biztonsági főnöke annyira izmos, termetes fickó volt, hogy az embernek olyan érzése támadt, ha ránézett, hogy még a betonpadló is besüpped a léptei alatt. Werner sosem emelgetett súlyokat, sosem edzette a testét. Tökéletes anyagcseréje őrizte meg ideális kondícióját. Még az sem számított, mit eszik.

Az orrváladékkal gondjai voltak, de már dolgoztak a probléma megoldásán.

Időnként - nem mindig, nem is gyakran, de elég sűrűn ahhoz, hogy bosszúságot jelentsen a dolog - a mirigyei túlságosan sok orrváladékot termeltek, ilyenkor Werner óránként akár három doboz papír zsebkendőt is elhasznált.

Victor megsemmisíthette volna Wernert, testét elvitethette volna a szeméttelepre, és a helyére állíthatta volna Werner Kettőt, az új biztonsági főnököt, de a váladékozás kérdését elég érdekesnek találta ahhoz, hogy ne cserélje le a hibás egyedet. Megtartotta Wernert, tanulmányozta a működését, és apró változtatásokat hajtott végre rajta a probléma kiküszöbölése érdekében.

Wernernek most, hogy ott állt teremtője mellett a biztonsági szobában, éppen nem volt rohama. Victor a monitorokra meredve végignézte a Randal Hat előző esti szökéséről készült felvételeket.

Abszolút hatalmat csak az birtokolhat, aki bármilyen eszközt felhasznál a céljai érdekében, és tanul a saját hibáiból. Minden egyes tévedésből okulni lehet. Victor már régen megtanulta, hogy nem szabad meginognia a kudarcoktól; a melléfogások miatt bekövetkezett szorult helyzetekből eddig mindig megerősödve került ki.

Voltak napok, amelyeket a tévedések, a kudarcok jellemeztek. Ez is azok közé tartozott.

Jonathan Harker nyomozó teste a boncteremben feküdt, még nem végezték el rajta a vizsgálatokat. William, a lakáj hullája is úton volt már.

Victor nem aggódott, inkább valami furcsa, lelkes izgalom vett rajta erőt.

Olyan lelkes volt, hogy érezte a nyakában, a halántékán lévő erek lüktetését. Az állkapcsa már szinte fájt a fogcsikorgató várakozástól - mindig így reagált a bosszantó vagy dühítő kihívásokra.

Randal Hat, akit szándékosan autistának és agorafóbiásnak teremtett, a jelek szerint elhagyta a körzetét. Valahogy összeszedte magát, és végigment a folyosókon, egészen a liftekig.

- Mit csinál ez? - kérdezte Victor, amikor végignézte, ahogy Randal tétován, esetlenül, előre kiszámíthatatlan vonalban halad a folyosón. Időnként pár lépéssel oldalra húzódott, feszülten bámulta a padlót, majd továbbment, de utána megint jobbra lépett.
- Uram, ez olyan, mintha valami tánclépést gyakorolna - mondta Werner.
- Miféle tánclépést?
- Nem tudom, uram, milyen tánc lehet ez. Én leginkább megfigyeléssel és harci cselekményekkel, kapcsolatos információkkal rendelkezem. Nem tanultam semmi táncot.
- Egy táncot sem... - javította ki Victor. - De miért akarhat Randal táncolni?
- Az emberek ezt csinálják.
- Ő nem ember.
- Nem, uram. Nem az.
- Nem úgy terveztem, hogy vágyjon a táncra. Nem táncol. Én inkább úgy látom, megpróbál kikerülni valamit. Nem akar rálépni bizonyos pontokra.
- Igen, uram. A vonalakra.
- Milyen vonalakra?
- A padlócsempék közötti vonalakra, uram.

Amikor a szökevény elhaladt az egyik kamera alatt, Werner feltevése beigazolódott. Randal kínos óvatossággal mindig úgy lépett, hogy a lába a padlócsempék közepére kerüljön.
- Ez obszesszív-kompulzív viselkedésre vall - mondta Victor -, ami összhangban áll a tőlem kapott fejlődési rendellenességekkel.

Randal kicsúszott a kamera látószögéből, de máris egy másik egység elé került. Beszállt a liftbe. Lement a kórház legalsó szintjére.
- Senki sem próbálta megállítani őt, Werner.
- Nem, uram. A feladatunk az illetéktelen személyek behatolásának megakadályozása. Sosem kaptunk parancsot arra, hogy megakadályozzuk az engedély nélküli távozást. Eddig a személyzet egyetlen tagja sem, de még az újonnan előállított egyedek sem próbáltak az ön engedélye nélkül távozni.
- Randal mégis megtette.
- Lehetetlen szembeszegülni az ön akaratával, uram - mondta Werner homlokráncolva.

Az alsó szinten Randal a repedéseket kerülgetve átjutott a dokumentumtárhoz, és elbújt a fémszekrények között.

Az Új Faj egyedeinek többsége, akiket az Irgalomban teremtettek, előbb-utóbb kikerült a város lakói közé. Voltak olyanok, akik Randalhoz hasonlóan kísérleti jelleggel készültek. Victor nekik csupán annyi szerepet szánt, hogy kísérletezik velük, azután, amikor már nincs szüksége rájuk, egyszerűen megsemmisíti őket. Randal elvileg sosem hagyhatta volna el az épületet.

Werner előretekerte a szalagot. A monitoron megjelent Victor, ahogy belépett a dokumentumtárba abból a titkos alagútból, ami összekötötte az egykori kórházat a szomszédos épület pincéjében kiépített parkolóval.
- A hitehagyott! - mordult fel Victor komoran. - Elrejtőzött előlem!
- Lehetetlen szembeszegülni önnel, uram.
- A jelek szerint Randal Hat pontosan tudta, hogy nem lenne szabad elhagynia az épületet.

- De hiszen lehetetlen szembeszegülni önnel, uram!
- Pofa be, Werner!
- Igen, uram.
Miután Victor átvágott a dokumentumtáron, és kilépett az Irgalom alsó szintjén lévő csarnokba,
Randal Hat előbújt a rejtekhelyéről, és az ajtóhoz ment. A billentyűzeten beütötte a kódot, és kisietett az alagútba.
- Honnan tudta a kódot? - tűnődött Victor.
Randal a már megszokott, előre kiszámíthatatlan módon és vonalban átóvakodott az alagút túlsó végébe, ahol az ajtónál ismét megadta a szükséges kódot.
- Honnan tudta?!
- Kérek engedélyt beszélni, uram!
- Rajta!
- Amikor a dokumentumtárban rejtőzött, ön az ajtó túlsó oldalán beütötte a megfelelő kódot. Minden számjegyhez tartozik egy bizonyos hang.
- Azt akarod mondani, hogy Randal Hat az ajtón keresztül is meghallotta azt a csipogást?
- Igen, uram.
- Minden számhoz más hang tartozik... - Victor elgondolkodott.
- Korábban már megtanulhatta, hogy melyik hang melyik számhoz tartozik.
Randal belépett a szomszédos épület üres raktárhelyiségébe. Rövid habozás után átment a parkolóba.
Az utolsó kamera még látta, hogy lassan, bizonytalanul felmegy a garázs felhajtóján. Az arca feszült volt, de valahogy sikerült legyőznie az agorafóbiáját. Kilépett a világba, amit minden bizonnyal félelmetesnek és iszonyúan tágasnak talált.
- Mr. Helios, uram... Javaslom, vizsgáljuk felül a biztonsági intézkedéseinket, és alakítsuk át az elektronikus rendszereinket úgy, hogy ne csak az illetéktelen behatolást, de az illetéktelen távozást is jelezzék.
- Rajta! - mondta Victor.
- Igen, uram.
- Meg kell találnunk őt - mondta Victor inkább magának, mint Wernernek. - Volt valami oka annak, hogy elment. Valamit akart. Volt valami célja, valahová igyekezett. Annyira csökött az agya, annyi fóbiája van, csak valami kétségbeesett vágy vehette rá arra, hogy ezt tegye.
- Javasolnám, uram, hogy alaposan kutassuk át Randal Hat szobáját. Úgy, ahogy a rendőrségi helyszínelők szokták. Esetleg megtudhatjuk, mi volt a célja, hová indult.
- Muszáj megtudnunk! - csattant fel Victor.
- Igen, uram.
Victor az ajtóhoz lépett, de tétován megállt, és visszanézett Wernerre.
- Mi a helyzet a váladékozással, Werner?
A biztonsági főnök arcán furcsa mosolyszerűség jelent meg.
- Sokkal jobb, uram. Az elmúlt pár napban semmit se folyt az orrom.
- Egyáltalán nem folyt... - javította ki Victor.
- Nem, uram. Ahogy mondtam, semmit se nem folyt az orrom.

Tizenharmadik Fejezet

Carson O'Connor egy egyszerű fehér házban lakott, amit talán csak az épület három oldala előtti széles veranda tett érdekessé. A telekre mohos törzsű tölgyek vetettek árnyékot. A hőségben tücskök ciripeltek.

A házat és verandáját - felkészülve az évente megismétlődő heves esőzésekre és a hosszú, tikkasztó nyarakra - három láb magas betonoszlopokra építették, így viszonylag könnyedén be lehetett bújni az épület alá. A bejutást lécekből készített rácsozat akadályozta meg, így a búvóhelyen általában nem is lakott más a pókokon kívül.

Most azonban más volt a helyzet. A pókok rákényszerültek, hogy megosszák életterüket valakivel, aki a Randal Hat nevet viselte.

Randal az Irgalomból elindulva átvágott a városon, a viharon, amelynek során egymást érték a villámok. Menet közben túlságosan sok hatás érte; túl sok volt a hang, a látnivaló, a szag, a zaj, az érzet. Még soha életében nem uralkodott el rajta ennyire a vakító félelem.

Nem sok választotta el attól, hogy kiszúrja a szemét, valami hegyes tárggyal átdöfje a fülét, megsüketítse magát, csak hogy szabaduljon végre a rengeteg élménytől. Szerencsére sikerült legyőznie ezeket a késztetéseket.

Bár külsőre tizennyolc év körülinek látszott, alig négy hónapja lépett ki a tartályból. Azóta ideje nagy részét egyetlen szobában, pontosabban egy szoba egy bizonyos sarkában töltötte.

Nem szerette a tömeget. Nem szerette, ha megérintik, ha megszólítják, ő sem szeretett beszélni. Gyűlölte a változásokat.

Mégis itt volt. Mindent eltaszított magától, amit addig megismert, s eltökélten kilépett az ismeretlen és kiszámíthatatlan jövőbe. Ez a tett büszkeséggel töltötte el.

A ház alatt békés búvóhelyre talált. Ez lett a kolostora, a remetelaka.

Ezen a helyen csak a föld szagát érezte, meg a feje fölötti deszkákét, a betonoszlopokét. A levegőbe időnként jázminillat keveredett, amely éjjel erősebb volt, mint napközben.

A lécrácson keresztül kevés napfény szűrődött be hozzá. Az árnyékok sötétek voltak, de az Új Fajhoz tartozó Randalnak ez nem jelentett gondot, jobb volt a szeme, mint a hétköznapi embereké, így is elég jól látott.

Időnként eljutott hozzá a forgalom zaja. Fentről, a házból lépteket hallott, megreccsentek a padlódeszkák; valahol rádió szólt.

Társainak, a pókoknak nem volt általa érzékelhető szaguk, nem csaptak zajt, és nem próbáltak támadást indítani ellene - a helyükön maradtak.

Randal hosszú ideig el tudott volna lenni ezen a helyen, semmi sem zavarta, de tudta, előbb-utóbb cselekednie kell. A boldogság titka, amit meg akart szerezni, a feje fölött, a házban volt.

Az egyik újságban egyszer látott egy képet Carson O'Connor nyomozóról és az öccséről, Arnie-ról. Arnie autista volt, csakúgy, mint ő.

Arnie-t a természet tette autistává, Randalt nem más, mint a teremtője, Victor Helios. Ennek ellenére Randal úgy érezte, Arnie a társa, a testvére a szenvedésben.

Azon a bizonyos újságfotón a tizenkét éves Arnie az autizmus kutatását segítő jótékonysági rendezvényen vett részt. A kisfiú mosolygott. Boldognak látszott.

A négy hónap alatt, amit születése óta az Irgalomban töltött, Randal egyszer sem volt boldog. Minden pillanatban rávicsorgott a feszültség. Minden nap, minden percben, időnként vadabbul, néha szelídebben, de mindig, mindig rágta, marta, harapta őt az idegesség. Az élete szűnni nem akaró szenvedéssé változott.

Sosem képzelte azt, hogy ő is lehet boldog. Soha - egészen addig, amíg meglátta Arnie mosolyát. A kisfiú tudott valamit, amit ő nem. Arnie, az autista tudott valamit, ami miatt oka volt a mosolygásra. Talán több ilyen okot is ismert.

Testvérek voltak. Testvérek a szenvedésben. Arnie-nak meg kell osztania a titkát vele. Vele, Randal Hattal, a fivérével.

Randal elhatározta, ha Arnie nem hajlandó elárulni neki a titkot, akkor kitépi belőle. Így vagy úgy, de mindenképpen megszerzi. Ha rákényszerül, ölni fog érte.

Ha a lécrácson túli világ nem lett volna olyan szédítő, nem lett volna tele látnivalókkal és mozgással, Randal Hat egyszerűen kikúszott volna a ház alól, valamelyik ajtón vagy ablakon keresztül bemegy a házba, és megszerzi azt, amiért erre a helyre jött.

Az Irgalomtól idáig megtett hosszú út és a vihar azonban annyira megviselte, hogy egyelőre nem bírt befogadni több élményt. Lentről, a ház alól, a rejtekhelyéről kellett bejutnia úgy, hogy nem lép ki újra a világba.

A pókok már számtalanszor bemehettek oda. Ha kell, akkor pókká változik. Bemászik. Megtalálja a módját, hogy bejusson!

Tizennegyedik Fejezet

Nicholas Frigg, a szeméttelep vezetője végigment a hatalmas, hulladékkal megtöltött gödrök közötti töltésen. Farmernadrágot és combközépig érő gumicsizmát viselt, aminek a felső részét pántokkal a derékszíjához erősítette. A perzselő hőségben félmeztelenül járkált, kalapot se tett a fejére, hagyta, hogy a nap kenyérhéj-barnára égesse a bőrét.

Nem kellett aggódnia a bőrrák miatt. Az Új Fajhoz tartozott; a hozzá hasonlók nem lehettek rákosak.

Volt azonban valami, ami komoly gondot okozott neki. Az elidegenedés. A magány. A tudat, hogy rabszolgaként kell élnie.

A Pontchartrain tótól északkeletre lévő telepre heti hét napon át érkezett szemét a környező városokból. Jöttek a végtelen teherautó-karavánok, és a kocsikról a gőzölgő gödrökbe zúdították a tömbökbe préselt hulladékot.

Az embergyűlölők és a cinikusok kijelenthetnék, teljesen mindegy, hogy az ember New Orleansről, Párizsról vagy Tokióról beszél, a szemét mindenütt jellemzi azokat, akik az adott városban élnek, az utcáin járnak, bemutatja legrosszabb oldalukat is.

Minden város urbánus legendái között vannak olyan történetek, amelyekben a helyi maffia úgy szabadult meg a tanúktól vagy a többi „gátló

tényezőtől", hogy szeméttelepen tüntette el a maradványaikat - olyan telepeken, ahol a munkások az alvilági szervezethez vagy a szervezet által irányított szakszervezethez tartoztak.

A Crosswoods Szeméttelep bűzös mélyén is több ezer tetem rejtőzött. Ezek közül némelyik emberinek látszott, bár a legtöbbről ezt is nehéz lett volna megállapítani, mert az évek során alig maradt belőlük valami. A tetemek között ott voltak azoknak a holttestei is, akiknek azért kellett meghalniuk, hogy helyükre léphessenek Victor Helios replikánsai, de itt rejtették el a félresikerült kísérletek eredményeit (ezek közül némelyik nem is emlékeztetett emberre) és az Új Faj azon egyedeit, amelyeket valamilyen ok miatt meg kellett semmisíteni. A szeméthalmok alatt például már négy Erika feküdt.

A telepen dolgozók mindegyike neoember volt. Mindenben engedelmeskedtek Nick Friggnek, aki természetesen a valamennyiük teremtőjétől kapott parancsokat teljesítette.

A Crosswoods tulajdonosa egy nevadai cég volt, amely egy a Bahamákon bejegyzett holding birtokában állt. A holding cég egy bizonyos, svájci székhelyű társaság leányvállalata volt.

Az anyavállalatnak három ausztrál nemzetiségű, de New Orleansben élő tulajdonosa volt. Az „ausztrálok" neoemberek voltak, így Victor Heliost vallották gazdájuknak.

Ebben a bonyolult hierarchiában helyezkedett el Nick, aki egy személyben a szeméttelep felügyelője és a titkos temető gondnoka volt. Fajtársai többségével ellentétben élvezte a munkáját, bár nem egészen ez volt a maximum, amit az élettől remélt.

A szagok egyvelege, a förtelmes bűzhullámok, amiket a közönséges emberek nem bírtak volna elviselni, Nick számára kellemesnek tűntek. Mélyen szívta be a levegőt, és a nyelve hátán ízlelgette az aromákat.

Azzal, hogy kapott néhány canine-gént, Nick orra körülbelül feleannyira volt érzékeny, mint egy szimpla kutyáé. Ez azt jelentette, hogy tízezerszer több szagot tudott felismerni és megkülönböztetni, mint az átlagos emberek.

Vannak szagok, amelyek a kutyákból irtózást váltanak ki. Sokat kellemesnek találnak, és majdnem mindegyik érdekes a számukra. A belek, a rothadó szervek bűzét is élvezettel szívják be. Ebben a tekintetben Nick Frigg semmiben sem különbözött tőlük.

A felturbózott szaglás élvezhetővé tette számára az undorító és unalmas munkát. Nicknek jó oka volt feltételezni, hogy Victor kemény, könyörtelen, talán kegyetlen isten, de azt is tudta róla, hogy törődik a teremtményeivel, mindenkit olyannak csinál, amilyennek lennie kell.

A kutyaszaglású Nick végigment a széles töltésen, és a keleti gödör peremén, a tőle balra, jó kétszáz lépésnyi távolságban kipakoló szemeteskocsikra nézett. A tíz emelet mély gödör az elmúlt néhány év során jó kétharmadáig telt hulladékkal.

Széles lánctalpakkal ellátott buldózerek („szemétbárkák", ahogy Nick és beosztottjai nevezték őket) haladtak a szeméttenger tetején, és toló lapátjaikkal elegyengették a kocsikból kiöntött kupacokat.

Nicktől jobbra a gödör nyugati része nem volt olyan mély, mint a keleti; ebbe már több szemét került.

A déli lejtőn túl két gödröt már teletöltöttek; a szeméttömegre előírásszerűen rákerült a nyolc láb vastag földtakaró. A dombok között itt-ott csövek meredeztek, ezeken vezették ki a mélyben felgyülemlő metángázt.

Az északi oldalon két hónappal korábban kezdődött meg az új gödrök ásása. A munkagépek robaja és csikorgása megállíthatatlanul visszhangzott végig a telep fölött.

Nick hátat fordított a keleti oldalnak, és alaposabban szemügyre vette a nyugati részt, ahonnan aznap átirányították a beérkező szemeteskocsikat.

A holdbéli táj látványa úgy megdobogtatta Nick két szívét, mint semmi más. Az összetömörített káosz, a szemét, a bűz, a romok - ezek a komor, mérgező dombok megszólították lényének azt a részét, amit léleknek lehetett volna nevezni, ha a Régi Fajhoz tartozik. Ez volt az otthona; egy erdőben, egy füves réten vagy akár egy városban sosem érezte volna azt, amit itt. Az elhagyatottság, a mocsok, a kietlenség, a penész, a bűz, a hamu, a nyálka - mindez olyan volt számára, mint vérbeli matróznak a tenger.

Tudta, néhány órán belül kocsi érkezik New Orleansből, és tele lesz holttestekkel. Elhoz három halott városi hivatalnokot és két rendőrtisztet, akiket azért öltek meg, hogy a helyükre replikánsokat állítsanak.

Alig egy évvel korábban havonta kétszer érkeztek ilyen szállítmányok. Az utóbbi időben már heti két vagy akár több alkalommal is.

Nick örült, hogy ilyen izgalmas korban élhet.

Az öt halott emberen kívül a kocsinak el kellett hoznia három lényt, az Irgalomban végzett, félresikerült kísérletek eredményeit, amelyek valami miatt nem olyanok voltak, amilyennek Victor elképzelte őket. Az ilyen torzszülöttek mindig érdekes látványt nyújtottak.

Nick úgy tervezte, hogy sötétedés után, amikor a telep kerítésén belül már csak az Új Faj egyedei lesznek, a munkásaival átviszi a halott embereket és a torzszülötteket a nyugati gödörhöz, ahol aztán az évek során egyre bonyolultabbá váló szertartás kíséretében elássák őket a szemétrétegek alá.

Az ilyen esti ceremóniák az utóbbi időben megszaporodtak, de még mindig izgalommal töltötték el Nicket. Nem követhetett el öngyilkosságot, és a Régi Faj egyedeinek sem árthatott (ettől tartózkodnia kellett addig, amíg Victor elindítja a Végső Háborút), de imádta a halált, és így legalább a közelébe kerülhetett. Amíg eljön az utolsó nagy harc, addig itt fogja taposni a mocsoktengert, és eltemeti a hullákat a bűzös lyukakba, ahol felfúvódnak és megrohadnak, tovább erősítve a mérgező gázfelhők bűzét. Nick élvezte a helyzetet.

Reggel aztán, amikor megjönnek a szemeteskocsik, a nyugati verembe töltik majd rakományukat. A friss hulladékréteg szépen befedi az új sírokat; az egész olyan lesz, mint a réteges parfé.

Nick a nyugati gödörre nézett, és már alig várta, hogy lemenjen a nap. Hirtelen a levegőbe emelkedtek a kövér, csillogó tollú varjak, amelyek addig ott csipkedték a mocskot. Egyszerre kaptak szárnyra, mintha ugyanannak a hatalmas élőlénynek a testrészei lennének. Károgva, rikoltozva közeledtek Nick felé, majd a nap irányába fordultak.

A töltéstől jó százötven lábnyi távolságban, úgy húsz láb hosszan megmozdult és hullámozni kezdett a szemét. Olyan volt, mintha mozgott

volna alatta valami. Talán csak egy patkányfalka, amely fel akart jutni a felszínre...

Az utóbbi néhány napban Nick munkásai öt-hat alkalommal is jelentették, hogy a gödrökben ritmikus lüktetés érzékelhető, ami valahogy más, mint a szokásos; ezt a jelenséget nem lehetett a metánnal megtelő szemétbarlangok beomlásával magyarázni.

Alig fél nappal korábban, éjfél után nem sokkal a keleti gödörből különös hangot hallottak; olyan volt, mintha valaki kínlódva sikoltozna. Nick és a munkásai elővették a zseblámpájukat, és átkutatták a terepet, de a hang forrása mintha folyamatosan változtatta volna a helyét. Mielőtt megtalálhatták volna, csend lett.

Abbamaradt a szemétréteg lüktetése. Patkányok. Egészen biztos, hogy patkányok voltak.

Nickben ennek ellenére feltámadt a kíváncsiság. Lesietett a töltésről, és elindult a nyugati gödör felé.

Tizenötödik Fejezet

Aubrey Picou visszavonult a bűntől, hogy több ideje jusson a kertje gondozására.

Egy árnyas utcában lakott a város középső részén. Műemléknek is beillő házához csodálatos kovácsoltvas kerítés és erkélykorlát tartozott; az ilyen komoly és nehéz díszek egyáltalán nem számítottak ritkaságnak a városban.

Az elülső verandát benőtte a borostyán. A dézsákba ültetett páfrányok között két fehérre festett padhinta és néhány vesszőből font hintaszék állt, de az árnyékok itt sem voltak hűvösebbek, mint az elülső, napsütötte verandán.

A csengetésre a házvezetőnő, Lulana St. John nyitott ajtót. Ötvenes fekete nő volt, tekintélyes méretekkel és személyiséggel.

Rosszalló pillantást vetett Carsonra, és megpróbálta elfojtani a mosolyát, amikor Michaelre nézett.

- A köz két közismert szolgáját látom magam előtt, akik az Úr munkáját végzik, de időnként az ördög módszereit alkalmazzák.

- Vétkesek vagyunk! - vallotta be Carson.

- Ó, malaszttal teljes - mondta Michael -, milyen drága, hogy megment egy olyan nyomorultat, mint én!

- Gyermekem - felelte Lulana -, úgy látom, azzal hízeleg magának, hogy elnyeri az üdvözülést. Ha azért jöttek ide, hogy felidegesítsék a gazdát, arra kérem önöket, nézzenek magukba, és találják meg énüknek azt a részét, amely a béke tisztje akar lenni.

- Én javarészt ilyen vagyok - mondta Michael -, viszont O'Connor nyomozó leginkább csak seggek szétrúgására vágyik.

Lulana a nőre nézett.

- Sajnálom, kisasszony, magának tényleg ilyen a híre.

- Pedig ma nem vagyok ilyen - biztosította Carson. - Azért jöttünk, hogy szívességet kérjünk Aubrey-tól, ha megtenné, Lulana, hogy bejelent minket. Eszünk ágában sincs felidegesíteni őt.

Lulana komoly arccal mérte végig.
- Az Úr kiváló füllentésdetektorral áldott meg, és ez a szerkezet most éppen jelez. De szerencséjük van, hogy nem villogtatták előttem a jelvényeiket, és hogy udvariasan beszéltek.
- Ez az én érdemem! - mondta Michael. - O'Connor nyomozónak sajnos esti tanfolyamra kell járnia, hogy etikettet tanuljon.
- Ez hülye - közölte Lulana Carsonnal.
- Igen, tudom.
- Egész életében kézzel evett - folytatta a férfi -, de nemrég, meglepően rövid idő alatt megtanulta a villa használatát.
- Gyermekem, maga nem normális! - mondta Lulana. - De bizonyos okok miatt, amiket csakis az Úr ismer, minden józanságom ellenére kedvelem magukat. - Hátrébb húzódott az ajtóból. - Töröljétek le a lábatokat, és gyertek beljebb!

Az előszobát őszibarack színűre festették, a lambériát és a stukkókat pedig fehérre. A fehér márványpadlót fekete, gyémánt alakú berakásokkal díszítették, és olyan tisztára mosták, hogy szinte nedvesnek látszott.
- Aubrey megtalálta már Jézust? - kérdezte Carson.
- A gazda nem ölelte magához az Urat - mondta Lulana -, még nem, de örömmel közlöm, hogy már sikerült a szemébe néznie.

Lulanát csak a házvezetőnői teendők ellátásáért fizették, de emellett alkalmazója lelki vezetője is volt. Alaposan ismerte Aubrey múltját, és aggódott a lelkéért.
- A gazda éppen kertészkedik - mondta. - Megvárhatják a szalonban, de akár ki is mehetnek hozzá, a rózsái közé.
- Kimegyünk! - mondta Michael. - Szeretjük a rózsákat.

A ház hátulsó részében lévő hatalmas konyhában Lulana nővére, Evangeline Antoine éppen Az Ő lámpása szétoszlatja a sötétséget...kezdetű dalt énekelte, miközben tésztát gyömöszölt az egyik tepsibe.

Evangeline volt Aubrey szakácsnője, és ő töltötte be az ámen-kórus szerepét Lulana lélekmentő erőfeszítései során. Magasabb volt a húgánál, jóval vékonyabb is, de élénk tekintetű szeme és mosolya nyilvánvalóvá tette, hogy rokoni kapcsolatban állnak egymással.
- Maddison nyomozó! - mondta. - Őszintén örülök, hogy még mindig életben van!
- Én is - felelte Michael. - Milyen süteményt készít?
- Csokoládés-fahéjas krémmel töltött, pirított dióval megszórtat.
- Ez legalább négy szívinfarktussal felér!
- A koleszterin - közölte vele Lulana - nem marad meg az emberben, feltéve, hogy helyes a viselkedése.

Lulana átvezette a nyomozókat a hátsó verandára nyíló ajtóhoz. A verandán Moses Bienvenu, Aubrey sofőrje és mindenese éppen a fekete tetejű korlátot festette fehérre.
- O'Connor nyomozó! - kiáltott fel sugárzó arccal. - Örömmel látom, hogy még mindig nem lőtte le Mr. Michaelt!
- Jól célzok - felelte Carson -, de ő fürgén mozog.

A testes, de nem kövér, robusztus felépítésű, magas férfi keze akkora volt, akár egy levesestányér. A templom segédlelkésze volt, egy kórusban énekelt a testvéreivel, Lulanával és Evangeline-nel.
- Azért jöttek, hogy a gazdával találkozzanak, de nem fogják felidegesíteni - mondta Lulana a fivérének. - Ha azt látod, hogy mégis bosszantják őt, ragadd meg azt a vézna kis nyakukat, és hajítsd ki őket az utcára!
Lulana visszament a házba.
- Hallották, mit mondott - bólogatott Moses. - Lehet, hogy maguk a rendőrök, de itt ő a törvény. A jog és a rend. Igazán lekötelezznének, ha nem kényszerítenének arra, hogy a nyakuknál fogva penderítsem ki innen magukat.
- Ha átlépünk egy bizonyos határt - mondta Michael -, egymást fogjuk kipenderíteni.
Moses felemelte az ecsetjét, azzal mutatta az irányt.
- Mr. Aubrey odaát van, a pogány szökőkúton túl, a rózsák között. Kérem, ne tréfálkozzanak a kalapjával!
- A kalapjával? - lepődött meg Michael.
- Lulana ragaszkodik ahhoz, hogy Mr. Aubrey kalapot viseljen, amikor a fél napot a kertben tölti. Már alig van haja, és Lulana azon aggódik, hogy bőrrákos lesz a feje teteje. Mr. Aubrey eleinte gyűlölte azt a kalapot, de mostanra már megszokta.
- Sosem hittem volna, hogy eljön a nap, amikor valaki parancsolni fog Aubrey Picou-nak - mondta Carson.
- Lulana nem parancsol neki, nem játssza a főnököt - mondta Moses. - Ő csak olyan... erőszakos szeretettel beszél, de úgy, hogy mindenki kénytelen engedelmeskedni neki.
A hátsó verandától téglával kirakott ösvény vezetett a kertbe, keresztül a pázsiton, megkerülve a pogány szökőkutat, le egészen a rózsakertig.
A faragott márvány szökőkutat három életnagyságú alak díszítette: Pán, a kecskelábú, bikaszarvú isten sípját fújva üldözött két meztelen nőt - vagy az is lehet, hogy a nők üldözték őt - egy szőlőindákkal befuttatott oszlop körül.
- Nem igazán értek a régiségekhez - jegyezte meg Michael -, de szerintem ez a tizennyolcadik századi Las Vegast ábrázolja.
A rózsák rendezett sorokban nőttek, a sorok között murvával felszórt ösvények vezettek. A négy közül a harmadik ösvényen egy nagy zsák trágya és egy permetezőgép állt, mellettük néhány tálca, amelyeken szépen elrendezve kisebb kertészszerszámok feküdtek.
Aubrey Picou a rózsabokroknál szöszmötölt. A fején szalmakalapot viselt, aminek akkora karimája volt, hogy mókusok tudtak volna edzést tartani rajta.
Mielőtt észrevette az érkezőket és felnézett, halkan dudorászott, Carson úgy hallotta, Az Ő lámpása szétoszlatja a sötétséget...kezdetű dalt.
Aubrey nyolcvanéves, rózsaszínű és pufók arcú férfi volt. Kék szeme vidáman csillogott a bőrrák ellenes védőfelszerelés alól.
- Sok zsarut ismerek - mondta -, de éppen az a kettő jött el hozzám, akiket a legjobban kedvelek!
- Mondd csak, szereted egyáltalán a többieket? - kérdezte Carson.

- Nem! Egyiket sem! - felelte Aubrey. - Talán azért, mert soha egyikük sem mentette meg az életemet.
- Mi ez az ostoba kalap? - kérdezte Michael.
Aubrey mosolya kényszeredett grimasszá változott.
- Kit érdekel, ha éppen a bőrrákba pusztulok bele? Nyolcvanéves vagyok. Valamitől úgyis meghalok, nem?
- Lulana nem szeretné, hogy meghalj, mielőtt rátalálsz Jézusra.
Aubrey felsóhajtott.
- Amíg azok hárman intézik itt az ügyeket, addig bármerre fordulok, mindenütt Jézusba botlom...
- Ha valaki elhozhatja neked a megváltást - mondta Carson -, akkor az Lulana lesz.
Aubrey olyan arcot vágott, mintha valami csúnyát akarna mondani, ám ehelyett csak felsóhajtott.
- Sosem volt lelkifurdalásom. Most van. Bosszantó és abszurd dolog!
- Miért hordod a kalapot, ha gyűlölöd? - kérdezte Michael.
Aubrey a ház felé lesett.
- Ha leveszem, Lulana biztos meglátja. Akkor aztán nem kaphatok Evangeline süteményéből.
- A csokis-fahéjasból?
- Dióval a tetején! Imádom! - Aubrey felsóhajtott.
- Sokat sóhajtozol mostanában - jegyezte meg Michael.
- Érzelgős vagyok, igaz?
- Mindig is érzelgős voltál - felelte Carson. - Most mintha egy kicsit emberibb lennél, mint régen.
- Zavaró - mondta Michael.
- Én is tudom! - bólintott Aubrey. - Szóval, mi szél hozott titeket?
- Valami nagy, hangos, ajtószaggató fegyverre van szükségünk - mondta Carson.

Tizenhatodik Fejezet

Ó, az a csodálatos szag! Az az erős, mindent átjáró, mindenhová beleivódó, förtelmes bűz!
Nick Frigg úgy érezte, a gödrök bűze átjárja a húsát, a vérét, a csontjait - valahogy úgy, ahogy a pörkölődő hikoridió szaga a vastag húsdarabokat a füstölőházban.
Élvezettel töltötte el a gondolat, hogy belül neki is olyan szaga van, mint a rothadásnak, mint a halálnak, amire oly régóta várt - amiben eddig nem lehetett része.
Magas szárú gumicsizmájában átvágott a nyugati gödrön. A lába nyomán üres konzervdobozok csörrentek, üres tojásos kartonok és kekszes dobozok robbantak. Abba az irányba tartott, ahol a szemétréteg olyan furcsán lüktetett és hullámzott. A jelenség pillanatnyilag abbamaradt, de Nick ki akarta vizsgálni a dolgot.
Annak ellenére, hogy a széles lánctalppal felszerelt szemétgályák összetömörítették a helyenként hatvan-hetven láb mély hulladéktömeget,

Nick lába alatt időnként besüppedt a talaj. Nem vesztette el az egyensúlyát, nem botlott meg, kiváló reflexeinek köszönhetően gyorsan tudott haladni.

Amikor eljutott arra a helyre, ahol a mozgást észlelte a töltésről, megállapította, hogy a felszín semmiben sem különbözik a szemétbánya többi részének felső rétegétől. Összegyűrt konzervdobozok, törött üveg, megszámlálhatatlanul sok műanyag tárgy - a hypo-s palacktól a törött játékokig minden volt ott -, kertrendezések során keletkezett hulladékok (levágott ágak, fűcsomók, pálmalevelek) és gondosan bekötött szájú nejlonzsákok...

Észrevett egy görbe lábú, repedt homlokú babát. Egy valódi gyermeket képzelt a helyébe, a Régi Faj apró egyedét, és addig tiporta, addig taposta, míg sikerült szétzúznia a mosolygós arcocskát.

Lassan körbefordult, és alaposabban szemügyre vette a szemetet.

Szaglászni kezdett, genetikai módszerekkel felturbózott érzékszervével próbált találni valami szagnyomot, amiből meg lehet állapítani, miért hullámzott a szeméttenger. A vermek mélyéről metán szivárgott, de ez a szag semmivel sem volt erősebb a szokásosnál.

Patkányok. A közelből patkányok szagát érezte. Egy ilyen helyen a rágcsálók jelenléte semmivel sem volt meglepőbb, mint az, hogy a szemét büdös. A patkányok pézsmaillata valósággal belengte a Crosswoods telepet.

Nick érzékelte, hogy patkányok vannak körülötte, de a szagokból ítélve a falka nem lehetett olyan nagy, hogy megmozgassa a hulladékréteget, megbontsa a viszonylagos stabilitást.

Szimatolva elindult, lassan körbejárt, azután hirtelen leguggolt. A mozdulattól megnyikordult a gumicsizmája. Mozdulatlanná vált. Hallgatózott. Lassan, halkan, mélyeket lélegzett.

A terhüktől a keleti gödörben megszabaduló szemétszállító kocsik zaja fokozatosan elhalt, csakúgy, mint a szemétgályák morgása.

A levegő meg se rezdült, szellő sem fújt, hogy suttogásával elterelje Nick figyelmét. A brutális napsütés beleperzselte a hangokat a világba.

Ilyen alkalmakkor a gödrök édeskés bűze és a csend furcsa, zenszerű, ellazult állapotba ringatta Nicket, aki így sokkal jobban tudott összpontosítani.

Megállt számára az idő; fogalma sem volt, hány perc telt el. Végül aztán meghallotta a hangot:

- Atyám?

Olyan lágy, olyan kellemesen zengő és puha, nem női és nem férfihang volt, hogy Nick először tudomást sem vett róla; nem tudta, a hang hányszor ismételte el az egyszavas kérdést.

A kutyaszaglású Nick szimatolva várakozott.

- Atyám, atyám, atyám...?

A kérdést mintha egyszerre négy vagy öt személy tette volna fel, férfiak és nők vegyesen.

Nick körbenézett, és megállapította, hogy még mindig egyedül van. Fogalma sem volt, mi történhetett, de azt biztosra vette, hogy a hangok valahonnan alóla, a szemétréteg mélyéről szólították meg.

De pontosan honnan érkeztek?

- Miért, atyám, miért, miért, miért...?

A fájdalmas, könyörgő hang hihetetlen szenvedésről árulkodott, és valahogy összhangban volt Nick saját, elfojtott kétségbeesésével.
- Ki vagy? - kérdezte Nick.
Nem kapott választ.
- Mi vagy?!
A szemétmező megmozdult. Csak egy pillanatra. Csak egy kicsit. A felület nem kezdett olyan hullámzásba, mint korábban.
Nick érezte, valami titokzatos lény közeledik felé.
Felegyenesedett.
- Mit akarsz?
A perzselő nap. A mozdulatlan levegő. A bűz... Nick Frigg egyedül állt; a talpa alatt ismét keménnyé és szilárddá változott a szemétréteg.

Tizenhetedik Fejezet

Az egyik, rózsaszínű-sárga rózsákkal teli bokornál Aubrey levágott egy szál virágot, leszedte róla a töviseket, majd átnyújtotta Carsonnak.
- Ezt Francia Parfümnek nevezik - mondta. - Kivételes színvariációja miatt a kertem legnőiesebb rózsája.
Michael csodálkozva nézte, Carson milyen óvatosan veszi át a rózsát, aminek a szárán már nem voltak tövisek. A jelek szerint Carson nem tartozott a virágrajongó nők közé; ő inkább amolyan farmeres-stukkeres csaj volt.
Ártatlan arca és szalmakalapja ellenére a kert gazdája éppúgy kirítt a rózsák közül, mint Carson.
Aubrey Picou a bűnözéssel eltöltött évtizedek során egyetlen embert sem ölt vagy sebesített meg. Sosem rabolt, nem követett el erőszakot, nem kínzott meg senkit. Ő csupán lehetővé tette más bűnözők számára, hogy könnyen és hatékonyan hajtsák végre a terveiket.
Dokumentumokkal foglalkozó műhelyéből kiváló minőségű hamis okiratok, útlevelek, születési bizonyítványok, jogosítványok kerültek ki. Több ezer fegyvert adott el illegálisan.
Amikor a stratégiához és a taktikához konyító bűnözők felkeresték, és elmondták neki, hogyan szeretnének kirabolni egy pénzszállító kocsit, vagy hogyan akarnak kifosztani egy gyémánt-nagykereskedőt, Aubrey segített a tervek hibáinak kijavításában, az előkészületek megszervezésében.
Az apja, Maurice annak idején ügyvéd volt, és arra szakosodott, hogy megkérdőjelezhető erényű kliensei számára kétes, személyi sérülésekkel járó ügyekben hatalmas kompenzációs összegeket masszírozzon ki a bíróságból. A szakmájában Tejesember Maurice-nak nevezték, mert képes volt arra, hogy hihetetlen összegeket fejjen ki az alperesekből.
A Tejesember a Harvard jogi karára küldte a fiát, abban a reményben, hogy Aubrey idővel új frontot nyit a tárgyalótermi harcokban, és tudást, színjátékot, mindent latba vetve terrorizálni fogja az óriáscégeket, a csőd szélére viszi őket a több millió dolláros kártérítési perekkel.
Maurice-nak csalódnia kellett, mert Aubrey unalmasnak találta a jogtudományt, és annak ellenére, hogy sikerrel gyakorolta, menet közben elhatározta, hogy a törvény rendszeréből kilépve fog támadásokat indítani a

társadalom ellen; azt gondolta, így sokkal nagyobb károkat tud okozni, mint ha az adott kereteken belül ténykedne. Az apa és a fiú egy időre eltávolodott egymástól, de Maurice végül mégis büszke volt Aubrey-ra.

A Tejesember fia ellen csupán két alkalommal emeltek vádat. Mindkétszer sikerült megúsznia, hogy elítéljék. Mindkét eset úgy zárult, hogy miután a bíró kimondta a vádlott ártatlanságát, az esküdtek állva tapsolták meg Aubrey-t.

A harmadik vádemelést úgy sikerült megúsznia, hogy titkokban az igazságszolgáltatás kezére játszott néhány gonosztevőt. Miután a szükséges bizonyítékokkal együtt átadott néhány tucat bűnözőt, és hetvenöt éves korában visszavonult, a híre és a neve patyolat tiszta maradt az alvilághoz tartozók előtt.

- Már nem foglalkozom fegyverekkel - mondta Aubrey. - Se nagy, hangos, ajtószaggató fegyverekkel, se másmilyenekkel.
- Tudjuk, hogy visszavonultál... - jegyezte meg Carson.
- Így van - mondta Aubrey.
- ... de még mindig vannak barátaid, akik a rossz oldalon állnak - fejezte be a nő.
- Ennek a rózsának Fekete Bársony a neve - mondta Aubrey. - Olyan sötétvörös, hogy bizonyos helyeken feketének látszik.
- Semmibe sem akarunk belerángatni - mondta Carson. - Különben sincs olyan ügyész, aki több ezer munkaórát pazarolna arra, hogy rács mögé juttasson egy nyolcvan-akárhány éves kertészt.
- Meg aztán eljátszanád, hogy Alzheimer-kóros vagy - tette hozzá Michael -, és az esküdtek ott helyben sírva fakadnának.
- A Francia Parfüm nem passzol össze vele, mármint csokorban - mondta Aubrey a nőnek -, ennek ellenére a Fekete Bársony a kedvencem.
- Desert Eagle pisztolyokra, 50-es Magnumokra van szükségünk. Kettőre.

Michael meglepetten fordult a nő felé.

- Tényleg erre van szükségünk?
- Elég hangosan mondtam, nem? Ha neked két szíved lenne, de bekapnál egyet a mellkasodba egy ilyen stukkerből, szerintem mindkét ketyegőd kiakadna.

Aubrey a nő felé nyújtotta a Fekete Bársonyt. Carson kelletlenül elfogadta. Mindkét kezében egy-egy szál rózsával, kissé zavarodottan állt.

- Miért nem a kapitányotoktól kértek fegyvert? - kérdezte Aubrey.
- Azért, mert egy olyan embert akarunk megölni, akit hiába csuknánk le - hazudta a nő. - Hiába, mert pár napon belül röhögve kisétálna a sittről. Vagy el se jutna odáig.

Aubrey szeme érdeklődve csillant meg a szalmakalap karimája alatt.

- Nem vagyunk bemikrofonozva - mondta Carson. - Megmotozhatsz minket.
- Hát, kedveském, téged tényleg szeretnélek megmotozni - mondta Aubrey -, bár nem a drótok miatt. Nem így beszélnétek, ha valaki hallgatna benneteket.
- A két Eagle-hez száz-száz darab 50-es AE-t kérünk, 0.325-ös üregeltet - mondta Carson.
- Félelmetes! - mondta Aubrey. - Te ezernégyszáz láb per másodperces csősebességről beszélsz!

- Meg akarjuk ölni ezt a rohadékot. Ja, és szükségünk lesz két puskára is. Nem sörétet kérünk hozzá, inkább robbanógolyót.
- Robbanógolyó, nem sörét... - bólogatott Michael. Megpróbálta eljátszani, hogy nem lepődik meg, nem fél semmitől.
- Azzal aztán sok mindent meg lehet állítani! - mondta Aubrey elismerően.
- Meg - biccentett Michael.
- Félautomata legyen, hogy fél kézzel is le tudjuk adni a második lövést - folytatta Carson. - Talán egy Urban Sniper megfelelne. Annak milyen hosszú a csöve?
- Tizennyolc hüvelyk - mondta Aubrey.
- Vágasd le tizennégy hüvelykre. Vagy inkább mégse. Gyorsan kell a cucc, nincs időnk megvárni az átalakítást.
- Milyen gyorsan kellene?
- Ma. Most. Esetleg azonnal. Urban Sniper, SGT, Remington... Bármilyen jobb puska megteszi, ami esetleg készen van, aminek már levágták a csövét.
- Szükségetek lesz multi funkciós hevederre is - mondta Aubrey -, hogy vigyétek a vállatokon, és csípőből tüzelhessetek.
- Szóval? Kihez menjünk? - kérdezte Carson.

Úgy tartotta a kezében a rózsákat, mintha valami háborúellenes tiltakozáson venne részt.

Aubrey a metszőollót csattogtatva végigmérte a nőt és Michaelt, majd így szólt:
- Ez nagyon nagy tűzerő ahhoz képest, hogy egy embert akartok elintézni. Ki az ellenfeletek? Talán az Antikrisztus?
- Egy jól védett személy - mondta Carson. - Át kell gázolnunk pár emberen, hogy elkaphassuk. Valamennyien rohadékok.

Aubrey Picou-t ez nem győzte meg.
- Előfordul, hogy a zsaruk időnként áttévednek a rossz oldalra. Vannak, akik megvesznek. Érthető, hiszen állandó veszélyben élnek, és nem sok helyről kapnak támogatást. De ti ketten nem vagytok ilyenek. Ti nem csúsztok félre.
- Emlékszel még, mi történt az apámmal? - kérdezte Carson.
- Mese az egész - mondta Aubrey. - Az apád nem csúszott félre. Jó zsaru volt, az utolsó pillanatig.
- Tudom, de azért kösz, hogy ezt mondod, Aubrey!

Az öregember félrebillentette a fejét. A szalmakalapjában úgy nézett ki, mint Truman Capote, aki éppen meg akar hívni ebédre egy hölgyet.
- Ezzel most azt akarod mondani, hogy tudod, ki ölte meg az apádat és az anyádat?
- Igen - hazudta Carson.
- Csak azt tudod, hogy ki húzta meg a ravaszt, vagy azt is, hogy ki rendelte meg a gyilkosságot?
- Eljutottunk a piramis csúcsára - mondta a nő.

Az öregember Michaelre nézett.
- Ha kinyírjátok az illetőt, nagy lesz a felhajtás.

Michael már régen rájött, hogy sokszor az a legjobb, ha meg se szólal. Most is csak a vállát vonta meg. Aubrey nem érte be egy vállrándítással.
- Lehet, hogy menet közben megölnek titeket.

- Senki sem él örökké... - mondta Michael.
- Lulana szerint igen. Egyébként ez O'Connor bosszúja. Te miért áldoznád fel az életed?
- Társak vagyunk - felelte Michael.
- Itt nem erről van szó. A társak nem követnek el öngyilkosságot egymás kedvéért.
- Szerintem meg fogjuk úszni - mondta Michael.
- Aztán odébbállunk.
Az öregember pirospozsgás arcán halvány mosoly suhant át.
- Nem, itt nem erről van szó.
Carson elhúzta a száját.
- Aubrey, ne akard, hogy kimondja!
- Csak valami olyasmit akarok hallani, ami hihetővé teszi a kijelentését.
- Senki sem fog eljutni hozzád, ha segítesz - ígérte Carson.
- Lehet, hogy nem, de lehet, hogy mégis. Már majdnem meggyőztetek. A te motivációdat ismerem, drágám, de most az övét is hallani akarom.
- Ne mondd ki! - szólt rá a nő Michaelre.
- Már úgyis tudja - felelte Michael.
- Éppen ez az! Úgyis tudja, semmi szükség arra, hogy kimondd. Csak szórakozik veled.
- Ejnye, drágám, ne sértsd meg az öreg Aubrey-t! - mondta az öregember. - Michael, mondd már ki, hogy mi a fenéért akarsz részt venni ebben!
- Azért, mert...
- Ne! - kérte Carson.
- ... szeretem őt!
- A picsába! - mondta a nő.
Aubrey Picou vidáman felnevetett.
- Imádom a romantikát! Adjátok meg a mobilotok számát! Két órán belül jelentkezik nálatok egy ember a megfelelő áruval. Tőle megtudjátok a részleteket.
- Aubrey Picou, most a legszívesebben lenyomnám a torkodon ezeket az átkozott rózsákat! - Carson az öregember elé tartotta a Francia Parfümöt és a Fekete Bársonyt.
- Mivel az érintésed megédesítette őket, szerintem élvezném az ízüket.
A nő a földre dobta a virágokat.
- Ezért jössz nekem eggyel! Adj kölcsön pénzt, hogy kifizethessem a fegyvereket!
Aubrey felnevetett.
- Ugyan miért adnék?
- Azért, mert egyszer megmentettük az életedet, nekem pedig nincs pár ezer dollárom a stukkerekre.
- Drágám, én nem a nagylelkűségemről vagyok híres!
- Lulana éppen ezt akarja megértetni veled.
Az öreg a homlokát ráncolta.
- Nem akarok mindenféle kölcsönügyletekkel bajlódni.
- Nem is kell. Kezet fogunk, és kész. Semmi papír.
- Nem a dolog jogi része izgat, inkább a morális.

Michael azt hitte, rosszul hall. Egyszerűen nem tudta elhinni, hogy Aubrey a morált emlegeti.
- Az, hogy összehozok egy üzletet, nem nagy ügy - mondta Aubrey. - Nem is kérek jutalékot. Semmit sem keresek rajta. Ám ha én finanszírozom az egészet, mondjuk, kamat felszámítása nélkül...
Carson meglepődött.
- Kamat nélkül?
- Igen. Tudjátok, egy kicsit megváltoztam. - Az öregember aggodalmas arcot vágott. - Ez a Jézus időnként nagyon félelmetes.
- Félelmetes?
- Úgy értem, ha csak feleannyira valóságos, mint Lulana állítja...
- Feleannyira valóságos?
- ... akkor az embernek minden tetténél számba kell vennie az esetleges következményeket.
- Aubrey - mondta Carson -, igazán nem akarlak megbántani, de talán nem ártana, ha elgondolkodnál azon, hogyan élted le az életedet. Szerintem Jézust az érdekli majd a legkevésbé, hogy pénzt kölcsönöztél egy ilyen ügylethez.
- Lehet, hogy így van, de már hosszú ideje dolgozom azon, hogy megváltozzam.
- Igazán?
Aubrey levette a kalapját, elővett egy zsebkendőt, megtörölte verítékező homlokát, azután ismét feltette a kalapot.
- Mindenki tudja, milyen voltam, de Lulana, Evangeline és Moses... Ők mégis tisztelettel bánnak velem.
- És nem azért, mert attól félnek, hogy esetleg alájuk vágsz.
- Pontosan erről van szó! Bámulatos az egész! Kedvesek hozzám, ok nélkül, és emiatt egy ideje én is szeretnék kedves lenni hozzájuk.
- Milyen megható! - jegyezte meg Michael.
- Az - bólintott Aubrey. - Tényleg az. Beeresztesz pár ilyen embert az életedbe... az egyik pompás süteményt tud készíteni... Aztán azon kapod magad, hogy pénzt osztogatsz, puszta jótékonyságból.
- Még nem osztogattál semmit - mondta Carson.
- De igen. Ebben az évben már hatvan ezret - mondta Aubrey szégyenlősen.
- Nem hiszem!
- Az árvaház épületét fel kellett újítani, ezért valakinek meg kellett töltenie a kasszát.
- Aubrey Picou segít egy árvaháznak! - hitetlenkedett Michael.
- Lekötelezznétek, ha erről senkinek sem beszélnétek. Vigyáznom kell a jó híremre. A régiek azt hinnék, megpuhultam, és szenilis lettem.
- Megnyugodhatsz, mi megőrizzük a titkodat - ígérte Carson.
Aubrey vidámabb lett.
- Figyeljetek csak, van egy megoldás! Adok pénzt. Kamatmentesen. Felhasználjátok arra, amire akarjátok, és amikor majd jobban álltok, nem nekem adjátok vissza az összeget, hanem jótékonyságra fordítjátok.
- Így akarod átvágni Jézust? - kérdezte Michael.

- Lehet, hogy bejön! - Aubrey borzasztóan elégedett volt magával. - Úgy fog kinézni az egész, mintha én finanszíroznám a siketek iskoláját, csak a futárom, akivel elküldöm az összeget, egy kicsit későn ér oda.
- Te érted ezt? - kérdezte Michael a nőtől.
- Ez nekem túl metafizikus.
- A lényeg az - mondta Aubrey -, hogy nekem semmi közöm nem lesz a fegyverekhez, mivel én nem azokra adtam pénzt, hanem a siketek iskolájának.
- Szóval, adsz pénzt, és azt kéred, hogy ne neked, hanem a siketek iskolájának adjuk vissza? - kérdezte Carson.
- Ez igazán kedves lenne tőletek! De soha ne feledjétek: előbb-utóbb minden tettetekért felelni kell!
- Valódi teológus lett belőled! - mondta Michael.

Tizennyolcadik Fejezet

Miután a lakáj, William testét és leharapott ujjait az Irgalom két embere eltávolította a házból, a házvezetőnő, Christine, valamint a harmadik szintre beosztott cseléd, Jolie, felmosta a vért a padlóról.

Erika tudta, hogy a ház úrnőjeként nem lenne helyes, ha letérdelne, és segítene a két nőnek; Victor minden bizonnyal helytelenítené a dolgot.

Mivel a meglévő osztálykülönbségek miatt nem működhetett közre a takarításban, nem tudta, mit tegyen. Végül csak állt, és nézte, ahogy azok ketten dolgoznak.

A mahagóni padlóról viszonylag könnyen el lehetett távolítani a vért. Erika meglepetten látta, hogy a falon és az antik perzsaszőnyegen sem maradtak árulkodó foltok.
- Milyen folttisztítót használnak? - kérdezte, és a címke nélküli műanyag flakonra mutatott, amelyet Christine és Jolie hozott elő valahonnan.
- Mr. Helios találmányát - mondta Jolie.
- Biztos egész vagyont keresett a szabadalommal...
- A szer nem került piacra - mondta Christine.
- Nekünk fejlesztette ki - árulta el Jolie.

Erika elcsodálkozott azon, hogy Victornak még arra is jut ideje, hogy háztartási szerekkel bajlódjon. Enélkül is rengeteg dolga van.
- A többi folttisztító - magyarázta Christine - látszólag kiszedi a vért a különböző anyagokból, de a proteinek ott maradnak a rostokon, és a bűnügyi helyszínelők könnyen rájuk bukkanhatnak. Ez a szer mindent eltávolít.
- Ugye, milyen okos ember a férjem? - kérdezte Erika nem minden büszkeség nélkül.
- Hihetetlenül okos - mondta Christine.
- Hihetetlenül - bólintott Jolie.
- Szeretném elégedetté tenni - mondta Erika.
- Jó ötlet - felelte Jolie.
- Azt hiszem, ma reggel csalódást okoztam neki.

Christine és Jolie jelentőségteljes pillantást váltott, de egyikük sem szólalt meg.

- Megvert szeretkezés közben - folytatta Erika.
Christine, miután eltüntették a vérnyomokat, utasította Jolie-t, hogy folytassa a napi munkáját a gazda lakosztályában. Amikor aztán kettesben maradt Erikával a folyosón, így szólt:
- Mrs. Helios, bocsásson meg, hogy ilyen nyíltan fogalmazok, de a személyzet előtt nem beszélhet arról, milyen a magánéletük Mr. Heliosszal.
Erika a homlokát ráncolta.
- Nem?
- Nem. Soha.
- Miért nem?
- Mrs. Helios, biztos vagyok abban, hogy az etikettel és a jó modorral együtt a társadalmi érintkezés szabályait is önbe programozták.
- Nos, azt hiszem, igen... Ha maga mondja, biztos így van.
- Így kellett történnie. A szexuális életéről senkivel sem beszélhet, kizárólag Mr. Heliosszal.
- Az a helyzet, hogy szeretkezés közben megvert, egyszer belém harapott, és mindenféle durva jelzőkkel illetett. Szégyelltem magam!
- Mrs. Helios...
- Ő jó ember, nagy ember, ezért arra gondoltam, biztos elrontottam valamit. Csakis ez lehet az oka annak, hogy bántalmazott. Sajnos fogalmam sincs, mivel bosszantottam fel.
- Már megint megtette! - mondta Christine türelmetlenül. - Már megint a magánéletükről beszélt!
- Igaza van. Ezt tettem. De ha esetleg segítene abban, hogy rájöjjek, mi olyat tettem, amivel feldühítettem a férjemet, azzal nagy szolgálatot tenne nekem is, és Victornak is.
Christine pillantása metsző volt.
- Tisztában van azzal, hogy maga az ötödik Erika?
- Igen. Az ötödik, és elvileg az utolsó.
- Ha valóban az utolsó akar lenni, akkor ne beszéljen a szexuális életükről! Még vele sem!
- Még Victorral sem? De akkor honnan fogom megtudni, mivel tettem elégedetlenné?
Christine tekintete még ridegebb, még keményebb lett.
- Talán nem is volt elégedetlen.
- Akkor miért ütött meg? Miért cibálta meg a hajam, miért csípett bele a...
- Már megint megtette!
- De ez olyan dolog, amit meg kell beszélnem valakivel! - mondta Erika bosszúsan.
- Beszélje meg a tükörrel, Mrs. Helios! Ha erről a témáról kíván társalogni, a tükör az egyetlen, amivel ezt biztonságosan megteheti.
- Ugyan, mi haszna lenne ennek? A tükör csupán egy lélektelen tárgy. Kivéve persze akkor, ha varázstükörről van szó, olyanról, amilyen a Hófehérke és a hét törpében is volt.
- Amikor magát látja a tükörben, Mrs. Helios, tegye fel a kérdést a képmásának, hogy mit tud a szexuális szadizmusról.
Erika elgondolkodott a kifejezésen.

- Azt hiszem, ezt az információt nem programozták belém.
- Akkor talán az lesz a legjobb, ha képzi magát, és... tűr. Nos, ha ez minden, akkor én mennék. Rengeteg feladatom van mára.

Tizenkilencedik Fejezet

Ahogy megírt egy levelet, Vicky Chou ujjai alatt halkan kopogtak a komputer billentyűi. A nyári délután csendjét csak ez a zaj törte meg. Valahányszor Vicky abbahagyta a gépelést, összesűrűsödött a csend.

Egy forró légáramlat megmozgatta a függönyöket, de nem hallatszott szellősusogás. Odakint nem daloltak a madarak. Az utcai forgalom zaját sem lehetett hallani; mintha kocsik helyett kísértethajók lebegtek volna az utcákon.

Vicky Chou otthon dolgozott, magnóra mondott orvosi jelentéseket írt be a komputerbe. Az „otthon" Carson O'Connor házát jelentette; Vicky itt kapott ingyen szobát és ellátást cserébe azért, hogy gondozta Carson öccsét, Arnie-t.

A barátai közül néhányan furcsának tartották ezt a felállást, és úgy gondolták, Vicky rossz üzletet kötött. Valójában Vicky úgy érezte, sokkal tartozik Carsonnak, aki megmentette a húgát az életfogytig tartó börtönbüntetéstől egy olyan bűn miatt, amit el sem követett.

Vicky negyvenöt éves volt, öt éve özvegyült meg. Nem született gyermeke, ezért az, hogy Carson házában élhetett, valamelyest kárpótolta őt a családért. Arnie-ra úgy tekintett, mint a saját kisfiára.

A fiú autista volt, de ritkán jelentett problémát Vicky számára. Csendes gyerek volt, belemerült a saját kis világába, és mindenkivel megszerettette magát. Vicky elkészítette neki az ételt, de ettől eltekintve Arnie képes volt gondoskodni magáról.

Arnie ritkán hagyta el a szobáját, a házat pedig csak akkor, amikor Carson magával akarta vinni valahova. Ilyenkor is vonakodva, kelletlenül, félszegen indult útnak.

Vickynek nem kellett aggódnia amiatt, hogy Arnie elkószál. A fiú a saját belső világában tett meg hatalmas utakat, a valódi, külső világ iránt nem érdeklődött.

A nő tisztában volt ezzel, a hosszúra nyúló csend mégis félelemmel töltötte el. Valahogy kísérteties volt ez a nagy hallgatás. Valahányszor abbahagyta a gépelést, hogy hallgatózzon, az érzés egyre erősebbé vált benne.

Végül felállt, és elindult, hogy megnézze, mi a helyzet Arnie-val.

Vicky emeleti szobája kellemes és tágas volt. Arnie a folyosó másik végében lévő, kétszer akkora szobában lakott. Két kisebb szobát nyitottak össze neki, saját fürdőszobája is volt.

Az ágya és az éjjeliszekrénye az egyik sarokban állt. Az ágy lábánál, egy kerekes állványon egy tévékészülék és egy DVD-lejátszó volt.

A szoba, jelentős részét a kastély foglalta el. Négy alacsony asztal alkotta azt a nyolcszor tizenkét láb nagyságú alapzatot, amire Arnie felépítette a Lego-csodát, a minden apró részletében kidolgozott kastélyát.

A jelek szerint Arnie úgy próbált elmenekülni a rémisztő valódi világ elől, hogy falakat, bástyákat, hidakat és fellegvárat, tornyokat és várudvart, barakkokat és istállókat épített a rendelkezésére álló helyen.

A fiú azon a kerekes irodai széken ült, amit általában akkor foglalt el, amikor a kastélyán dolgozott, vagy egyszerűen csak maga elé meredve álmodozott. Mások tökéletesnek és befejezettnek látták a Lego-várat, ám Arnie nem volt elégedett vele. Minden áldott nap dolgozott rajta, még pompásabbá tette, megerősítette a védvonalait.

Arnie tizenkét éves volt, de fiatalabbnak látszott. Vékony volt, és olyan sápadt, mint egy viking kisfiú a hosszú tél után.

Nem nézett fel Vickyre. A szemkontaktus zavarta, és azt sem szerette, ha megérintik.

Volt benne valami szelídség, valami csendes bölcsesség, ami mindig nagy hatást gyakorolt Vickyre. Arnie sokkal többet tudott a világról és az emberekről, mint azt sokan hitték.

Az egyik fájdalmas napon, amikor Vickyre rátört a magány, amikor úgy érezte, nem bírja tovább elviselni Arthur, a férje hiányát, amikor azt hitte, összeroppan, és belemerült a csendes gyászba, Arnie váratlanul, anélkül, hogy ránézett volna, halkan megjegyezte:

- Csak annyira vagy magányos, amennyire magányos akarsz lenni. Arthur nem akarná, hogy ennyire magányos legyél.

Vicky megpróbált elbeszélgetni vele, de Arnie egyetlen szóval sem mondott többet.

Azon a napon Vicky az autizmus olyan titokzatos aspektusát fedezte fel, általában véve és Arnie-ra vetítve is, amiről korábban nem is tudta, hogy létezhet. Abban nem segíthetett, hogy a fiú kilépjen saját körülhatárolt világából, Arnie-nak azonban sikerült megvigasztalnia őt a magányában.

Addig is kedvelte Arnie-t, de az érzései attól a perctől fogva szeretetté nemesedtek.

Most, ahogy elnézte a kastélyán dolgozó fiút, ismét szétáradt benne a szeretet.

- Mindig úgy látom - mondta -, a kastélyod úgy tökéletes, ahogy van... De te mindig találsz rajta valamit, amit még jobbá tehetsz.

Arnie nem adta jelét, hogy észrevette a nőt, Vicky azonban tudta, minden szavát hallotta.

Vicky magára hagyta a fiút, visszament a folyosóra. A lépcsőnél megállt, és pár másodpercig a mély csendet hallgatta.

Arnie ott volt, ahol lennie kellett. Biztonságban volt. A házban egyetlen apró nesz sem hallatszott, a csend valahogy mégis... idegesítő volt. Vickynek olyan érzése támadt, hogy ebből a végtelen nyugalomból hamarosan és váratlanul ki fog robbanni valami - valami, ami iszonyú, zajos, veszedelmes.

Carson elmondta neki, hogy Michaellel egy olyan ügyön dolgozik, ami „esetleg egészen az otthonunkig követ minket". Így akarta érzékeltetni Vickyvel, hogy nem árt az óvatosság. Vicky azzal reagált a bejelentésre, hogy bezárta a ház két ajtaját, és a földszinti ablakokat sem hagyta nyitva.

Biztos volt abban, hogy mindent bezárt, semmiről sem feledkezett meg, a mély csend mégis feszültté tette.

Lement a lépcsőn, átsietett a nappaliba, azután Carson hálószobájába, a fürdőszobába, a konyhába, ellenőrizte az ajtókat, az ablakokat. Minden úgy volt, ahogy korábban hagyta.

A félig leeresztett redőnyök miatt a földszinti helyiségekben a félhomály volt az úr. Ahogy belépett valahová, Vicky felkapcsolta a lámpát, és amikor távozott, gondosan leoltotta.

A földszinten Carson szobája volt az egyetlen, ahol légkondicionáló működött. Az ablakra szerelt dobozt legfeljebb feszítővassal lehetett volna kiszedni a helyéről, az ilyen műveletet pedig nem lehet csendben elvégezni. A szerkezet éppen nem működött; ezt is, meg a Vicky és Arnie szobájában lévőket is csak éjszakára kapcsolták be.

A földszinti szobákban iszonyú volt a hőség. A konyhában Vicky kinyitotta a hűtőszekrény felső ajtaját- nem akart kivenni semmit a fagyasztóból, viszont élvezte, ahogy a jéghideg, frissítő szellő az arcába vág.

Visszament az emeletre, a szobájába, ahol ismét nyugtalanítónak találta a ház csendjét. Arra gondolt, akkor ilyen feszült a nyugalom, ilyen nagy a csend, amikor felemelik a baltát, de még nem sújtanak le vele.

Nevetséges! Már megint rémítgeti magát. Butaság ilyen gondolatokkal foglalkozni!

Bekapcsolta a CD-lejátszóját, és mivel Carson nem volt otthon, a megszokottnál egy kicsivel feljebb tekerte a hangerőt.

Egy válogatáslemezt hallgatott, amin Billy Joel, Rod Stewart, a Knack, a Supertramp, a Bee Gees, Gloria Gaynor és a Cheap Trick játszott.

Az ifjúsága zenéje... Eszébe jutott, Arthur hogyan kérte meg a kezét, milyen boldogok voltak együtt. Akkoriban még semmit sem számított az idő. Azt hitték, örökké fognak élni.

Folytatta a munkáját, és közben együtt énekelt a lemezzel. A zene jobb kedvre derítette, felidézte a régi, boldogabb napok emlékeit; megfeledkezett a nyomasztó csendről.

***

A feje fölött a ház padlója, körülötte a föld és a nedves gombák illata, és sötétség - bárki máson erőt vett volna a klausztrofóbia, az élve eltemetettség pánikba sodró érzete. Ám Randal Hat, az Irgalom gyermeke biztonságban érezte magát; számára kényelmes volt ez a hely.

Hallotta, hogy a nő az emeletről lemegy a földszintre, és egyik helyiségből a másikba siet, mintha keresne valamit, mintha azt kutatná, nem követett-e el valamilyen hibát. Azután visszament az emeletre.

Randal Hat, amikor meghallotta a házból kiszűrődő muzsikát, tudta, hogy elérkezett a nagy lehetőség pillanata. A rock'n'roll álcája alatt bejuthat O'Connorék házába, és nem kell attól tartania, hogy bárki észreveszi.

Már alaposan átvizsgálta a ház alatti szűk helyet. Őt magát is meglepte, milyen bátor lett. Messzire eltávolodott az Irgalomtól, térben és időben is maga mögött hagyta, és sikerült legyőzni az agorafóbiáját. A cél érdekében mindent!

Erősnek, elszántnak érezte magát.

A ház talapzatául szolgáló betonoszlopok között különböző csövek futottak: vízvezetékek, csatornák, ereszek, az elektromos vezetékek csövei. Mindegyiket átvezették a padlón.

Randal hiába feszítette volna ki valamelyiket a helyéről, azokon az apró lyukakon nem préselődhetett át, nem juthatott be a házba.

Talált egy csapóajtót is, ami körülbelül három láb széles volt.

A zsanérok a túlsó oldalon voltak, ahová nem érhetett át. Az ajtó felfelé és befelé nyílt.

A csapóajtó mellett egy hajlékony cső vezetett, ami körülbelül nyolc hüvelyk átmérőjű volt. Áthaladt a ház alatt, és keresztül a lécrácson, amire külön lyukat vágtak a számára.

Randal úgy vélte, ez a cső vagy a szellőző berendezéshez tartozik, vagy a gázfűtés biztonsági levegőztetőjéhez. Az utóbbi tűnt valószínűbbnek. Ha a feltételezése helyes, akkor a csapóajtó a ház kazánjára nyílt, és azért alakították ki, hogy a szerelők szükség esetén könnyebben hozzáférhessenek a padló alatti szerelvényhez.

Odafont, a házban valahol ott van az autista kisfiú, a mosolygós Arnie O'Connor, aki ismeri a boldogság titkát.

Randal a hátán fekve felhúzta, és a csapóajtóhoz feszítette a lábát. Nem akart zajt csapni, ezért lassan, de egyre nagyobb erővel nyomta felfelé az ajtót. A zsanérok és a zárszerkezet recsegve tiltakozott az erőszak ellen.

Amikor egy különösen hangos dal visszhangzott végig a házon, amikor felerősödött a zene, Randal Hat megfeszítette az izmait. A facsavarok kiszakadtak a fából, fém nyikordult - a csapóajtó kivágódott.

Randal Hat biztosra vette, hogy hamarosan a boldogság birtokába kerül.

Huszadik Fejezet

A Victorral folytatott megbeszélést követően Cindi el akart menni a bevásárlóközpontba, Benny azonban inkább a lefejezés módszereiről szeretett volna beszélgetni.

A személyazonossági kártyájuk szerint Cindi és Benny Lovewell huszonnyolc és huszonkilenc évesek voltak. Igazság szerint még csak tizenkilenc hónapja léptek ki a keltető tartályból.

Csinosak voltak, jól öltözöttek, káprázatos volt a mosolyuk, dallamos a hangjuk, a nevetésük pedig szinte fertőző. Halkan, kedvesen, udvariasan beszéltek, és az esetek többségében megkedveltették magukat azokkal, akikkel kapcsolatba kerültek.

Pompás táncosok voltak, de nem a tánc volt az a tevékenység, amit leginkább élveztek. Számukra a legnagyobb örömöt a gyilkolás nyújtotta.

Az Új Faj egyedei voltak, így csak akkor ölhettek, amikor teremtőjük arra parancsot adott. Gyakran kaptak ilyen természetű utasítást.

Amikor a Régi Faj egy-egy példányát replikánsra kellett cserélni, Cindi és Benny arca volt az utolsó, amit a halálra ítélt ember látott.

Azokra, akiket nem kellett helyettesíteni neoemberekkel, de valami miatt veszélyt jelentettek Victorra, esetleg támadták őt - az ilyen emberekre is az a sors várt, hogy találkozzanak Lovewell-ékkel.

Az ilyen találkozásokra általában valamelyik dzsesszklubban vagy mulatóban került sor. A célszemély úgy érezhette, hogy új barátokra talált. Az igazságra csak valamivel később döbbent rá, amikor a búcsú során a baráti kézfogás vagy a puszi közben váratlanul, hihetetlen gyorsasággal fojtóhurok került a nyakára.

Voltak olyan áldozatok is, akiknek nem adatott meg, hogy alaposabban megismerjék Lovewellé-ket. Az ilyenek viszonozták Cindi és Benny csodálatos mosolyát, és egy másodperccel később már kibelezve feküdtek a földön.

Ezen az izzasztó nyári napon, azelőtt, hogy az Irgalomba rendelték őket, Lovewellék unatkoztak. Bennyt nem viselte meg különösebben a tétlenség, ám Cindit majd minden alkalommal valamilyen vakmerő akció végrehajtására sarkallta.

Miután találkoztak Victorral, és parancsot kaptak arra, hogy végezzenek O'Connor és Maddison nyomozókkal, lehetőleg huszonnégy órán belül, Benny azonnal munkához akart látni. Tervezgetni kezdett, és abban reménykedett, hogy az akció során alkalmuk nyílik majd arra, hogy néhány zsarut élve kizsigereljen.

Az Új Faj egyedei csak akkor ölhettek, ha erre határozott parancsot kaptak. Ez volt az egyik oka annak, hogy a neoemberek irigyelték a szabad akarattal rendelkező régieket. Ez az irigység napról napra fokozódott és keserűbb lett, s kétségbeesést vagy valódi megkönnyebbülést nem nyújtó, elodázott dühöt eredményezett.

A két bérgyilkos, Cindi és Benny engedélyt kapott arra, hogy kiélhesse ezt a dühöt. Sokszor lehetőségük nyílt erre. Benny mindig számíthatott arra, hogy Cindi legalább olyan szenvedélyesen veti bele magát a munkába, mint ő.

Ez az alkalom egy kicsit más volt, mert Cindi ragaszkodott ahhoz, hogy az akció megkezdése előtt vásárolni menjenek. Amikor Cindi ragaszkodott valamihez, Benny mindig hagyta, hogy az történjen, amit a nő akar. Cindi, ha véletlenül nem kapta meg azt, amit akart, olyan hisztit csapott, hogy Benny - bár úgy tervezték, hogy bírja a feszültséget - sajnálni kezdte, hogy teremtőjük megtiltotta számára az öngyilkosságot.

A bevásárlóközpontban Benny meglepetten látta, hogy Cindi egyenesen az egyik gyerekruha boltot veszi célba. Abban reménykedett, a dologból nem lesz emberrablás már megint.

- Nem lenne szabad itt mutatkoznunk! - figyelmeztette a nőt.
- Nem lesz semmi baj. Közülünk senki sem dolgozik itt, és egyetlen közénk tartozónak sincs oka arra, hogy itt vásároljon.
- Nekünk sincs rá okunk.

Cindi válasz helyett belépett az üzlet ajtaján.

Miközben Cindi az apró ruhácskák között válogatott, Benny esetlenül követte őt, és közben megpróbált rájönni, mekkora a valószínűsége annak, hogy Cindi ugyanúgy bekattan, mint korábban már többször.

- Hát nem édes? - Cindi egy csipkegalléros, kis sárga ruhát emelt fel.
- De, édes - bólintott Benny. - De rózsaszínben talán jobb lenne.
- Azt hiszem, ebből nincs rózsaszínű.
- Kár! A rózsaszínű szuper jó lenne.

Az Új Faj egyedeinek engedélyezték, hogy szexuális kapcsolatra lépjenek egymással, olyan felállásban és olyan, időnként valóban vad módon, ahogy kedvük tartotta. Az ő esetükben ez volt a feszültség levezetésének egyik módszere.

Az utódnemzésre képtelenek voltak. A tervek szerint a szép új világ majdani polgárai kivétel nélkül tartályból lépnek ki, kifejlett testtel, agyukban azokkal az információkkal, amelyeket a „születésük" előtti hónapokban tápláltak beléjük.

Az aktuális termelési ütemnek megfelelően egyszerre száz egyedet neveltek a tartályokban, de már közel volt az az idő, amikor a rendszer ezrével ontja majd a neoembereket.

Alkotójuk nem adta ki a kezéből a teremtést. Nem hitt a családokban. A családi kapcsolatok véleménye szerint megakadályozzák az embert abban, hogy valóban értékes tevékenységeket hajtson végre a közösség, a társadalom egésze érdekében, márpedig enélkül elérhetetlen álom volt a természet legyőzése és az utópisztikus közösség létrehozatala.

- Vajon milyen lesz a világ gyerekek nélkül? - tűnődött Cindi.
- Sokkal produktívabb - mondta Benny.
- Szürkébb...
- Sokkal hatékonyabb.
- Üres.

Az Új Fajhoz tartozó nőket úgy tervezték, hogy ne maradjon meg bennük az anyai ösztön. Elvileg nem vágyhattak arra, hogy új életet hozzanak világra.

Cindivel valami nem volt rendjén. Irigyelte a Régi Faj asszonyait és leányait a szabad akaratuk miatt, de legfőképpen azért, mert képesek voltak gyereket szülni.

A boltba belépett egy vásárló, egy állapotos kismama.

Cindi arca először felragyogott, amikor meglátta a nő domborodó hasát, de aztán a tekintetét elsötétítette a vad, veszélyes féltékenység.

Benny belekarolt a partnerébe, és átvezette a bolt egy másik részébe.

- Uralkodj magadon! Feltűnést keltesz. Úgy nézed azt a nőt, mintha meg akarnád ölni.
- Mert meg akarom ölni.
- Ne feledd, mi vagy!
- Meddő vagyok... - mondta a nő keserűen.
- Nem erre gondoltam. Bérgyilkos vagy. Nem végezheted el a munkádat, ha az arcod elárulja, mivel foglalkozol.
- Jól van! Ereszd el a karom!
- Nyugodj meg! Csillapodj!
- Már mosolygok...
- Eléggé merev ez a mosoly!

A nő az arcára erőltette a legmegkapóbb mosolyát.

- Így már sokkal jobb - mondta Benny.

Cindi felkapott egy kis rózsaszínű szvettert, amit színes pillangók díszítettek, és odatartotta Benny elé.

- Hát nem édes?
- Édes - bólintott a férfi. - De sokkal jobban nézne ki kékben.

- Ilyet nem találtam kékben.
- Most már ideje lenne munkához látni!
- Egy kicsit még nézelődni akarok.
- Dolgunk van - emlékeztette Benny.
- Huszonnégy óránk van, hogy elintézzük.
- Az egyiket le akarom fejezni.
- Persze, természetesen... Mindig ezt csinálod. Meg fogjuk tenni. De előtte még akarok venni egy édes kis rugdalózót vagy valami hasonlót.

Cindinek volt egy problémája: gyereket akart. Ez a vágy zavarta össze a gondolatait.

Benny biztos volt abban, hogy Victor, ha tudomást szerez Cindi vágyairól, gondolkodás nélkül megsemmisíti a nőt, és beállítja a helyére Cindi Kettőt. Tartott attól, hogy teremtőjük kettejüket egy egységként kezeli, emiatt a meghibásodott Cindivel együtt őt is megölné, és elkészítené Benny Kettőt.

Benny el akarta kerülni, hogy kivonják a forgalomból, és eltemessék a szeméttelepen; el akarta kerülni, hogy a teste ott rohadjon a hulladékhegyek alatt, miközben Benny Kettő élvezi az életet - az ő életét.

Ha olyan lett volna, mint fajtársai, ha ő sem adhatta volna ki magából a felgyülemlett dühöt és indulatokat, Benny Lovewell boldogan fogadta volna a megsemmisítést, hiszen csak a haláltól remélhetett volna nyugalmat. Ám neki megengedték, hogy öljön. Ő megkínozhatta, megcsonkíthatta, szétvághatta az embereket. Az Új Faj más egyedeivel ellentétben neki volt célja, valami, Arniért érdemes volt élni.
- Ó, hogy ez milyen édes! - Cindi az egyik matrózruhára mutatott, ami egy körülbelül kétéves gyerekre lett volna jó.

Benny felsóhajtott.
- Meg akarod venni?
- Igen!

Az otthonukban már egész gyűjteményük volt csecsemőkre és kisgyerekekre való ruhákból. Ha az Új Faj valamelyik egyede felfedezte volna Cindi kincseit, a nőnek hosszú magyarázatot kellett volna adnia a dologra.
- Oké - mondta Benny. - De igyekezz, mielőtt valaki meglát minket! Tűnjünk már el innen!
- Miután végeztünk O'Connorral és Maddison-nal, hazamehetnénk, és tehetnénk egy újabb próbát... - mondta a nő.

Ez azt jelentette, hogy ismét szeretne megpróbálkozni a teherbe eséssel.

Sterilnek teremtették őket. Cindinek volt vaginája, méhe azonban nem. A szaporodáshoz szükséges szervek helyét a neoemberek testében más funkciójú elemek foglalták el. Hiába közösültek egymással, gyermeket éppúgy nem tudtak nemzeni, mint versenyzongorát. Ezzel mindketten tisztában voltak, Benny azonban, hogy megnyugtassa a társát, így felelt:
- Persze... Megpróbálhatjuk.
- Megöljük O'Connort és Maddisont - mondta Cindi -, feldaraboljuk őket, ahogy akarod, megcsináljuk velük azokat a vicces dolgokat, amiket annyira szeretsz, aztán hazamegyünk, és gyereket csinálunk.

Cindi őrült volt, de Bennynek így kellett elfogadnia. Tudta, csak úgy szabadulhatna meg a bolond nőtől, ha saját kezűleg végez vele. Sajnos csak

parancsra volt képes ölni, csak azokat segíthette át a halálba, akiket teremtője kijelölt.
- Jól hangzik... - mondta.
- A mieink közül mi leszünk az elsők, akiknek gyereke születik!
- Megpróbáljuk.
- Csodálatos anya lennék!
- Jól van, vegyük meg ezt a matrózruhát, és tűnjünk el innen!
- Még az is lehet, hogy ikreim születnek...

Huszonegyedik Fejezet

Erika egyedül ebédelt meg a tizenhat személyes, friss virágcsokrokkal díszített asztalnál, a hárommillió dollárt érő műkincsek között.

Amikor befejezte, kiment a konyhába. Christine a mosogatónál állt, a reggelinél használt edényeket tisztogatta.

A házban mindig drága tálakon, tányérokon szolgálták fel az ételt, de Victor nem engedte, hogy a finom porcelánokat betegyék a mosogatógépbe. Az italokat Lalique vagy Waterford kristálypoharakból fogyasztották; ezeket is kézzel kellett elmosni.

Ha valamelyik tányér megkarcolódott, ha valamelyik pohár kicsorbult, el kellett dobni. Victor nem viselte el a sérült tárgyak látványát.

Bizonyos gépek szükségesek és hasznosak voltak, de Victor nem kedvelte azokat, amelyeket az emberek helyettesítésére fejlesztettek ki. Ő még egy másik században alakította ki azt a rendszert, amelyben az alacsonyabb rendű szolgák egyetlen feladata az volt, hogy mindenben a lehető legmagasabb szinten kielégítsék uruk igényeit. Ragaszkodott az elveihez, ezért sok olyan gép és háztartási berendezés volt, aminek a használatát kifejezetten megtiltotta.
- Christine?
- Igen, Mrs. Helios?
- Ne aggódjon, nem a szexuális problémáimat akarom megbeszélni magával...
- Értem, Mrs. Helios.
- Van viszont néhány dolog, ami érdekelne.
- Ez természetes, asszonyom. Az ön számára minden új.
- Miért harapta le William az ujjait?
- Ezt senki sem tudhatja, kivéve persze magát Williamet.
- Ésszerűtlen tett volt - mondta Erika.
- Igen, ez az én fejemben is megfordult.
- Mivel William az Új Fajhoz tartozik, elvileg mindenben racionálisnak kellene lennie.
- Elvileg igen - mondta Christine olyan furcsa hangsúllyal, aminek a jelentését Erika képtelen volt meghatározni.
- Tudnia kellett, hogy az ujjai nem nőnek vissza - mondta Erika. - Mintha öngyilkos akart volna lenni... Úgy, hogy apránként, harapásonként feldarabolja magát. Ezt sem értem. Mi képtelenek vagyunk az öngyilkosságra.

Christine gyors mozdulatokkal kitörölte az egyik drága porcelánkanna belsejét.
- William nem halt volna bele, ha elveszti az ujjait, Mrs. Helios.
- Ez igaz, de ujjak nélkül nem teljesíthette a feladatát. Nem lehetett lakáj. Tisztában kellett lennie azzal, hogy ujjak nélkül semmit sem ér, ezért megsemmisítés vár rá.
- Véleményem szerint, Mrs. Helios, William nem volt olyan állapotban, hogy kiagyaljon egy ilyen ravasz tervet.
Mindketten tisztában voltak azzal, hogy az Új Faj egyedei nem csak a közvetlen módon végrehajtott öngyilkosságra képtelenek, de azt sem tudják megtenni, hogy olyan körülményeket idézzenek elő, amelyek hivatalos megsemmisítésükhöz vezetnek.
- Úgy érti... úgy érti, hogy Williamnek idegösszeroppanása volt? - Erika hátán végigfutott a hideg a gondolattól. - Ez lehetetlen!
- Mr. Helios a funkcionális rendellenesség kifejezést szokta használni. Williamnél funkcionális rendellenesség lépett fel.
- Ez így kevésbé riasztó.
- Valóban?
- Victor megsemmisítette őt.
- Valóban?
- Ha a Régi Faj valamelyik egyede ilyet tenne, azt mondanánk rá, hogy megőrült. Megbolondult.
- Igen, de mi fejlettebbek vagyunk náluk, ezért a rájuk érvényes kifejezések és fogalmak nem alkalmazhatók a mi esetünkben. Felsőbbrendűek vagyunk, ezért új pszichológiai kifejezéstárat igénylünk.
Christine megint furcsa hangsúllyal beszélt, amiből Erika arra következtetett, hogy sokkal többet akar közölni, mint amit kimondott.
- Nem értem - vallotta be Erika.
- Majd megérti. Amikor már elég hosszú ideje él.
Erika megpróbálta felfogni a dolgok értelmét és jelentőségét.
- Amikor maga felhívta a férjemet, és jelentette, hogy William sorban leharapdálja az ujjait, ezt mondta neki: „Van egy újabb Margaretünk." Ezen mit értett?
Christine óvatosan a szárítótálcára helyezett egy tányért.
- Néhány héttel ezelőtt még Margaret volt a szakácsnőnk. Már közel húsz éve itt szolgált... csakúgy, mint William. Egy bizonyos... eseményt követően el kellett távolítani őt. Már készül az új Margaret.
- Milyen eseményről beszél?
- Egy reggel Margaretnek palacsintát kellett volna sütnie. Arra lettünk figyelmesek, hogy a forró olajjal teli serpenyővel csapkodja a fejét.
- A saját arcát?
- Újra és újra. Ritmusosan. Valahányszor eltávolodott az arca a serpenyőtől, kimondott egy szót: idő. Aztán újra lecsapott, és megint kimondta: idő, idő, idő, idő... Körülbelül olyan hangon beszélt, mint William, amikor azt mondta, hogy tik-tak.
- Ez fölöttébb rejtélyes - mondta Erika.

- Ha majd elég hosszú ideig él, nem fogja rejtélyesnek tartani - mondta Christine.
- Christine! - csattant fel Erika. - Megkérhetném, hogy beszéljen nyíltabban?
- Nyíltabban, Mrs. Helios?
- Új vagyok, nemrég léptem ki a tartályból. Tanulnom kell. Tanítson, rendben? Segítsen megérteni a dolgokat!
- Az ön agyába is betöltötték a szükséges információkat. Mire lenne még szüksége ezeken kívül?
- Christine, nem vagyok az ellensége!

Christine elfordult a mosogatótól, és megtörölte a kezét a konyharuhában.
- Tudom, hogy nem az, Mrs. Helios. De nem is a barátom. A barátság hasonlatos a szerelemhez, a szerelem pedig veszélyes. A szerelem elvonja a munkás figyelmét a feladatról. A szerelem, és a gyűlölet is. Az Új Faj egyedei nem barátkoznak egymással, de nem is egymás ellenségei.
- Ez... ez a viselkedésforma hiányzik a programomból.
- Ez nincs benne a programban, Mrs. Helios. Ez a program természetes következménye. Mi valamennyien egyforma értéket képviselő munkások vagyunk. Egy nagy célért dolgozunk, ami nem más, mint a természet leigázása, a tökéletes társadalom felépítése, az utópia valóra váltása. Azután pedig irány a csillagok! A mi értékünk nem az egyéni eredmények elérésében rejlik. Minket a közösen elért eredmények tesznek értékessé. Ez, ugye, teljesen helyénvaló így.
- Az lenne?
- Tőlünk eltérő módon, Mrs. Helios, ön ismerheti a szégyent, a megalázottságot. Ennek az az oka, hogy teremtőnk szereti, ha a feleségei ilyenek.

Erika érezte, hamarosan valami olyasmit fog hallani, amit jobb lenne soha meg nem tudni. Már nem ő, hanem Christine ragaszkodott ahhoz, hogy kinyissa azt a bizonyos ajtót.
- Az érzések érdekes dolgok, Mrs. Helios. Talán az a legjobb, ha az irigységre, a dühre, a félelemre és a gyűlöletre korlátozódnak, mert ezek az érzések újra és újra visszafordulnak önmagukba, olyanok, mint a saját farkába harapó kígyó. Semmihez sem vezetnek, és távol tartják a tudatot a reménytől, ami létfontosságú abban az esetben, amikor a remény sosem válhat valóra.

Erikát megrendítette Christine hangjának és tekintetének ridegsége, ugyanakkor mérhetetlen szimpátiát érzett a nő iránt. Vigasztalóan Christine vállára tette a kezét.
- A szégyen és a megalázottság - folytatta Christine - idővel sajnálattá fejlődhet. Ez még akkor is megtörténhet, ha teremtőnk ezt nem várja el öntől. A sajnálatból együttérzés lehet, az együttérzés pedig szeretet. És még sok minden más. Ön képes lesz arra, hogy sokkal többet érezzen annál, amit mi érzünk, Mrs. Helios. Ön idővel meg tanul reménykedni.

Erika úgy érezte, elnehezül a szíve, de hiába próbálta megragadni az érzés lényegét, nem járt sikerrel.
- Képes lesz reménykedni, és ez iszonyú lesz az ön számára, Mrs. Helios, mert az ön végzete alapvetően ugyanaz, mint a mienk. Önnek sincs szabad akarata. A reményei sosem fognak valóra válni.

- De William... Mindez hogyan ad magyarázatot arra, amit William tett?
- Idő, Mrs. Helios. Idő, idő, tik-tak, tik-tak... A testünk csodálatos, ellenáll a betegségeknek. Mit is mondtak nekünk, meddig marad fenn a testünk?
- Talán ezer évig - mondta Erika. Ez volt az a szám, amit ezzel a kérdéssel kapcsolatosan az agyába töltöttek.

Christine megrázta a fejét.
- A reménytelenség sokáig tarthat... de nem ezer évig. William és Margaret esetében ez húsz év volt. A húsz év leteltével funkcionális rendellenesség jelentkezett náluk.

A házvezetőnő kemény válla nem lazult el az úrnő érintésétől. Erika visszahúzta a kezét.
- Ön képes lesz arra, hogy reménykedjen, Mrs. Helios, de közben tudni fogja, hogy a reményei sosem válnak valóra. Szerintem így még húsz évig sem fogja bírni. Legjobb esetben öt éve van.

Erika végignézett a konyhán. A mosogatóban maradt habos vízre, a tálcán száradó edényekre, majd Christine kezére pillantott, végül a házvezetőnő szemébe nézett.
- Sajnálom magát...
- Tudom - felelte Christine. - Én viszont semmi ilyesmit nem érzek ön iránt, Mrs. Helios, ahogy a többiek sem. Ez pedig azt jelenti, hogy... azt, hogy ön teljes mértékben egyedül van.

Huszonkettedik Fejezet

A Másik Ella, az egykori Francia Negyedhez hasonlóan vidám és hangulatos Faubourg Marigny közelében lévő étterem és bár tulajdonosa egy Ella Fitzgerald nevű nő volt, aki azonban nem volt azonos a híres énekesnővel - ő volt a „másik" Ella. Korábban utcalányként, később madame-ként dolgozott, és pályatársaival ellentétben sikerült annyi pénzt összegyűjtenie, hogy megnyissa az éttermét.

Aubrey Picou utasításának megfelelően Carson és Michael ezen a helyen szólította meg a bárpultost azzal, hogy Godot-t keresik.

Egy idősebb asszony letette a pultra a söröskorsót, amit addig dédelgetett, elővette a mobiltelefonját, és lefotózta vele a két nyomozót.
- Hé, nagyi! - szólt rá Carson. - Nem vagyok turistalátványosság!
- Baszódj meg! - válaszolt az öregasszony. - Ha tudnám, hogy odakint cirkuszosok vonulnak, most kivinnélek az utcára, és feldugnám a fejed az öszvér seggébe!
- Ha Godot-val akarnak találkozni - magyarázta a bárpultos -, akkor túl kell jutniuk Francine-en.
- Annyit se érsz - mondta az öregasszony Carsonnak mint a kaja, amit tegnap este okádtam ki!

Miközben elküldte valakinek a képet, rávigyorgott Michaelre. A fogait a jelek szerint a mocsári szörnytől kölcsönözte.
- Carson, emlékszel? Ma reggel belenéztél a tükörbe, és nem tetszett, amit láttál - jegyezte meg Michael.
- Most egyszeriben szépnek érzem magam - felelte Carson.

- Sok ilyen hegyes csöcsű csajszit ismertem már - mondta Francine -, és elmondhatom, a hozzád hasonlóknak akkora agyuk sincs, mint egy mogyoró.
- Nos, most óriásit téved - mondta Michael. - Ha alaposan megvizsgálnák, a társamról kiderülne, hogy legalább akkora agya van, mint egy dió.
Francine ismét rámosolygott a férfira.
- Te tényleg jól nézel ki, aranyoskám... Meg tudnálak zabálni!
- Igazán lekötelez! - mondta Michael.
- Ne felejtsd el, mi történt a tegnapi kajájával! - figyelmezette Carson a társát.
Francine letette a mobiltelefonját. A pultról felvett egy kommunikátort, amin keresztül szöveges üzenetet kapott - minden bizonnyal ez volt a válasz a fényképre.
- Francine, maga aztán halad a korral! - mondta Michael. - Benne van az információáramlásban, mi?
- Csini segged van - felelte Francine. Letette a kommunikátort, lecsúszott a magas bárszékről. - Gyere velem, csini seggű! Te is, te szuka!
Michael követte az öregasszonyt. Visszanézett Carsonra.
- Gyere, te szuka, ez jó muri lesz!

Huszonharmadik Fejezet

Annak érdekében, hogy nyomon kövesse a halálra ítélt nyomozókat, O'Connort és Maddisont, Victor egyik embere - Dooley Snopes - mágneses adóvevőt helyezett a szolgálati szedán motorblokkjába, amikor a kocsi O'Connor háza előtt állt, és a nő a világról megfeledkezve végigaludta a nyári délelőtt egy részét.
Dooley-t nem gyilkosságok elkövetésére programozták, de szeretett volna azok közé tartozni, akik végrehajtják az akciókat. Az agyát hihetetlen mennyiségű technikai információval tömték tele.
Cindi Lovewell elhajtott Dooley mellett, aki a Faubourg Marignyben, a kocsijában, egy PT Cruiserben várakozott. Lovewellék egy SUV-ot, egy Mercury Mountaineert használtak. A kocsit sötétített üvegből készült ablakokkal látták el, így alkalmas volt a diszkrét hullaszállításra is.
Cindi szerette a kocsijukat. Nem csak azért, mert iszonyú erős és könnyen kezelhető volt, hanem azért is, mert jó sok hely volt benne megszületendő gyermekei számára.
Amikor ki kellett vinniük pár hullát a Pontchartrain tóhoz, a Crosswoods szeméttelepre, mindig az járt a fejében, hogy mennyivel kellemesebb lenne az élet, ha egy családi túrán vennének részt. Megállnának, piknikeznének, jól éreznék magukat a srácokkal.
A műszerfalon, a műholdas navigációs rendszer térképén egy piros pont villogott az egyik utcát szimbolizáló vonalon.
- A zsaruk leparkoltak - jegyezte meg Benny. Szemügyre vette a járda mellett álló kocsikat. -
Ott, az az övék!
Cindi lassan elhajtott a szedán mellett. Ócska, agyonstrapált kocsi volt. Victor emberei mindig jobb felszerelést kaptak, mint a törvény úgynevezett őrei.

Cindi az utcasarok közelében állt meg. Benny jogosítványát dr. Benjámin Lovewell névre állították ki, a Mountaineernek pedig orvosi rendszáma volt. Benny elővette a kesztyűtartóból az „Orvosi ügyelet" feliratú kártyát, kitette a szélvédő mögé, jól látható helyre.

A hivatásos gyilkosoknak, amikor a célpontot követik, időnként lehetetlen helyeken kell leparkolniuk. A kártyát és a rendszámot látván a rendőrök sosem fogtak gyanút, nem intézkedtek a „betegét ellátó orvossal" szemben.

Victor különben sem szeretett pénzt költeni parkoló cédulákra és büntetésekre.

A szedán mellett elsétálva a PT Cruiser felé tartottak. Dooley kiszállt, hogy köszöntse őket. Olyan volt, mint egy agár: sovány, hosszú lábú, hegyes orrú.
- Bementek a Másik Ellába - jelentette, és az utca túlsó oldalán lévő étteremre mutatott. - Alig öt perce. Ma már öltetek embert?
- Még nem - mondta Benny.
- És tegnap? Tegnap megöltetek valakit?
- Három napja - felelte Cindi.
- Hányat?
- Hármat - mondta Benny. - Elkészültek a replikánsaik.

Dooley szeme irigységtől csillogott.
- Bárcsak én is kinyírhatnék párat! Szeretném mindet legyilkolni!
- Nem a te feladatod - mondta Benny.
- Egyelőre - tette hozzá Cindi, arra célozva, hogy eljön majd a nap, amikor az Új Faj egyedei elég sokan lesznek ahhoz, hogy nyílt háborút indítsanak. Az lesz majd az emberiség történelmének legnagyobb mészárlása, az a fajirtás, ami a Régi Faj megsemmisüléséhez fog vezetni.
- Így minden sokkal nehezebb - mondta Dooley.
- Itt vannak ezek körülöttünk, élik az életüket, azt tesznek, amit akarnak, és akkor, amikor akarják.

Egy fiatal pár sétált el mellettük; két gyereket, egy kisfiút és egy kislányt tereltek maguk előtt.

Cindi utánuk fordult. A legszívesebben ott helyben, a járdán megölte volna a szülőket, hogy hazavihesse magának a gyerekeket.
- Nyugi! - szólt rá Benny.
- Ne aggódj, nem lesz több baleset! - nyugtatta meg Cindi.
- Helyes.
- Miféle baleset? - kérdezte Dooley.
- Elmehetsz - mondta neki Benny válasz helyett. - Átvesszük az ügyet.

Huszonnegyedik Fejezet

Francine, aki időnként megnyalta csorba, sárga fogait, átvezette Carsont és Michaelt az éttermen, át a nyüzsgő konyhán. Beléptek egy raktárhelyiségbe, aztán felmentek egy lépcsőn.

A lépcső tetején egy kék ajtót találtak. Francine megnyomott egy gombot, de nem hallatszott csengőszó.
- Ingyen ne osztogasd! - tanácsolta az öregasszony Michaelnek. - Sok idős hölgy boldogan fizetne a szolgálataidért...

Carsonra nézett, és bosszúsan felhorkantott.
- Ettől pedig maradj távol! - folytatta. - Ez úgy lefagyasztja a tököd, hogy a folyékony nitrogén se jobban! - Megfordult, és a nyomozókat magukra hagyva elindult lefelé a lépcsőn.
- Most lelökhetnéd - mondta a férfi Carsonnak -, de hibát követnél el.
- Ha Lulana itt lenne - felelte Carson -, szerintem ő is helyeselné a dolgot, Jézusnak se lenne sok kifogása ellene.
A kék ajtót egy Star Wars-fazon nyitotta ki: zömök volt, mint R2-D2, kopasz, mint Yoda, és ronda, mint Jabba, a hutt.
- Aubrey megesküdött, hogy tiszták vagytok - mondta -, szóval nem fogom elszedni tőletek azt, ami a bal karotok alatt van, és azt a kis stukkert se fogom elvenni, amit a kisasszony dugdos a segge fölött.
- Magának is jó napot... - mondta Michael.
- Jöttök szépen utánam, mint kiskacsák az anyjuk után, mert egy rossz mozdulat, és nektek hatszorosan annyi!
A kék ajtó mögötti helyiségben csupán két egyenes támlájú szék állt.
Az egyik széken egy fekete nadrágos, nadrágtartós, fehér inges, idétlen sapkát viselő, kopasz gorilla ült. A széke mellett egy gyűrött könyv, az egyik Harry Potter regény hevert. A jelek szerint a fickó akkor tette félre a könyvet, amikor Francine megnyomta a csengő gombját.
A gorilla egy 12-es félautomatát tartott az ölében. Az egyik kezét lazán, a fegyver markolatán nyugtatta. Nem vette célba a nyomozókat, de tisztán látszott, szétrobbantaná a fejüket, mielőtt azok előkaphatnák a pisztolyukat.
Carson és Michael engedelmesen követte a zömök fickót, aki átvezette őket egy másik szobába, amelynek a padlóját repedezett linóleum borította.
A kopott lambériát kékre festették, a falak szürkék voltak. A helyiségben két pókerasztal állt.
Az ajtóhoz közelebbi asztalnál három férfi, egy nő és egy ázsiai transzvesztita ült.
Egy ilyen társaságról remek vicceket lehet gyártani, de Michaelnek valahogy nem volt kedve a poénokhoz.
A játékosok közül ketten kóláztak, ketten Dr. Pepper üdítőt iszogattak, a transzvesztita mellett pedig egy pohárka és egy üveg ánizslikőr állt. Az öt ember közül egy sem nézett fel Carsonra és Michaelre. Még a nő és a transzvesztita sem kacsintott rájuk.
Az asztal közepén egy halom zseton hevert. Ha a zöldek ötvenet, a feketék meg százat értek, a kasszában legalább nyolcvanezer dollár gyűlt össze.
Az ablaknál egy másik kopasz gorilla álldogált. Fegyverét a derekára csatolt tokban tartotta. Ahogy Carson és Michael elhaladt az őrhelye előtt, jelentőségteljesen megérintette a pisztolyt.
A harmadik ajtón keresztül egy koszos, dohányfüsttől bűzlő tanácsterembe jutottak. A karcos asztal körül tizenkét szék állt. Az asztalon tizennégy hamutartót helyeztek el.
Az asztalfőn egy vidám arcú, kék szemű, bajuszos férfi ült. Justin Wilson-féle kalapot viselt; lapátfüle volt.
Ahogy a nyomozók közelebb értek hozzá, felállt. A nadrágját a hasa közepéig felhúzva hordta.

- Mr. Godot - mondta a kacsamama -, ezek bűzlenek, zsaruszaguk van, mégis ők azok, akikről
Aubrey beszélt, szóval ne rám haragudjon, ha esetleg mégis szét kell szednie őket!
A lapátfülű férfi mögött, a jobb oldalán egy stricis öltönyt viselő vadember állt. Hozzá képest a korábban látott két gorilla legfeljebb pici csimpánz lehetett.
A vadember olyan képet vágott, mint aki képes arra, hogy a legkisebb probléma esetén felzabálja a két nyomozót.
Godot szerencsére sokkal vendégszeretőbbnek bizonyult. A kezét nyújtotta.
- Aubrey barátai az én barátaim is. Különösen akkor, ha készpénzzel érkeznek.
Michael kezet rázott vele.
- Arra számítottam, hogy nekünk kell majd várnunk önre, Mr. Godot, és nem fordítva. Remélem, nem késtünk sokat.
- Éppen időben érkeztek - mondta Godot. - Szabadna tudnom, ki ez a csinibaba?
- Ez a csinibaba hozta a készpénzt - felelt Carson.
- Ettől még csinibb! - mondta Godot.
Carson a dzsekije zsebébe nyúlt, és elővett két kövér pénzgurigát. Godot közben felemelte a széke mellett álló táskák egyikét, és feltette az asztalra.
A vadember nem mozdult, hogy segítsen neki, ugrásra készen várakozott.
Godot kinyitotta a táskát, amiben, két Urban Sniper puska volt a megfelelő tartozékokkal. A csöveket lefűrészelték, legfeljebb tizennégy hüvelyk hosszúak lehettek. Mindkét fegyverhez négy doboz acél magvas lőszer tartozott.
- Úgy látom, Mr. Godot, pompás készlettel rendelkezik - jegyezte meg Carson.
- Anyám azt akarta, hogy pap legyek, apám, nyugodjon békében, azt, hogy hegesztő, mint ő, én viszont nem akartam csóró cajunként élni, ezért más után néztem, és tessék, itt vagyok.
A második táska kisebb volt, mint az első. Abban volt a két, arany-titánium színű Desert Eagle. Az 50-es Magnumok mellett pár doboz lőszer és két-két tartaléktár hevert.
- Felkészültek arra, hogy mekkorát fog rúgni ez az állat? - kérdezte Godot.
Michael a pisztolyokra nézett.
- Nem, uram, de sejtem. Lehet, hogy seggre ülök tőle.
- Én inkább a hölgyet féltem, fiam, nem magát - mondta Godot.
- Az Eagle simán működik - mondta Carson -, nem rúg akkorát, mint az ember várná. Kemény stukker, de én se vagyok marcipánból. Harminc láb távolságról a kilenc golyóból kilencet be tudok küldeni az ágyéka és a nyaka közé. Se feljebb, se lejjebb, se félre. Egyenesen a testébe.
A kijelentés hallatán a vadember morogva közelebb lépett.
- Pihentesd magad! - szólt rá Godot a testőrére. - A hölgy nem fenyegetőzött, csak tréfált.
Carson becsukta a pisztolyokat tartalmazó táskát.
- Megszámolja a pénzt?
- Maga a legtökösebb nő, akit valaha láttam, de van magában valami angyali. Nagyon meglepődnék, ha kiderülne, hogy megpróbáltak átvágni.
Carson önkéntelenül elmosolyodott.

- Itt az összeg, az utolsó dollárig.
- Mr. Godot - mondta Michael -, igazán jó önnel üzletet kötni, és tudni, hogy a valódi emberek közé tartozik!
- Nagyon kedves, hogy így véli - felelte Godot. - Tényleg, nagyon kedves, és úgy érzem, őszintén így gondolja.
- Őszintén - mondta Michael. - A lehető legőszintébben.

Huszonötödik Fejezet

Randal Hat a földszinti kazánházban állt, és hallgatózott. Odafent, az emeleti szobában éppen Billy Joel énekelt.

A helyiség szélessége hat, hosszúsága nagyjából hét láb volt. Randal számára elég volt az őrláng, illetve az ajtó alatt beszűrődő fény ahhoz, hogy felmérje a környezetét.

Végre bejutott a házba, a mosolygó autista, Arnie O'Connor otthonába. A boldogság titka alig karnyújtásnyira volt tőle.

A kellemes sötétben várakozott. Odafent egymást követték a dalok. Randal kiélvezte a diadalát.

Megpróbált hozzászokni az új környezethez, és közben a következő lépését tervezgette.

Félt. Ez volt az első alkalom, hogy ilyen házban járt. Világrajövetele óta minden idejét az Irgalom falain belül töltötte, azután, a szökését követően egy teljes napon át egy szemétkonténerben húzta meg magát. A konténert össze sem lehetett hasonlítani egy házzal.

Az ajtón túl idegen hely várt rá, ami a számára olyan volt, mintha egy másik galaxis bolygóján lenne.

Szerette azt, ami ismerős. Rettegett mindentől, ami új. Gyűlölte a változásokat.

Tudta, ha kinyitja az ajtót, és kilép, minden, amivel találkozik, új és idegen lesz a számára. Minden megváltozik, és úgy is marad.

A sötétben reszkető Randal Hat félig-meddig elhitette magával, hogy az Irgalom, a kínzások, a kísérletek, amelyeknek teremtője alávetette, a múltja minden egyes pillanata jobb volt, mint az, ami az ajtón túl van.

Három dallal később összeszedte a bátorságát, kinyitotta az ajtót, és kinézett arra, ami mögötte várt rá. Mindkét szíve izgatottan zakatolt.

A homályos üvegablakon keresztül beszűrődő napfény két olyan gépet világított meg, amiket Randal a magazinok hirdetéseiből és az internetről ismert. Az egyik géppel ruhákat szoktak kimosni, a másik a mosott ruha szárítására való volt.

A gépek fölötti szekrények csukott ajtaja mögül fertőtlenítőszer szaga érződött.

Egy mosószobába került. Egy mosószobába! Abban a pillanatban hirtelen semmi mást nem tudott volna mondani, ami jobban kifejezi a mindennapi élet közönségességét, mint egy mosószoba.

Randal Hat közönséges, hétköznapi életre vágyott. Nem akart, és nem is tudott volna a Régi Fajhoz tartozni, de úgy kívánt élni, ahogy az emberek;

szabadulni akart a véget nem érő szenvedéstől, és meg akarta szerezni a neki járó boldogságmorzsát.

A mosószobában annyi élményt szerzett, amennyi egy egész napra elegendő volt neki. Csendesen visszazárta az ajtót, és elégedetten álldogált a kazán mellett.

Élvezettel idézte fel a pillanatot, amikor meglátta a mosógépet és a szárítógépet, a hatalmas műanyag kosarat, amit félig megtöltöttek a gyűrött, piszkos holmik.

A mosószoba padlóját linóleum borította, éppen úgy, ahogy az Irgalomban a folyosókét és a legtöbb helyiségét. Nem erre számított. Azt hitte, hogy ebben a világban minden a szöges ellentéte lesz annak, amit ismer.

Az Irgalomban a linóleum szürke volt, itt-ott zöld és rózsaszínű pöttyökkel. A mosószoba padlója sárga volt. A két padló stílusát tekintve különbözött egymástól, mégis ugyanolyan volt.

Miközben a ház magasabban fekvő részében szóló zene néhányszor megváltozott, Randal egyre inkább elszégyellte magát félénksége miatt. Azt, hogy kilesett az ajtón, hogy benézett O'Connorék mosószobájába, nem igazán lehetett hősies tettnek nevezni.

Rájött, megpróbálja becsapni magát. Megértette, hogy azzal, amit tett, valójában megadta magát az agorafóbiájának, és engedett annak az autisztikus vágynak, hogy minimalizálja az élményeket, az agyába érkező információkat. Ha ilyen kínos lassúsággal fog haladni, legalább hat hónapra lesz szüksége ahhoz, hogy bejárja a házat, és megtalálja Arnie-t.

Nem élhet a ház alatt, a betonoszlopok között, legalábbis nem túl sokáig. Máris éhes volt. A teste, ez a tökéletes gépezet rengeteg tápanyagot kívánt a működéshez.

Nyugodt szívvel, fintorgás nélkül képes lett volna megenni a pókokat, rágcsálókat, gilisztákat és kígyókat, amiket a ház alatt talál, de amíg odalent tartózkodott, sajnos egyetlen olyan lénnyel sem találkozott, amely elegendő tápanyagot biztosíthatott a számára.

Ismét kinyitotta az ajtót.

A csodálatos mosószoba... Várt.

Kilépett a kazán mellől, óvatosan becsukta maga mögött az ajtót. Sosem tapasztalt izgalom áradt szét benne.

Még soha életében nem lépkedett sárga linóleumpadlón. A jelek szerint ugyanolyan volt, mint a szürke. A cipője talpa halkan megnyikordult rajta.

A mosószoba és a konyha közötti ajtót nyitva találta.

Megállt a konyha ajtajában, és álmélkodva körülnézett. A konyha pontosan olyan, vagyis inkább még csodálatosabb volt annál, amit elképzelt. Számtalan sablonos holmi és valami megmagyarázhatatlan báj.

A látvány már-már mámorossá tette, de tudta, meg kell őriznie józanságát. Óvatosan kell mozognia, fel kell készülnie arra, hogy azonnal visszavonul, ha észleli, hogy közeledik felé valaki.

Amíg nem találja meg Arnie-t, és nem szedi ki belőle a boldogság titkát, addig kerülnie kell a találkozást más emberekkel. Fogalma sem volt, mi történne, ha összefutna valakivel, de sejtette, hogy a következmények nem lennének túlságosan kellemesek.

Annak ellenére, hogy szándékosan autistának tervezték (teremtője kísérleteihez ilyen egyedre volt szükség), és emiatt különbözött a többi neoembertől, bizonyos dolgokban éppen olyan volt, mint az Új Faj egyedei. Például képtelen volt megölni magát.

Nem kapott engedélyt a gyilkolásra, ilyet csak akkor tehetett, ha teremtőjétől utasítást kap rá. Vagy önvédelemből.

A fő gondot az jelentette, hogy autizmusa miatt mindentől félt, és könnyen megriadt.

Amikor a szemétkonténerben rejtőzött, megölt egy hajléktalan embert, aki üdítős dobozokat gyűjtött, és apró kincseket keresett a hulladékban.

A hobó bizonyára nem akart ártani neki, nem is lett volna képes erre, ő mégis berántotta maga mellé a konténerbe, azután elroppantotta a nyakát. A hullát a szemét alá ásta.

Figyelembe véve azt, hogy minden új dolog félelmet ébresztett benne, minden apró változás, rettegéssel töltötte el, nagyon valószínűnek tűnt, hogy egy idegen személlyel való találkozás kiváltja belőle az önvédelmi reflexet. Nem voltak aggályai a gyilkosság miatt; a Régi Faj egyedeinek előbb-utóbb mindenképpen veszniük kell.

Viszont egy dolog egy magányos hajléktalan nyakának kitörése egy elhagyatott sikátorban, ahol senki sem figyelhetett fel rá, és valami egészen más megölni valakit ebben a házban. Itt valószínűleg nem lehet csendben elintézni az ügyet, a zajok pedig felkelthetik a ház többi lakója vagy a szomszédok figyelmét.

Végül mégis elindult. Éhes volt, és a hűtőszekrény finomabb falatokat ígért, mint pókok és giliszták. Kilépett a mosószobából, átment a konyhába.

Huszonhatodik Fejezet

Carson és Michael a táskákat cipelve hagyta el a Másik Ellát

Carson - mivel egy olyan rendőrtiszt lánya volt, akiről azt tartották, hogy áttért a másik oldalra - mindig úgy gondolta, a társai sokkal, inkább szemmel tartják, mintha átlagos zsaru lenne. Megértette a dolgot, és szégyellte, de volt annyi józan esze, hogy idővel rájött: képzeli az egészet.

Most, ahogy megkötötték az üzletet az udvarias Godot-val, és megszabadultak a büdös szájú Francine-től, ahogy a járdán átvágva elindultak a jelölés nélküli szedán felé, Carson körbepillantott. Félig-meddig arra számított, hogy a belső ellenőrzés ügynökei a környéken leskelődnek; megfordult a fejében, hogy valaki talán értesítette őket, a zsaruk kivonultak, és már csak pillanatok kérdése, hogy letartóztassák őt meg Michaelt.

Úgy érezte, minden járókelő érdeklődve figyeli kettejüket, gyanakodva vizslatja a táskáikat. Az utca túlsó oldalán két férfi és egy nő különös pillantásokkal méregette őket.

Ugyan mi oka lehet annak, hogy valaki jókora, bőröndnek is beillő táskákkal jön ki egy étteremből? Rendben, haza is lehet vinni a kaját, de ennyit?

A szedán csomagtartójába tették a táskákat. Carson kihajtott a Faubourg Marignyből, átjutottak a Negyedbe. Nem tartóztatták fel őket.

- És most mi lesz? - kérdezte Michael.

- Cirkálunk.
- Remek!
- Átgondoljuk.
- Mit gondolunk át?
- A szerelem színeit, a taps hangját! Szerinted mit kell átgondolnunk?
- Nem vagyok gondolkodós kedvemben - mondta Michael. - Különben is, a túl sok agyalásba belehalhatunk.
- Hogy jutunk el Victor Frankensteinhez?
- Helioshoz.
- Helios, Frankenstein, ugyanaz a Victor. Szóval? Hogyan jutunk el Victorhoz?
- Lehet, hogy babonás vagyok - mondta Michael -, de szeretném, ha Victort nem Victornak hívnák.
- Miért?
- A victor azt jelenti, hogy „győztes". A victor olyan személy, aki legyőzi az ellenfeleit.
- Emlékszel arra a pasasra, akit tavaly tartóztattunk le kettős gyilkosságért a Royalon, a régiségboltban?
- Persze. Három heregolyója volt.
- A pokolba, ennek meg mi köze van bármihez? - kérdezte Carson türelmetlenül. - Ezt csak azután tudtuk meg, hogy letartóztattuk, vád alá helyezték, elítélték, és megvizsgálta a börtön orvosa.
- Ennek tényleg semmihez sincs köze - ismerte el a férfi. - Csak ez a részlet valahogy megmaradt bennem.
- Rendben. Bennem meg az maradt meg, hogy a pasast Champ Championnak, vagyis Bajnokok Bajnokának hívták, de ettől függetlenül lúzer volt.
- A valódi neve Shirley Champion volt, és ez mindent megmagyaráz.
- Hivatalosan is Champ Championra változtatta a nevét.
- Cary Grant eredeti neve Archie Leach volt. Csak az a név számít, amit a születésekor kap az ember.
- Figyelj, odagurulok a járdához, tekerd le az ablakot, és szólíts meg bárkit, akit akarsz! Kérdezd meg a járókelőktől, láttak-e már Archie Leach-filmet! Ennyit számít, hogy kinek milyen nevet adtak a születésekor.
- Marilyn Monroe... Az eredeti neve Norma Jean Mortenson volt - mondta Michael. - Ez az oka annak, hogy fiatalon halt meg. Túladagolás miatt.
- Most megint ilyen értetlen balfék vagy?
- Bocs, elfelejtettem, hogy ezt a szerepet általában te játszod - mondta a férfi.
- És mi a helyzet Joan Crawforddal? Az eredeti neve Lucille Le Sueur volt. Ez megmagyarázza, hogy miért verte a gyerekeit vállfával.
- Cary Grant soha senkit nem vert vállfával, és csodálatos élete volt!
- Igaz, de ő volt a filmtörténelem legnagyobb színésze. Rá nem vonatkoznak a szabályok. A Victor és a Frankenstein, ez így együtt nagyon erős név. Nem is hallottam még erősebbet. És a pasas a születésekor kapta mind a kettőt. Nem érdekel, mit mondasz, sokkal jobban érezném magam, ha az anyja mondjuk Nancynek nevezte volna el.

***

- Mit csinálnak ezek? - kérdezte Cindi türelmetlenül, és ismét a műszerfalon megjelenő térképre pillantott.

Benny folyamatosan a monitort nézte, miközben Cindi vezetett.

- A nő minden sarkon befordul, ide-oda, logika nélkül, körbe-körbe, mint egy vak patkány a labirintusban.
- Talán tudják, hogy követjük őket.
- Nem tudhatják - mondta Benny. - Nem láthatnak minket.

A szedánt a Dooley által elhelyezett nyomkövető segítségével követték, így anélkül is pontosan tudták, hol jár, hogy látták volna. Lovewellék kényelmes és biztonságos távolságban maradtak, de az is előfordult, hogy párhuzamosan haladtak a nyomozókkal.

- Tudom, mit érez a nő - jegyezte meg Cindi.
- Mi van?
- Mint vak patkány a labirintusban...
- Nem arról beszéltem, hogy mit érez. Fogalmam sincs, mit érez. Arról beszéltem, hogy vezet.
- Időnként előfordul - mondta Cindi -, hogy én is úgy érzem magam, mintha vak patkány lennék egy labirintusban. És neki sincs gyereke. Ahogy nekem sincs.
- Kiről beszélsz?
- O'Connor nyomozóról. Elég idős, már fél tucat gyereke lehetne legalább, de neki nincs egy se. Meddő.
- Honnan veszed, hogy meddő?
- Tudom.
- Talán nem akar gyereket.
- Nő. Akar.
- Megint elkanyarodott. Most balra.
- Látod?
- Mit?
- Meddő.
- Azért meddő, mert balra fordult?
- Mint vak patkány a labirintusban - mondta Cindi komoran.

***

Carson a Chartres Streeten jobbra fordult, és elhajtott az omladozó Napoleon-ház előtt.

- Azt eleve ki kell zárnunk, hogy a Biovisionnél kapjuk el Victort - mondta. - Túl sok ember, túl sok tanú. Talán nem minden alkalmazottja az ő teremtménye.
- Elcsíphetjük a kocsijában, amikor jön vagy megy.
- A nyílt utcán? Ha esetleg túléljük az akciót, nem akarok a női börtönben kikötni, a volt barátnőid között.
- Megfigyeljük, megismerjük a szokásait - mondta Michael. - Kiválasztjuk a legkevésbé forgalmas helyet azok közül, ahol megfordul.

- Nincs időnk megfigyelésre - emlékeztette Carson. - Már mi is célponttá váltunk. Ezt te is tudod.
- Ott van a titkos labor, amiről korábban beszéltünk. A hely, ahol... teremt.
- Nincs időnk megkeresni. Egyébként is, biztos jobban őrzik, mint a Fort Knoxot.
- A Fort Knox biztonsági rendszerét túlbecsülik. A Goldfingerben a rossz fiúknak sikerült kijátszaniuk.
- Mi nem vagyunk rossz fiúk - mondta a nő -, ez pedig nem mozifilm. Az lesz a legjobb, ha az
otthonában csapunk le rá.
- Az egy erődítmény! Hatalmas személyzete van.
- Átvágunk a személyzeten, eljutunk hozzá. Gyorsan és keményen csináljuk.
- Nem vagyunk kommandósok.
- De közlekedési rendőrök sem.
- És mi van akkor, ha valamelyik háztartási alkalmazottja a mi fajtánkhoz tartozik? - kérdezte Michael.
- Felejtsd el! Victor nem tűmé el, hogy valódi emberek legyenek körülötte, a házában, ahol esetleg meglátnak vagy meghallanak valamit, amit nem kellene. Az alkalmazottjai valamennyien neoemberek.
- Ebben nem lehetünk száz százalékig biztosak.

A Decatur Streeten, a Jackson Square-nél, ahol a fogatok várakoznak, hogy körbevigyék a Negyeden a turistákat, az egyik nyugodt, békés öszvér hirtelen megbokrosodott. Vágtatni kezdett, húzta maga után a díszes fogatot. A kocsis és egy rendőr gyalogosan vette üldözőbe. Az állat körbe-körbe szaladgált, lebénítva a forgalmat.
- Lehet, hogy az öreg Francine dugott fel valakit a seggébe - jegyezte meg Michael.

Carson nem akart témát váltani, maradt az előzőnél.
- Szóval, a házában, a kertvárosban kapjuk el Victort.
- Talán okosabban tennénk, ha elhúznánk New Orleansből. Elmehetnénk valahová, ahol soha nem talál ránk. Alaposabban átgondolhatnánk ezt az egészet.
- Persze. Ledobnánk a terheket. Adnánk magunknak egy hetet gondolkodásra. Esetleg két hetet. Vagy esetleg soha többé nem jönnénk vissza.
- Az olyan rossz lenne? - kérdezte Michael.
- A gonosz diadalához egy kell csupán...
- ... a jó emberek tétlensége - fejezte be Michael. - Igen. Ezt már hallottam.
- Tényleg, ki is mondta ezt? - kérdezte Carson.
- Azt hiszem, Tigris. De lehet, hogy Micimackó.

A kocsis elkapta a gyeplőt. Az öszvér hagyta magát visszavezetni a járda mellé. A forgalom megindult.
- Tudja, hogy rászálltunk - mondta Carson. - Hiába hagynánk el a várost, nem állna le, míg ránk nem bukkan. Michael, folyamatosan menekülnünk kellene.
- Romantikusan hangzik... - mondta a férfi.
- Ezt hagyjuk, jó? - figyelmeztette Carson. - Aubrey rózsakertje nem volt megfelelő hely az
ilyesmihez, ez meg rosszabb.

- Mondd, lesz valaha olyan hely, ami jó lesz az ilyesmire?
Carson néhány percig szótlanul vezetett. A következő saroknál jobbra fordult.
- Lehetséges. De csak akkor, ha lenyomjuk Heliost, mielőtt az emberei kitépik a belünket, és belöknek minket a Mississippibe.
- Te aztán értesz hozzá, hogy bátorítsd a pasikat!
- Fejezd már be! Erről egy szót se! Ha elkezdjük nyalni-falni egymást, megfeledkezünk a lényegről. Ha megfeledkezünk a lényegről, nekünk annyi.
- Kár, hogy a világ sosem fogja megismerni ezt az érzékeny oldaladat.
- Komolyan beszélek, Michael! Nem akarok beszélni kettőnkről. Még csak poénkodni sem akarok ezzel. Meg kell nyernünk egy háborút.
- Jól van! Oké! Értem. Majd uralkodók magamon. - Michael felsóhajtott. - Champ Champion-
nak három golyója volt, de nekem hamarosan egy se marad, mert mind a kettő elsorvad.
- Michael!
A férfi ismét felsóhajtott, de elhallgatott.
Néhány sarokkal arrébb Carson a férfira pillantott. Michael fantasztikusan nézett ki, és látszott rajta, ezzel ő is tisztában van.
Carson erőt vett magán.
- Keresnünk kell egy nyugodt helyet, ahol átvizsgálhatjuk a fegyvereket és a tárakat.
- A városi park - javasolta Michael. - Menj végig a szervizúton, oda, ahol két éve megtaláltuk azt a halott könyvelőt.
- A meztelen pasast, akit Mardi Gras gyöngysorral fojtottak meg.
- Nem, nem... Az építész volt. Arról a cowboy ruhás fazonról beszélek.
- Ja, igen! Fekete bőr cowboy ruha.
- Sötétkék volt - javította ki Michael.
- Ha te mondod! Te sokkal jobban értesz a divathoz, mint én. A hulla a szervizút mellett volt.
- Nem arra a helyre gondolok, ahol megtaláltuk a tetemet - mondta Michael.
- Arra, ahol a feje volt.
- Az ösvényen, a fenyvesben.
- Volt ott pár tölgy is.
- Van ott egy, rét. Emlékszem. Szép hely.
- Nagyon szép - bólintott Michael. - És nincs, túl közel a kocogok ösvényéhez. Ott senki sem fog megzavarni minket.
- A gyilkost se zavarták meg.
- Őt se...
- Mennyi idő alatt kaptuk el? Négy hét?
- Kicsit több mint öt.
- Átkozottul trükkös lövéssel szedted le - mondta Carson.
- Gellert kapott a golyó. Megpattant a fejszéjén.
- Nem igazán örültem, amikor rám fröccsent az ürge.
- A vegytisztító ki tudta szedni az agyvelőfoltokat?
- Amikor megmondtam neki, mi az, hozzá se akart nyúlni. Vadonatúj dzseki volt!

- Nem tehetek róla. Az ilyen gelleres golyókat a Jóisten irányítja.
Carson megnyugodott. így már sokkal jobb volt. Elege volt a zavaró, figyelmet elterelő, idegesítő romantikus enyelgésből.

Huszonhetedik Fejezet

A fehér csempés, rozsdamentes acél tárgyakkal berendezett boncteremben Victor, amikor megvizsgálta Jonathan Harker nyomozó tetemét, rádöbbent, hogy a testből hiányzik egy körülbelül ötven font súlyú darab.
A törzsön tátongó hatalmas lyukból egy tépett végű köldökzsinór vezetett ki. A szétfeszített bordákat és a szétrepedt mellkast figyelembe véve valószínűsíteni lehetett, hogy a testben egy meghatározhatatlan lény, egy parazita fejlődött, amely eljutott abba a stádiumba, hogy a gazdatesttől függetlenül is képes volt életben maradni. A lény kiszabadult, világra jött, és eközben megölte Harkert.
Zavaró fejlemény...
Ripley, aki a boncolás során a videokamerát kezelte, szemmel láthatólag megdöbbent a felfedezéstől.
- Mr. Helios, uram, Harker szült!
- Nem nevezném szülésnek a dolgot - felelte Victor leplezetlen bosszúsággal.
- Mi nem vagyunk képesek utódnemzésre - mondta Ripley. A hangja és az arckifejezése elárulta, valóságos istenkáromlásnak tartja a tényt, hogy Harker testéből kikelt egy másik élőlény.
- Itt szó sincs utódnemzésről! - mondta Victor. - Ez valami rendellenesség. Egy rosszindulatú daganat.
- De uram... Egy önfenntartó, helyváltoztatásra képes daganat?
- Mutációt akartam mondani! - magyarázta Victor türelmetlenül.
A tartályban Ripley agyába betöltötték a Régi Faj és az Új Faj fiziológiájára vonatkozó információkat, tehát tisztában kellett lennie a biológiai részletekkel, a szakszavak valódi jelentésével.
- Harker szervezetében spontán módon kifejlődött egy parazitaszerű második test - mondta Victor. - Amikor ez a test függetlenedni tudott Harker-től, elszakadt tőle...
Ripley abbahagyta a filmezést, és tátott szájjal, döbbenten, sápadtan bámult a tetemre. Bozontos szemöldöke és hüledezése miatt meglehetősen komikus látványt nyújtott.
Victor már nem emlékezett, miért döntött úgy, hogy Ripley-nek ilyen bozontos szemöldököt ad. Abszurdnak tartotta a dolgot.
- Mr. Helios, uram... Elnézését kérem, de szeretném megtudni, vajon szándékosan tervezte úgy Harkert, hogy kifejlődjön benne egy másik lény, és ha igen, akkor milyen célzattal?
- Nem, Ripley, természetesen nem így akartam. A Régi Fajnak van egy mondása, ami sok mindenre magyarázatot ad: néha szar kerül a palacsintába...
- De uram, bocsásson meg, ön alkotta a testünket, ön a teremtőnk, az urunk! Hogyan történhet velünk olyasmi, amit ön nem ért, amit nem lát előre?

A bozontos szemöldök nem csak komikussá, hanem bosszantóan tudálékossá is változtatta Ripley arcát. Victor sosem szerette, ha kérdéseket szegeznek a mellének.
- A tudomány viharsebesen, hatalmas ugrásokkal halad előre, de időnként megesik, hogy pár lépéssel hátrébb húzódik.
- Hátrébb? - Ripley-t a tartályban mindenre felkészítették, ennek ellenére gyakran megesett, hogy nem volt képes felfogni a való világ tényeit. - A tudomány, uram, általában véve, időnként letér a pályájáról. Önnel azonban nem fordulhat elő ilyesmi. Se önnel, se az Új Fajjal.
- Az a legfontosabb, hogy észben tartsa: a haladás mindig jelentősebb és gyorsabb, mint az időnként előforduló visszafejlődés.
- De uram, ez a visszalépés igen jelentős! Vagy talán nem az? A testünk... Nem kontrollálja a testünket?
- A maga testét, Ripley, igenis kontrollálom. Egyébként hol szedte fel ezt a melodramatikus stílust? Kényelmetlen helyzetbe hozza magát ezzel.
- Elnézését kérem, uram. Nem értem a dolgot, de amint időm lesz rá, alaposan átgondolom, és remélem, osztozni fogok önnel a nézeteiben.
- Harker nem az eljövendő új dolgok előfutára. Anomália. Egyedi eset. Nem lesz több hozzá hasonló mutáns.

Elképzelhető volt, hogy a parazita nem csupán élősködött Harker testében. Talán ennél többet is tett. Lehet, hogy használta a két szívet, a tüdőt meg a többi belső szervet, azután, amikor már elég fejlett volt, mindegyiket kisajátította magának. Ez megmagyarázta volna a tényt, hogy a tetemből miért hiányoznak a szervek.

Jack Rogers (a valódi Jack Rogers, a kórboncnok, aki azóta meghalt, a helyét pedig egy replikáns foglalta el) arról számolt be, hogy O'Connor és Maddison nyomozók szerint valami troll szerű lény kelt ki Harkerből. Úgy, mintha a férfi teste nem lenne más, mint egy báb. A nyomozók látták, hogy a lény eltűnik az egyik csatornában.

Mire befejezte Harker boncolását, és további vizsgálatra eltett néhány szövetmintát, Victoron eluralkodott a rosszkedv.

Amikor zsákba tették a tetemet, és felkészítették arra, hogy átszállítsák a Crosswoodshoz, Ripley feltett egy kérdést:
- Mr. Helios, ön szerint most hol van Harker második énje?
- Elmenekült. Bebújt egy csatornába. Elpusztult.
- Honnan tudja, hogy elpusztult?
- Tudom! - mondta Victor élesen.

William, a lakáj következett. A test a másik boncasztalon feküdt.

Victor úgy gondolta, William ujjrágása valamilyen pszichológiai összeomlás eredménye, ennek ellenére felnyitotta a torzót, és leltárt készített a szervekről. Biztos akart lenni abban, hogy ebben a testben nem indult fejlődésnek egy másik lény. Mutációra utaló jeleket nem talált.

Gyémántpengés csontfűrészével, amit kifejezetten az Új Faj egyedeinek felboncolásához tervezett, megnyitotta William koponyáját. Kiemelte az agyvelőt, konzerváló oldatba helyezte, hogy később majd alaposabban megvizsgálja.

Ripley a lakáj esetét nem találta olyan riasztónak, mint Harkerét. Ilyesmit már korábban is látott.

Victor tökéletes testű és elméjű lényeket teremtett, amelyeknél időnként a Régi Faj egyedeivel való érintkezésnek, a beteg emberi társadalom hatásainak köszönhetően működési zavarok léptek fel.

A probléma nem szűnhetett meg addig, amíg a Régi Fajt meg nem semmisítik, és az emberekkel együtt el nem tűnik a fennálló társadalmi rend és az a Darwin előtti moralitás, amelyet kialakítottak. Azután, a Végső Háborút követően, a Régi Faj szennyétől és csábításaitól mentesen Victor teremtményei tökéletes testi és lelki egészségnek örvendve fognak élni, mindegyikük kivétel nélkül, egészen az idők végezetéig.

Amikor befejezték William boncolását, Ripley ismét megszólalt:

- Mr. Helios, uram, igazán sajnálom, de még mindig az jár a fejemben, azon gondolkodom, hogy... Vajon elképzelhető, hogy az, ami Harkerrel történt, velem is megesik?

- Nem. Már mondtam, ez egy egyedi eset.

- De uram, elnézését kérem, ha udvariatlanságnak tűnik, de... ha az első alkalommal sem számított ilyesmire, hogyan lehet biztos abban, hogy a dolog nem fog megismétlődni?

Victor lerántotta a kezéről a gumikesztyűt.

- A pokolba, Ripley, ne okoskodjon már annyit a szemöldökével!

- A szemöldökömmel, uram?

- Tudja, mire gondolok. Takarítson össze!

- Uram, elképzelhetőnek tartja, hogy Harker tudata, énjének esszenciája valahogy átkerült abba a másik lénybe?

Victor ledobta magáról a műtősköpenyt, és elindult az ajtó felé.

- Nem. Egy élősködő mutánsról van szó, ami vélhetőleg állati ösztönökkel rendelkezik, de semmi egyébbel.

- De uram, ha a troll szerű lény esetleg mégsem állat, hanem történetesen maga Harker, akkor Harker nem halt meg, hanem a csatornában él, és szabad.

A szabad szó hallatán Victor megtorpant. Megfordult, Ripley-re nézett.

Amikor Ripley rádöbbent, milyen hibát követett el, úgy megrémült, hogy nevetséges szemöldöke a homloka közepéről a szeme fölé ereszkedett.

- Ezzel most nem azt akartam mondani, hogy az, ami Harkerrel történt, bármilyen szempontból kívánatos lenne...

- Valóban nem, Ripley?

- Nem, uram. Valóban nem. Borzalom, ami vele történt!

Victor rámeredt; Ripley nem merte folytatni.

- Ripley - mondta Victor a hosszúra nyúló csend után -, nem csak a szemöldöke zavar. Maga idegesítő típus. Bosszantóan idegesítő!

Huszonnyolcadik Fejezet

Randal Hat tétován, ámuldozva vágott át a konyhán. Arra gondolt, valami ilyesmit érezhet a szerzetes, amikor belép a templomba, és közeledik a szent oltárhoz.

Eletében először egy otthonban járt. Az Irgalomban jött világra, ott is élt, de azt a helyet nem lehetett otthonnak nevezni. Csupán egy hely volt, semmi más. Semmiféle érzelem nem fűzte hozzá.

A Régi Faj számára az otthon a lét középpontja. Az otthon az elsődleges menedék, és az utolsó védőbástya az élet borzalmaival és csalódásaival szemben.

Az otthon szíve a konyha. Randal Hat tudta, hogy így van - ezt olvasta a lakberendezési magazinban, meg abban a másikban, amiben a főzésről írtak.

Martha Stewart is ezt állította, márpedig a Régi Faj egyedei szerint az ilyen ügyekben ő volt az elsődleges szaktekintély.

A társasági rendezvények során a közeli barátok és szomszédok gyakran megfordultak a konyhában. A családok legboldogabb emlékei is ehhez a helyiséghez kötődtek. A Régi Faj filozófusai szerint „semmi sem fejezi ki jobban a szeretetet, mint a sütőből előkerülő étkek", márpedig a sütő a konyhában van.

A redőnyöket félig leeresztették. A késő délutáni napfényt először a tölgyfák szűrték meg, így legyengülve jutottak át az ablakhoz és azon keresztül. Randal ennek ellenére elég jól látott ahhoz, hogy nekilásson a helyiség felderítésének.

Halkan kinyitotta a szekrényeket, megvizsgálta a tányérokat, a csészéket, a csészealjakat, a poharakat. A fiókokban összehajtogatott törlőkendőket, evőeszközöket, késeket és meghökkentően sok apró konyhai eszközt talált.

A túlságosan sok új élmény, az ismeretlen tárgyak látványa általában pánikrohamot váltott ki nála. Ilyenkor kénytelen volt behúzódni a sarokba, hátat fordítani a világnak, mert csak így élhette túl az érzékszervein keresztül az agyába áramló információk örvényét.

Furcsa módon a látványban szédítően gazdag konyha nem így hatott rá. Pánik helyett valami furcsa érzés uralkodott el rajta - mintha egy érdekes és nyugodt varázsvilágba került volna.

Talán azért, mert végre otthon volt. Az emberek otthona szent és sérthetetlen. Egy szentély. A személyiség kiterjesztése, legalábbis Martha szerint. Az otthon a legbiztonságosabb hely az egész világon.

Randal ennek az otthonnak a szívében volt, a legbiztonságosabb épület legbiztonságosabb helyiségében, ahol boldog emlékek születnek, ahol naponta adnak egymásnak, kapnak egymástól valamit az emberek; ahol nevetnek.

Randal Hat sosem nevetett. Egyszer már mosolygott. Ez akkor történt, amikor megérkezett O'Connorék házához, amikor a vihar elől bebújhatott az épület alá, a pókok közé, a sötétbe; amikor tudta, hogy hamarosan Arnie közelébe kerül. Akkor mosolyodott el.

Kinyitotta a kamra ajtaját, és meglepetten nézett végig a polcokon sorakozó dobozokon. Almában sem gondolt arra, hogy létezhet ilyen bőség.

Az Irgalomban az ételt a szobájába kapta. A menüt mások állították össze. Nem választhatta ki, mit akar enni, csak az étel színébe volt beleszólása. Ehhez ragaszkodott.

Itt azonban végtelen sok választási lehetőség tárult elé. Egyedül dobozos levesből látott vagy hatfélét.

A hűtőszekrény felé fordult, kinyitotta a felső ajtaját. A lába elerőtlenedett, a térde megremegett. A többi ennivaló között felfedezett három nagy, doboz fagylaltot.

Randal Hat imádta a fagylaltot. Ebből sosem kapott eleget.

Kezdeti izgalma azonban lesújtó csalódottsággá változott, amikor meglátta, hogy a választékban nem szerepel a vanília. Csokoládés mandula. Mentolos csokoládé. Eper és banán. Semmi vanília!

Randal jobbára csak fehér és zöld ételeket fogyasztott. Főként fehéret. Ez is egy sajátságos módszer volt arra, hogy megvédje magát a káosztól - ez is az autizmus tünetei közé tartozott. Tej. Csirkemell. Pulyka. Krumpli. Popcorn (vaj nélkül, mert a vajas popcorn már túlságosan sárga volt a számára). Hámozott alma. Hámozott körte... Az olyan zöld ételeket is elfogadta, mint a fejes saláta, a zeller, a zöldbab, meg az olyan zöld gyümölcsöket, mint például a szőlő.

A szigorú zöld-fehér étrendet fehér vitamin- és ásványi anyag-kapszulákkal egészítették ki a számára.

Sosem evett más fagylaltot, csakis vaníliát. Tisztában volt azzal, hogy más ízek is léteznek, de ezeket annyira visszataszítónak találta, hogy kísérletet sem tett velük.

O'Connoréknak azonban nem volt vaníliafagylaltjuk.

Egy hosszú percig úgy érezte, végzetes csapást mértek rá. Egyre közelebb sodródott a teljes kétségbeeséshez.

Az éhség azonban nagyúr, őt is arra kényszerítette, hogy hangulata és szokásai ellenére kísérletezésbe kezdjen. Kivette a mentolos csokoládéfagylaltot tartalmazó dobozt.

Korábban még semmit sem evett, ami barna volt. Azért választotta a mentolos csokoládét, mert reménykedett, hogy abban legalább lesz valamennyi zöld, a zöld szín pedig elviselhetővé teheti a barnát.

Kivett a fiókból egy kanalat, leült az asztalhoz. A doboz fölé tartotta a kanalat, és rettegve a fagylaltra meredt.

Barna ennivaló. Lehet, hogy ezt nem éli túl!

Levette a doboz tetejét, és felfedezte, hogy a mentol vékony, élénkzöld csíkban húzódik végig a hideg, barna masszában. Az ismerős szín enyhített a félelmén. A doboz tele volt. Belemerítette a kanalat.

Felemelte az evőeszközt, de közben elfogyott a bátorsága, sehogy sem merte bedugni a szájába. Négy hiábavaló kísérletet tett, aztán az ötödik próbálkozásra sikerült a dolog.

Ó!

Tulajdonképpen nem is volt undorító. Inkább finom.

Hihetetlenül finom! Habozás nélkül felkanalazott egy újabb adagot. Azután még egyet.

Miközben evett, olyan nyugalom és elégedettség áradt szét benne, amihez hasonlót korábban még sosem érzett. Még nem volt boldog, de már kezdte megsejteni a boldogság lényegét, sokkal közelebb került a vágyva vágyott állapothoz, mint bármikor a négy hónap alatt, amióta kilépett a tartályból.

Ezért jött erre a helyre, hogy megismerje a boldogság titkát, de valami mást talált. Otthont.

Úgy érezte, sokkalta szorosabb szálak kötik ehhez a helyhez, mint az Irgalomhoz. Itt annyira biztonságban érezte magát, hogy barna ételt, mert enni. Lehet, hogy később a rózsaszínű-sárga fagylalttal, az epres-banánossal is megpróbálkozik.

Mire megette a mentolos csokoládéfagylalt felét, már egészen biztos volt abban, hogy többé sosem hagyja el ezt a helyet. Ez az otthona.

A történelem során emberek haltak meg azért, hogy megvédjék otthonukat. Randal Hat nem sokat tudott a történelemről, a tartályban csak a szokásos két giga byte anyagot töltötték az agyába.

Úgy érezte, ha kiszakítanák ebből a békéből, ha kilöknék a zajos, fényes világba, az olyan lenne, mint a halál. Arra a következtetésre jutott, hogy minden kísérletet, minden ténykedést, amely az ő eltávolítását célozza, az élete elleni támadásnak lehet ítélni, így önvédelemből nyugodtan visszavághat. Akár halálos választ is adhat a kihívásra.

Ez az ő otthona. Minden erejével azon lesz, hogy megvédje az otthonával kapcsolatos jogait!

Felkapta a fejét. A lépcső irányából léptek neszét hallotta. Valaki lefelé tartott az emeletről.

Huszonkilencedik Fejezet

Gunny Alecto szemétgálya-sofőr berontott a kunyhóba, ahol a telepvezető irodája volt, ráült Nick Frigg asztalának sarkára, és kijelentette:

- Ártány, kátrány, vártán, pártán, Parkán, már hány?

Nick nem válaszolt. Gunnynál mindig nehezen indult a társalgás. Nick tapasztalatból tudta, ha megpróbálja kitalálni a szót, amit a nő keres, azzal csak annyit fog elérni, hogy még jobban összezavarja őt.

- Párkány, rákmáj, raktár, patkány. Patkány! - Gunny végre megtalálta a keresett szót. - Észrevetted már a patkányokat?
- Mi van velük?
- Kikkel mi van?
- A patkányokkal, Gunny!
- Te is észrevetted?
- Micsodát?
- A patkányok eltűntek - mondta a nő.
- Hová tűntek el?
- Ha tudnám, nem kérdezném tőled.
- Mit nem kérdeznél?
- Azt, hogy hol vannak a patkányok.
- Mindig is voltak patkányaink - felelte Nick.

Gunny a fejét rázta.

- Már nincsenek. Már egy sincs. Többé.

Gunny külsőre olyan volt, mint egy filmsztár.

Nick sosem értette meg, Victor miért formálta őt ilyen káprázatosra, ha a szeméttelepre szánta. Talán szórakoztatta a nő tökéletes külseje és szennyes

munkája közötti kontraszt. Talán egy olyan valódi emberről mintázta meg Gunnyt, egy olyan nőről, aki átvágta vagy kikosarazta őt, és így akart bosszút állni a régi sérelemért.
- Mi lenne, ha kimennél, és megkeresnéd az elefántokat? - kérdezte Gunny.
- Tessék? Most meg elefántokról beszélsz?
- Elefántból se találnál többet odakint, mint patkányból. Ahogy nyomattam lefelé a szemetet, mindig rátaláltam pár falkára, de most már van vagy három napja, hogy egyetlen patkányt se láttam.
- Talán csak mélyebbre ásták magukat. Lassan megtelik a gödör.
- Szóval? Ötöt kaptunk? - kérdezte Gunny.
- Öt patkányt?
- Úgy hallottam, ma öt halott ember érkezett.
- Ja. Meg három félresikerült - felelte Nick.
- Akkor ma éjjel jót szórakozunk - mondta a nő.
- Haver, hogy ma mekkora a forróság!
- Louisianában vagyunk, nyár van. Mit vártál? Nem panaszkodom - mondta a nő. - Szeretem a napot. Jó lenne, ha éjjel is sütne.
- Ha éjjel is sütne, akkor nem lenne éjszaka.
- Hát igen. Ez a gond - bólogatott Gunny.

Gunny Alectóval mindig komoly kihívást jelentett a beszélgetés. Jól nézett ki, éppen olyan jó szemétgályás volt, mint a többiek, de a gondolkodása - ezt a beszédével azonnal elárulta - nem mindig volt logikus és szokványos.

Az Új Fajon belül mindenkinek volt egy bizonyos rangja. A csúcson az Alfák voltak, az uralkodó elit. Alattuk a Béták és a Gammák helyezkedtek el.

Nick, a szeméttelep vezetője Gamma volt. A beosztottjai Epszilonok.

Az Epszilonokat fizikai munkára tervezték és programozták. Gyakorlatilag alig valamivel voltak intelligensebbek, mint azok a húsból készült, öntudat nélküli gépek, amelyek egy nap majd leváltják az ipari robotokat.

A neoemberek között nem voltak osztályellentétek, nem ismerték az irigységet. Mindegyiket úgy programozták be, hogy elégedett legyen a rangjával, és ne vágyjon az előrejutásra.

Természetesen egyikük sem szegülhetett szembe a fölötte lévők parancsaival. A magasabb osztályba tartozók lenézhették azokat, akik alattuk voltak, de az alacsony rangúakból hiányzott minden ambíció és ellenségeskedés a feletteseikkel szemben. Az ilyesmi nagyon veszélyes lett volna.

A Gunny Alectóhoz hasonló Epszilonok nem kaptak olyan információkat az agyukba, mint például Nick és a többi Gamma. Nick agyába viszont kevesebbet töltöttek be, mint a Bétákéba, és sokkal kevesebbet, mint az Alfákéba.

Az Epszilonok amellett, hogy kevésbé voltak tanultak, mint a többiek, időnként kognitív problémákkal küszködtek, amelyek arra utaltak, hogy az agyuk nem olyan gondosan összerakott szerkezet, mint a felsőbb kasztok tagjainak agya.
- Elkent, felkelt, keleten, meredek, eltemettek, elcseszettek. Elcseszettek! Szóval félresikerültek. Azt mondtad, három van belőlük. Milyenek?
- Még nem láttam őket - mondta Nick.

- Biztos hülyén néznek ki.
- Biztos.
- Hülyén kinéző elcseszettek. Jót szórakozunk ma este.
- Már alig várom! - mondta Nick őszintén.
- Szerinted hova lettek?
- A szállítók betették őket a fagyasztóba.
- A patkányokat? - kérdezte Gunny meglepetten.
- Azt hittem, a selejtesekről beszélsz.
- A patkányokról beszélek - felelte a nő. - Ha te se láttál egyet se, nekem ennyi elég.

Ha Gunnynak a Régi Faj egyedei között kellett volna élnie, biztos kilóg a sorból, vagy lelepleződik, esetleg besorolják a szellemi fogyatékosok közé.

Mivel a Crosswoods személyzetéhez tartozott, a szeméttelepen töltötte minden idejét. Napi huszonnégy órát, heti hét napot töltött a kerítésen belül. Ha elfáradt, az egyik kamionban kialakított hálóban feküdt le.

A problémái ellenére kiváló sofőr volt. Nick örült, hogy ilyen embere van.

Gunny felállt Nick asztaláról.
- Hát, most megyek vissza a gödörhöz... De ma este jól fogunk szórakozni, ugye?
- Persze. Nagyon jól - bólintott Nick.

Harmincadik Fejezet

A Christine-nel a konyhában folytatott beszélgetés után Erika Helios végigjárta a házat, megnézte azokat a szobákat, amelyekben addig még nem fordult meg.

A házi színházat a fényűző orosz belle epoue, a szentpétervári paloták stílusa jellemezte. Victor ezzel a csillogással valójában hajdani barátja, Joszif Sztálin, a kommunista diktátor és látnók emlékének adózott.

A Harmadik Birodalom összeomlása után Victor rövid időre szorult helyzetbe került, de Joe Sztálin jelentős anyagi segítséget nyújtott az Új Faj kifejlesztésére irányuló kutatásokhoz. Joe hitt Victorban, a képességeiben, és abban, hogy sikerül kifejlesztenie irányítható, engedelmes emberi lényeket. Annyira bízott a sikerben, hogy negyvenmillió szovjet állampolgárt küldött a halálba, különböző eszközökkel egész tömegeket mészároltatott le még jóval azelőtt, hogy a klónozó tartályok technológiáját tökéletesítették.

A tartályban Erika agyába betáplálták a férje életének történetét, de erről Victoron kívül senki mással nem beszélhetett. Az információkat azért kapta meg, hogy megértse, milyen hihetetlen küzdelmes volt Victor élete, milyen óriási eredményeket ért el, és mekkora áldás a világnak, hogy egyáltalán létezik.

A színház után a zeneszoba, a fogadószalon, a külső nappali, a belső nappali, majd az ékszerdobozhoz hasonlítható reggelizős szoba következett. Erika innen a trófeaterembe, a biliárdterembe, majd a fedett uszodába ment át, végül pedig a könyvtár ajtaján nyitott be.

A látványtól kellemetlen érzése támadt. Tudta, hogy a könyvek a romlottság, talán a gonoszság forrásai. Erika Négynek a könyvek miatt kellett

elpusztulnia; szegényke túlságosan sok veszélyes tudást szívott magába belőlük.

Erika kénytelen volt megismerni, megszokni a könyvtárat. A társasági összejöveteleken, amelyekre Victor általában a Régi Faj néhány fontosabb képviselőjét, a legbefolyásosabb politikusokat és üzletembereket is meghívta, a vendégek időnként ebben a helyiségben fogyasztották el a vacsora utáni konyakjukat. Ilyenkor Erikának, mint háziasszonynak is jelen kellett lennie; tudta, nem mutathatja ki mások előtt, mennyire irtózik a könyvektől.

Átment a könyvtáron, de nem nyúlt hozzá a kötetekhez. Érezte a belőlük sugárzó veszélyt. Végül nagy nehezen rászánta magát, odalépett az egyik polchoz, és leemelt egy könyvet. Mindkét szíve hevesen dobogott az izgalomtól.

Elképzelhető volt, hogy valamelyik összejövetel alkalmával az egyik vendég megkéri majd valamire. „Erika, kedves, megtenné, hogy ideadná azt a szép kötésű könyvet? Szeretnék egy pillantást vetni rá." Ha ez bekövetkezik, nem nyúlhat úgy a könyvhöz, mintha mérges kígyó lenne. Hozzá kell szoknia a borzalmas tárgyak érintéséhez.

Christine azt tanácsolta neki, hogy nézze át a pszichológiával kapcsolatos részleget, és keressen információt a szexuális szadizmusról. Az a könyv, amit levett a polcról, éppen erről szólt. Kíváncsi volt, mi lehet benne, de képtelen volt összeszedni a bátorságot ahhoz, hogy kinyissa.

Átment a tágas terem másik végébe. Végighúzta a kezét az egyik polc alján, élvezte a finoman csiszolt fa simogatását, és... felfedezett egy rejtett kapcsolót. Mielőtt felfogta volna, hogy mit tesz, elkattintotta.

A polcrendszer egy részéről kiderült, hogy valójában rejtekajtó, amely egy hosszú folyosóra nyílik.

Erika a tartályban nem kapott információt erről a rejtekajtóról, és arról sem, hogy mi van mögötte.

Semmit sem tudott erről, azzal viszont tisztában volt, soha senki nem tiltotta meg neki, hogy végigmenjen ezen a folyosón.

Harmincegyedik Fejezet

Vicky Chou vacsorát akart készíteni. Felkapcsolta a konyhában a lámpát, és megmosta a kezét a mosogatónál. Látta, ideje kicserélni a törülközőt. Megtörölte a kezét, majd a fiókból elővett egy tiszta törülközőt.

Átment a mosószobához, kinyitotta az ajtaját. Nem kapcsolta fel a lámpát; bedobta a piszkos törülközőt a ruháskosárba.

Gyenge penészszagot érzett. Elhatározta, reggel az lesz az első dolga, hogy kideríti a forrását. Az ilyen rosszul szellőző helyiségeknek külön figyelmet kell szentelni ott, ahol szinte állandóan nyirkos a levegő.

Két műanyag alátétet tett az asztalra. Megterített Arnie-nak és magának.

Abból, hogy Carson sietve hagyta el a házat, miután átaludta a délelőttöt, Vicky arra következtetett, hogy Arnie-val kettesben fognak vacsorázni.

Arnie tányérja más volt, mint az övé: nagyobb, négyszögletű, és négy részre osztott. Arnie nem szerette, ha az étel, különböző alkotórészei érintkeznek egymással.

Arnie nem bírta elviselni, ha ugyanazon a tányéron narancssárga és zöld ételek voltak. A húst és a többit felvágta magának, de mindig ragaszkodott ahhoz, hogy a paradicsomot felszeletelve kapja.
- Fröcsögős - mondta grimaszolva, amikor meglátott egy egész paradicsomot. - Fröcsögős, fröcsögős!
Voltak autisták, akik sokkal több szabályt betartottak, mint Arnie. Mivel a fiú keveset beszélt, Vicky tulajdonképpen nem is a szavai, inkább a szokásai, a különcségei alapján ismerte meg. Sok furcsaságot inkább kedvesnek tartott, mint bosszantónak.
Vicky minden alkalmat megragadott arra, hogy szocializálja Arnie-t, ezért ragaszkodott ahhoz, hogy együtt egyenek, kettesben, vagy ha Carson is otthon tartózkodott, akkor hármasban. Ritkán előfordult, hogy Arnie nem akart engedelmeskedni Vickynek, a nő ilyenkor megengedte neki, hogy a szobájában, a Lego-kastély mellett étkezzen.
Miután megterített, kinyitotta a hűtőszekrényt, hogy elővegyen egy doboz hal rudacskát. Észrevette, hogy a mentolos csokifagylaltot nem tették vissza rendesen. A doboz tetejét nem nyomták a helyére, egy kanál nyele meredt ki alóla.
Arnie korábban sosem csinált ilyesmit. Általában megvárta, hogy elé tegyék az ételt, csak ritkán szolgálta ki magát. Jó étvágya volt, de nem igazán érdekelte, hogy mikor és mit eszik.
Néha, amikor benyúlt a kamrába vagy a hűtőszekrénybe, mindig gondosan ügyelt a rendre. Sosem hagyott maga után morzsát, sosem öntött ki semmit.
A kisfiú étellel kapcsolatos higiéniája a megszállottság határát súrolta. Soha semmit nem fogadott vagy vett el mások tányérjáról, még Carsonéról sem, s csak a saját villáját és kanalát volt hajlandó használni.
Vicky képtelenségnek tartotta, hogy Arnie dobozból egyen, de ha esetleg mégis ő talált rá a fagylaltra, semmiképpen sem hagyta volna ott a kanalat.
A nő arra gondolt, hogy valószínűleg Carson kívánta meg a fagylaltot, mielőtt olyan sebbel-lobbal elhagyta a házat.
Amikor alaposabban szemügyre vette a dobozt, felfedezte, hogy a fagylalt felső rétege puha és olvadt. Ez azt jelentette, hogy a dobozt egy időre kivették a hűtőszekrényből, és csak pár perce tették vissza.
Visszazárta a dobozt, becsukta a hűtőszekrény ajtaját. A mosogatóhoz vitte a kanalat, leöblítette.
Betette a kanalat a mosogatógépbe, és felkiáltott:
- Arnie? Hol vagy, édesem?
Emlékezett rá, hogy a hátsó ajtót korábban kulcsra zárta, mégis megijedt. Arnie sosem szökött ki a házból... Persze, ez semmit sem jelentett, hiszen még sosem fordult elő, hogy kanalat hagyott volna a fagylaltos dobozban.
Vicky a konyhából kilépett a nappaliba vezető rövid folyosóra. A redőnyök és a függönyök miatt már alig jutott be fény az ablakon keresztül. Felkapcsolta az egyik lámpát.
- Arnie? Idelent vagy, Arnie?
A háznak nem volt hallja, csak egy kis előszobája a nappali túlsó végében. Vicky átsietett oda. A bejárati ajtót is zárva találta, úgy, ahogy hagyta.

Időnként, amikor Carsonnak sokat kellett dolgoznia, és Arnie-nak hiányzott a nővére, a kisfiú beült a nővére szobájába, az egyik székre. Szeretett Carson tárgyai között lenni.

Most azonban nem volt Carson szobájában.

Vicky felsietett az emeletre. Megkönnyebbülten látta, hogy Arnie a szobájában van. A kisfiú nem fordult hátra, amikor a nő belépett hozzá.

- Édesem - mondta Vicky -, nem lenne szabad fagylaltot enned vacsora előtt!

Arnie nem válaszolt. Elhelyezett egy Lego-elemet a kastélyának azon a részén, amit éppen átépített.

Vickynek eszébe jutott, milyen kicsi a fiú mozgástere, milyen aprócska világban él, ezért letett arról, hogy megszidja. Nem akarta tovább erőltetni a fagylalt-ügyet.

- Negyvenöt percen belül kész a vacsora. Az egyik kedvenced lesz. Lejössz majd?

Arnie válasz helyett az éjjeliszekrényén álló digitális órára pillantott.

- Jól van - mondta Vicky. - Együtt fogunk vacsorázni, utána pedig felolvasok neked pár fejezetet A Mars számkivetettjéből, persze csak akkor, ha szeretnéd.

- Heinlein... - mondta a fiú halkan. Szinte áhítattal ejtette ki a regény szerzőjének nevét.

- Pontosan. Utoljára akkor váltunk el szegény Podkayne-től, amikor nyakig volt a bajban.

- Heinlein - ismételte Arnie, majd folytatta a kastélyépítést.

Vicky visszament a földszintre, átsietett a konyhába. Menet közben a folyosón belökte a mosókonyha ajtaját, ami valahogy kinyílt.

Amikor belépett a konyhába, hirtelen rádöbbent, hogy a folyosón ugyanazt a furcsa penészszagot érezte, amit a mosókonyhában. Megfordult, visszanézett oda, ahonnan érkezett, és szimatolni kezdett.

A ház cölöpökön állt, a levegő szabadon járhatott alatta, de ez sem gátolta a gombák, főként a penészgombák elszaporodását, és azt se, hogy feljussanak a helyiségekbe. Szabadon burjánzottak a ház alatti nyirkos sötétben. A betoncölöpök magukba szívták a vizet a talajból, nedves felületükön felkúsztak a gombák, és valósággal befújták spóráikat a házba.

Vicky elhatározta, hogy reggel majd alaposan átvizsgálja a földszinti helyiségeket, minden sarokba bekukkant, de előtte még szerez egy flakonnal a létező legjobb gombaölő szerből.

Kamaszkorában olvasott egy O'Henry-történetet, ami miatt örökre meggyűlölte a gombákat, fóbiásan irtózott tőlük. A sztori lényege az volt, hogy egy régi bérlakásban, a régimódi radiátor mögötti nedves, forró helyre bekerül egy vérfoltos, mocskos rongy, amiben megtelepszenek a gombák, és aztán valahogy életre kel. A furcsa, ostoba, amőbaszerű valami este, amikor lekapcsolják a lámpát, elindul, hogy más életet keressen, és a vége az, hogy megfojtja a szobában alvó embert.

Vicky Chou nem képzelte magáról azt, hogy olyan, mint Sigourney Weaver az Aliensben vagy Linda Hamilton a Terminátorban, ennek ellenére elhatározta, hogy harcba száll az otthonát, a felségterületét veszélyeztető

gombák ellen. Olyan harc lesz ez, olyan háború, aminek csak egyetlen végkifejlete lehet: az ő teljes, minden fronton tökéletes győzelme.

A konyhában végül kivette a mélyhűtőből a halrudacskás dobozt, és nekilátott, hogy elkészítse az ételt.

Együtt fog vacsorázni Arnie-val. Azután jön Podkayne meg a Mars. Arnie szerette, ha felolvastak neki, Vicky pedig éppen úgy élvezte a mesélést, mint a kisfiú. Ilyenkor mindketten úgy érezték, egy családhoz tartoznak.

Kellemes este lesz...

Harminckettedik Fejezet

Deucalion a délutánt azzal töltötte, hogy sorra látogatta a templomokat, katedrálisokat, zsinagógákat, de mivel felhasználta a térről és az időről szerzett különleges tudását, rejtélyes képességeit, senki sem láthatta meg az épületek között; nem láthatták meg, ahogy a katolikus, a protestáns templomokat járta, a különböző vallások központjaiként működő intézmények között mozgott, ahogy az egyik szentélyből átjutott a másikba. Behatolt a paplakokba, a plébániákba, és szemügyre vette a munkájukat végző egyházi embereket - olyat keresett közöttük, akiről minden kétséget kizáróan meg lehetett állapítani, hogy az Új Fajhoz tartozik.

Csak néhány férfi és egy nő ébresztette fel benne a gyanakvást. Ha ezek a lények szörnyek voltak, borzalmasabbak, mint ő, kiválóan értettek az álcázáshoz. Mesteri módon elmaszkírozták magukat, nyilvánosan éppúgy, mint akkor, amikor egyedül voltak.

Deucalion számított arra, hogy Victor az ilyen pozíciókban a legjobb teremtményeit, az Alfáit helyezi el, azokat a neoembereket, akik különösen intelligensek voltak.

Az egyik templomban dolgozó pap körül valami nem volt rendben. Deucalion nem tudta megfogalmazni, mi nem tetszik neki, de ösztönösen érezte, hogy Patrick Duchaine atya nem az Úr gyermeke.

A pap körülbelül hatvanéves volt, a haja fehér, az arca kedves - valószínűleg annak a valódi papnak a tökéletes klónja volt, aki már rég egy jelöletlen sírban fekszik.

Az esti istentiszteletre főként egyedülálló férfiak és nők gyűltek össze, csak néhány pár érkezett. Az idősebbek többen voltak, mint a fiatalok. Huszonöt-harmincan jöttek össze. A szertartás még nem kezdődött meg; az emberek szótlanul várakoztak, nem zavarták meg a templom csendjét.

Az épület egyik ablaka szinte izzott a lenyugvó nap utolsó sugaraitól. A hívekre és a padsorokra színes, érdekes formájú minták vetítődtek. A templomban reggelente, mise előtt, és esténként lehetett gyónni.

Deucalion távol maradt a terem nyugati falától, a keleti fal mellett sűrűsödő árnyékok között haladva közelítette meg a gyóntatószéket. Belépett a fülkébe, és becsukta maga mögött az ajtót.

Amikor a pap elhúzta a rostélyt takaró kis ablakot, és jelt adott a gyónás megkezdésére, Deucalion halkan beszélni kezdett.

- Árulja el, Duchaine atya, az ön istene a mennyben vagy a kertvárosban lakik?

A pap hallgatott egy sort, majd így válaszolt:
- Ez a kérdés egy szenvedő ember kérdése.
- Nem emberé, atyám. Valami olyasmié, ami több mint egy ember. És kevesebb is. Egy olyan lényé, mint ön.
- Miért jöttél ide? - kérdezte a pap rövid hallgatás után.
- Segíteni.
- Mi szükségem lenne a segítségedre?
- Ön szenved.
- Ez a világ a bánat völgye. Mindannyiunk számára.
- Ezen változtathatunk.
- Nem áll módunkban változtatni. Nincs hatalmunk hozzá. Nem tehetünk mást, tűrünk.
- Ön a reményről prédikál, atyám, de nem ismeri azt, amiről beszél.
A pap hallgatott; ezzel leplezte le magát. Deucalion folytatta:
- Hogyan beszélhet az embereknek arról, hogy Isten megkegyelmez majd halhatatlan lelkűknek, miközben tudja, hogy ön akkor sem részesülhet ebben a kegyben, ha valóban van Isten. Önnek nincs lelke, aminek az Úr megkegyelmezhetne.
- Mit akarsz tőlem?
- Magánbeszélgetést. A tények megfontolását. Diszkréciót.
- A szertartás után gyere át a parókiára! - mondta Duchaine atya rövid habozást követően.
- A konyhában fogok várni önre. A reményt hozom magammal. Azt a reményt, amiről ön eddig azt hitte, sosem teheti a sajátjává. Ha elég bátor, hogy higgyen, megragadhatja.

Harmincharmadik Fejezet

Carson a szervizút mellett állította le a kocsit. Magukhoz vették a táskákat, és átvágtak a fenyvesen, felmentek egy napsütötte dombra, majd beléptek egy tölgyligetbe, amin túl jókora tisztást találtak.
A városi park legalább kétszer akkora volt, mint a New York-i Central Park, de a környék lakossága a töredéke volt a manhattaninek. Ennek köszönhetően a hatalmas területen könnyen lehetett találni olyan részt, ahol nem fordultak meg emberek, különösen így, estefelé, amikor a vörösen izzó nap egyre közelebb került a nyugati látóhatár széléhez.
A réten senki sem sétálgatott, nem élvezte a természet közelségét; senki sem sétáltatott kutyát, nem dobált frisbyt, és senki sem volt a közelben, aki egy hullától próbált megszabadulni.
Michael letette a táskáját, és a tölgyligettől tízlábnyira lévő füves részre mutatott.
- Ott találtuk meg a könyvelő fejét. Oda volt támasztva ahhoz a kődarabhoz. Azt a látványt nem lehet egykönnyen elfelejteni.
- Ha lehetne kapni „Boldog hullalelős napot" képeslapot - mondta Carson -, esküszöm, minden évben küldenék neked egyet.

- Rám az gyakorolta a legnagyobb hatást, ahogy a fej azt a cowboykalapot viselte - emlékezett Michael. - A körülményeket figyelembe véve... kísérteties volt!
- Az volt az első randijük, igaz? - kérdezte Carson.
- Igen. Jelmezbálba mentek. Az áldozaton ezért volt sötétkék bőrből készült, strasszokkal kirakott cowboy ruha.
- A csizmáján, úgy emlékszem, gyöngyök voltak.
- Az a csizma! Tényleg klassz volt. A pasas jól nézhetett ki, amikor még a nyakán hordta a fejét. Persze, mi már nem láthattuk egészben...
- Sikerült kiderítenünk, hogy a gyilkos milyen jelmezt viselt? - kérdezte a nő, miközben letérdelt a száraz avarra, hogy kinyissa a táskát.
- Azt hiszem, torreádor volt.
- És fejszével vágta le az áldozat fejét? A torreádorok nem hordanak magukkal fejszét.
- Ez igaz, de a pasas kocsijában, a csomagtartóban mindig volt egy fejsze.
- Biztos az elsősegélycsomag mellett. Szóval randiztak... Hogy sikerülhet félre annyira egy első randi, hogy lefejezéssel ér véget?

Michael kinyitotta a táskát, amiben a puskák voltak.

- Az a gond, hogy az első randitól mindenki túl sokat vár, emiatt a legtöbb csalódással zárul.

Miközben Michael ellenőrizte az Urban Snipere-ket, és felcsatolta rájuk a hevedereket, Carson a két pisztolyt vette elő.

A rét templomi csendjét csak a halk csattanások, az általuk keltett apró neszek törték meg. Carson mindkét Desert Eagle Magnumba belökte a kilenc lőszert tartalmazó tárat.

- Mielőtt berobbantjuk magunkat hozzá - mondta -, meg kell győződnünk arról, hogy Helios otthon van. Csak akkor sikerülhet a dolog, ha meglepjük.
- Igen, nekem is éppen ez járt a fejemben. Együtt kell működnünk Deucalionnal. Talán neki van valamilyen használható ötlete.
- Szerinted Arnie veszélyben van? - aggodalmaskodott Carson.
- Nincs. Mi jelentünk veszélyt Heliosra, nem Arnie. Helios nem fog hozzányúlni az öcsédhez, másképpen akar elnémítani minket. Egyszerűbben. Gyorsabb módszerrel.
- Remélem, igazad van - mondta a nő. - így sokkal könnyebb lesz.
- Hát igen. Én is jobban érzem magam attól, hogy mi vagyunk Victor Helios elsődleges célpontjai.
- Nézd csak! Godot-tól kaptunk két ingyen tokot a pisztolyokhoz.
- Milyenek?
- Övre csatolósak.
- Passzolnak a stukkerekhez?
- Persze.
- Adj egyet! Elég kényelmetlen lenne a hónom alatt hurcolni egy ilyen ágyút.
- Fel akarod csatolni az Eagle-t? - kérdezte a nő.
- Úgy akarsz elindulni?
- A táskából nem lehet valami könnyen előkapni, igaz? Ha Helios figyeltet minket a ki tudja, milyen embereivel, talán már azelőtt szükségünk lesz ezekre a szörnystoppolókra, hogy a háza közelébe jutunk.

Miközben Michael előkészítette a puskákat, Carson megtöltötte a pisztolyokhoz kapott tartalék tárakat.

Felcsatolták a tokokat, elhelyezték bennük a pisztolyokat. Mindketten a bal csípőjük fölé tették a fegyvert, hogy ha szükség lesz rá, a testük előtt átnyúlva rántsák elő.

A jobb csípőjükre azt a kis tokot csatolták fel, amiben az Eagle-k két-két tartalék tára mellé befért az Urban Sniperhez használható golyók közül nyolc.

Sportos dzsekijük elég jól eltakarta a fegyvert, de az első percekben kissé esetlenül mozogtak a derekukat húzó szokatlan súly miatt.

Becsukták a táskákat, és csővel lefelé fordítva a vállukra vették a puskákat. Kézbe vették a két üres táskát, és elindultak visszafelé, át a tölgyesen.

A tölgyliget és a fenyves közötti szakasz kétharmadát tehették meg, amikor megfordultak, és visszanéztek.

- Éreznem kell ezt a bestiát! - mondta Carson.
- Egy-egy lövés mindegyikkel, aztán tűnés, mielőtt előkerül a parkőrség.

Látták, a domb oldala felfogja a golyókat, így biztonsággal leadhatnak néhány lövést.

Megmarkolták a pisztolyokat, és egyszerre lőttek. A dörrenés akkora volt, hogy hirtelen háborús zónában érezték magukat.

Felfröccsenő földdarab jelezte, hol csapódtak be a golyók. Mintha két láthatatlan és dühös golfjátékos csapott volna le a talajra.

Carson a karjában, a vállában érezte a fegyver erejét. Lefelé fordítva tartotta a pisztolyt.

- Elég hangos? - kérdezte Michael.
- Ez még semmi sem volt - mondta Carson, és a tokba dugta a pisztolyt.

Elővették a puskákat. A két lövés szinte széthasogatta a levegőt, még a talajt is megrengette a lábuk alatt.

- Jó volt? - kérdezte Michael.
- Csodás!
- Egy ilyen golyó letépi az ember lábát.
- Lehet, hogy az ő lábukat mégsem...
- Mindegy, milyen kárt okoz nekik, az biztos, ha bekapnak egyet, nem fognak vigyorogni. Na, most már menjünk!

A vállukra vették a puskákat, felkapták a táskákat, és besiettek a fenyves meleg árnyékai közé.

Harmincnegyedik Fejezet

Cindi Lovewell a szervizút mellett parkolt le a Mountaineerrel, százlépésnyire a jelöletlen rendőrségi szedán mögött. Leállította a motort, és leeresztette az ablakokat.

- Nincsenek a kocsiban - mondta Benny. - Szerinted hova mentek?
- Talán be a fák közé, vizelni - mondta Cindi. - Ezek nem képesek úgy uralkodni magukon, mint mi.
- Szerintem másról van szó. Annyit tudok a Régi Faj biológiájáról, hogy a férfiaknak csak idősebb korukban van vizelési problémájuk, akkor, amikor megnagyobbodik a prosztatájuk.

- Akkor lehet, hogy gyereket csinálnak az erdőben.
Benny türelmet erőltetett magára.
- Az emberek nem az erdőben szoktak gyereket csinálni.
- De igen. Ezek mindenütt képesek gyereket csinálni. Erdőben, mezőn, hajón, hálószobában, konyhaasztalon, holdfényes tengerparton, a repülőgépek mellékhelyiségében. Mindenütt gyereket csinálnak, egyfolytában ezzel foglalkoznak, minden évben több millió új gyereket gyártanak.
- Ha jobban belegondolunk, a szaporodási metódusuk eléggé durva, és nem túl hatékony - mondta Benny. - A tartályok alkalmazása sokkal jobb, tisztább és irányíthatóbb.
- A tartályok nem csinálnak gyerekeket.
- A tartályokból produktív, felnőtt polgárok lépnek ki - felelte Benny. - Minden tartály szülött
olyan, hogy a társadalom számára a lehető legnagyobb hasznot hajtsa. Ez így sokkal praktikusabb.
- Szeretem a gyerekeket - jelentette ki Cindi makacsul.
- Nem kellene - figyelmeztette a férfi.
- De én akkor is szeretem őket! Szeretem a pici ujjaikat, azokat az aranyos kis lábujjaikat, a pici, piros arcukat, a fogatlan mosolyukat. Szeretem a puhaságukat, a szagukat, a...
- Már megint belehergeled magad! - mondta Benny idegesen.
- Benny, miért nem akarsz gyereket?
- A gyerekcsinálással minden létező, ránk érvényes szabályt megszegnénk - mondta a férfi. - A mi esetünkben ez természetellenes lenne. Én nem vágyom másra, csak arra, hogy megöljek pár embert.
- Én is akarok ölni! -- mondta Cindi.
- Nem hiszem, hogy tényleg ezt akarod.
A nő megrázta a fejét, és csalódottan nézett a társára.
- Ez így nincs rendben, Benny. Te is tudod, hogy ölni akarok.
- Régebben tudtam.
- Már alig várom a napot, amikor valamennyi embert kinyírhatjuk! De mondd, te miért nem akarsz teremteni?
- Teremteni? Miért akarnék? Teremteni? Nem. Nem akarok olyan lenni, mint ezek, a gyerekeikkel, a könyveikkel, az üzleti birodalmaikkal...
Benny folytatta volna, de hirtelen két dörrenés hallatszott. Kemény, tompa, mással össze nem téveszthető hangok voltak.
- Fegyverek - mondta Cindi.
- Két lövés. A fenyők mögül jött a hang.
- Gondolod, hogy lelőtték egymást? - kérdezte a nő.
- Miért lőtték volna le egymást?
- Az emberek szoktak ilyet csinálni. Gyakran.
- Ezek nem lőtték le egymást - mondta Benny reménykedő hangon.
- Szerintem pedig igen.
- Ha lelőtték egymást, dühös leszek.
Még két lövés hallatszott, ezek hangosabbak voltak az előzőknél. A fenyőfák között visszhangra találó dörrenések nem voltak annyira tompák, mint az első kettő.

Benny megkönnyebbült.
- Nem lőtték le egymást.
- Lehet, hogy valaki tüzet nyitott rájuk.
- Miért vagy ennyire negatív? - kérdezte Benny.
- Én? Én pozitív vagyok. Én teremteni akarok. A teremtés pozitív dolog. Melyikünk van a teremtés ellen?
Benny őszinte aggodalommal nézett a fenyves felé. Jó fél percig szótlanul ültek.
- Szükségünk van egy mózeskosárra - jelentette ki Cindi.
Benny nem akart részt venni ebben a beszélgetésben.
- Ruhákat vettünk - folytatta a nő -, pedig vannak sokkal fontosabb dolgok is. Még egyetlen pelenkát se vettem, és pólyát se, meg takarót se!
Benny Lovewell úgy érezte, a fülledt levegőnél is nehezebb, ragacsosabb takaróként ereszkedik rá a kétségbeesés.
- Tápszert nem veszek, csak akkor, ha majd egyértelművé válik, hogy nem tudok szoptatni - mondta Cindi. - Szeretném szoptatni a kicsikémet.
A fenyőfák közül két alak lépett ki. Még a kiváló minőségű látószervekkel rendelkező Bennynek is beletelt néhány pillanatba az azonosításuk.
- Ők azok? - kérdezte.
- Igen - mondta Cindi rövid habozás után.
- Igen! Igen, ők azok! - Benny örült, hogy a két ember még él, mert így alkalma nyílt arra, hogy ő végezzen velük.
- Mi van a kezükben? - kérdezte Cindi.
- Nem látom jól.
- Táskák?
- Lehetséges.
- Hogy jutottak hozzá két táskához itt, a fák között? - töprengett Cindi.
- Talán azoktól szedték el, akiket lelőttek.
- És azok, akiket lelőttek, mit csináltak a táskáikkal a fák között?
- Nem érdekel - mondta Benny. - Ki tudja, mit miért tesznek? Nem olyanok, mint mi, nem gondolkodnak racionálisan. Gyere, öljük meg őket!
- Megfelelő a hely? - kérdezte Cindi. Beindította a motort.
- Én készen állok.
- Túl nyílt a terep - mondta a nő. - Itt nem tudjuk megfelelően elvégezni a munkát.
- Igazad van - felelt Benny kelletlenül. - Oké, oké! De attól még megtámadhatjuk őket. Leütjük, és átvisszük őket egy nyugodtabb helyre.
- A raktár negyedbe, arra a részre, amit még nem építettek át. Mondjuk, arra a régi, üres gyártelepre. Tudod, ismered a helyet.
- Oda, ahol megöltük a rendőrfőnököt meg a feleségét, amikor elkészültek a replikánsaik - bólintott Benny. Az emlék kellemes volt.
- Őket aztán tényleg jól elintéztük... - mondta Cindi.
- Ugye?
- Emlékszel, hogy visított a pasas, amikor meghámoztuk?
- Azt hittem, a rendőrfőnökök keményebb fickók.
Cindi elindult a Mountaineerrel.
- Mindkettőt szétvághatod, még élve... És tudod, mi lesz akkor?

- Mi? - kérdezte Benny, miközben egyre közelebb kerültek a szedánhoz, aminek a hátsó ülésére a két rendőr időközben betette a két táskát.
- Ott, a vérben, ott helyben gyereket fogunk csinálni - mondta Cindi.
Benny jól érezte magát, nem akarta megengedni, hogy Cindi elrontsa a kedvét.
- Jól van. Persze...
- A leghatékonyabb szertartásokhoz sok esetben vért, friss vért használtak.
- Persze. De érjünk oda, mielőtt beszállnak a kocsijukba! Milyen szertartásra gondolsz?
- Termékenységi szertartásra. A Régi Faj termékeny. Ha a vérükben csináljuk, ha magunkra kenjük a meleg vért, talán mi is termékenyek leszünk.
A rendőrök megfordultak, és a közeledő Mountaineerre néztek. Benny előre élvezte, amit velük akart tenni.
- Termékenységi szertartás?
- Vudu - mondta Cindi. - Az Ibo vudu kultusz.
- Ibo?
- Je suis rouge - mondta a nő.
- Ez mintha franciául lenne. Nem programozták belénk a francia nyelvet.
- Ez azt jelenti, hogy „én, aki vörös vagyok". Pontosabban: „én, a vörös", Ibo így nevezi magát.
- Már megint ez az Ibo!
A vudu kultusz gonosz istene, aki véráldozatot követel. Megöljük ezt a kettőt, aztán a vérükben fekve gyereket csinálunk. Dicsőség Ibónak!
Cindinek sikerült elterelnie Benny figyelmét a prédáról. A férfi döbbenten és rémülten bámult rá.

Harmincötödik Fejezet

Ahogy Erika Helios belépett a titkos folyosóra, a könyvszekrényajtó automatikusan becsukódott mögötte.
- Olyan, mint egy Wilkie Collins-regény! - mormolta, mert eszébe jutott az a viktoriánus szerző, akitől soha semmit nem olvasott.
A négy láb széles folyosó padlója és mennyezete betonból volt. Erika úgy érezte magát, mintha egy háborútól szenvedő város mélyén lévő bunkerbe jutott volna.
A jelek szerint mozgásdetektorok kontrollálták a világítást, mert amikor egy hosszú percig mozdulatlanul állt, a folyosóra sötétség borult. Amikor kinyújtotta a kezét a feketeségbe, a fények ismét felgyulladtak.
A keskeny folyosó végén egy erős acélajtót talált.
Mivel Victor szerette a technikát, Erika arra számított, hogy az ajtót elektronikus zárral látták el. Victor stílusához az illett a legjobban, hogy a zárszerkezethez tenyérnyomat-leolvasó vagy retinaszkenner tartozik, esetleg valami más, olyan rendszer, ami egyedül őt ereszti át.
Tévedett. Az ajtóra csupán öt, egy-egy hüvelyk vastag acélreteszt szereltek fel. Az első retesz vége a mennyezetbe, a másodiké a padlóba, háromé pedig a falba csúszott be.

Erika végigmérte az ajtót, és arra a következtetésre jutott, hogy nem lenne túl bölcs dolog kinyitni. A helyet nem lehetett szelencének nevezni, és az ajtó se volt éppen fedél, mégis Pandora jutott az eszébe, az első nő, aki a kíváncsiságának engedve felnyitotta a szelencét, amelybe Prométheusz bezárta mindazt a gonoszságot, ami árthatott az emberi fajnak.

Ahogy a mítoszra gondolt, csupán egy pillanatra állt meg, mert tudta, hogy az emberi faj, a Régi Faj mindenképpen pusztulásra van ítélve. Tisztában volt azzal, hogy eljön a nap, amikor ő is parancsot kap majd arra, hogy öljön meg minden útjába kerülő embert.

Samuel Johnson (Erika nem tudta pontosan, ki volt ez az ember) egyébként is valami ilyesmit mondott: „A kíváncsiság az élénk elme egyik állandó és jellegzetes tulajdonsága."

Az ajtó súlyából és a reteszek méretéből arra lehetett következtetni, hogy valami fontos dolog van a túlsó oldalon, olyasmi, amit Victor értékesnek tart. Erika arra gondolt, hogy hajó feleség akar lenni, ha a legjobb Erikává akar válni, aki valaha kilépett a tartályból, meg kell értenie a férjét. Márpedig ahhoz, hogy megértse Victort, ismernie kell őt, és tudnia kell, mit tart igazán fontosnak. Bármi legyen is a kriptakapura emlékeztető ajtó mögött, egészen biztos, hogy Victor sokra tartotta.

Erika először a mennyezeti reteszt, majd a padlóhoz rögzítettet húzta ki, ezután a másik három következett. Az acélajtó befelé nyílt. Mögötte automatikusan felgyulladtak a lámpák. Erika ellépett a simán és nesztelenül kinyíló ajtószárny mellett, és megállapította, hogy legalább nyolc hüvelyk vastag.

Egy újabb folyosón találta magát, ami körülbelül tizenkét láb hosszú volt. A végében egy ugyanolyan ajtót látott, mint az első.

A második folyosón több tucat fémrúd meredt ki a falból. A bal oldali rudak rézből, a jobb oldaliak valamilyen más fémből, talán acélból készültek.

Halk, lágy zümmögés töltötte meg a folyosót. A hang a rudak irányából érkezett.

Erika agyába elsődlegesen zenével, tánccal, irodalommal kapcsolatos információkat töltöttek le; csupa olyan dolgot tudott és ismert, ami alkalmassá tette őt arra, hogy kiváló háziasszonya legyen azoknak a rendezvényeknek, amelyeken Victor a Régi Faj politikai szempontból fontos egyedeit szórakoztatta - egészen addig, amíg feltűnés nélkül el tudta tenni láb alól a kiválasztottakat. A tudományokhoz nem értett.

Gyanította, hogy ha kell, akkor a fém rudak között elektromos ívek keletkeznek, amelyek minden bizonnyal megégetik, vagy talán légneművé változtatják a közéjük került személyeket.

Egy ilyen villámot még a neoemberek sem bírnának ki sérülés nélkül.

Ahogy az első ajtótól kétlépésnyire állva ezen töprengett, kék lézersugár villant alá a mennyezetről. A sugár végigpásztázta a testét, először fentről lefelé, majd lentről felfelé haladva, utána kikapcsolódott. Egy másodperccel később abbamaradt a rudak zümmögése. Mély csend borult a folyosóra.

Erika úgy vélte, a biztonsági berendezések felismerték, és megállapították, hogy folytathatja az útját. Vélhetőleg nem fog szénné égni, ha továbbmegy a rudak között.

Tudta, ha téved, még az óvatos mozgás sem mentheti meg a biztos haláltól, ezért bátran, határozottan lépett előre. Az ajtót nyitva hagyta maga mögött.

A házban töltött első napja azzal kezdődött, hogy el kellett viselnie Victor hálószobai dühöngését. Ezután következett William ujjharapdálós jelenete, majd a zavarba ejtő beszélgetés Christine-nel a konyhában. A dolgok nem egészen úgy alakultak, ahogy szerette volna, de most talán minden jóra fordul. Az, hogy nem csapták agyon az elektromos villámok, jó jelnek ígérkezett.

Harminchatodik Fejezet

- Dicsőség Ibónak! - ismételte Cindi. - Kívánom, élvezze a vérem ízét!

Benny Lovewellt, aki egy perccel korábban még csak arra vágyott, hogy elkapja és megölje a két nyomozót, most valahogy hidegen hagyta a dolog. Cindi elterelte a gondolatait a feladatról ezzel a különös vuduzással; ilyesmit még sosem hallott tőle. Meglepetésként érte a dolog.

Hirtelen elbizonytalanodott, már nem tudta, számíthat-e a társára. Mindig ketten dolgoztak, ahhoz, hogy sikeresek legyenek, együtt kellett mozogniuk, teljes mértékben bízniuk kellett egymásban.

Amikor a kocsijuk a szedán mellé ért, és Cindi lassított, Benny rászólt a nőre:
- Ne állj meg!
- A férfit bízd rám! - mondta Cindi. - Engem nem fog veszélyesnek tartani. Olyan gyorsan végzek vele, hogy fel sem fogja majd, mi történt.
- Nem, hajts tovább! Gyerünk, hajts tovább! - sürgette Benny.
- Mi van?
- Mit mondtam?! Ha azt akarod, hogy gyereket csináljunk, hajts tovább!

Lassan gurultak el a szedán mellett.

A nyomozók rájuk bámultak. Benny elmosolyodott, és integetett nekik. A gesztus helyénvalónak tűnt, de ahogy leeresztette a kezét, már tudta, hibázott. Az integetéssel csak annyit ért el, hogy magára vonta a két ember figyelmét. Gyorsan elfordította a fejét, de aztán rájött, ez is rossz húzás volt; a két nyomozóban bizonyára felébredt a gyanú.

Mielőtt megálltak volna, Cindi ismét gázt adott. Tovább haladtak a parkban, a szervizúton.

Cindi a tükörbe pillantva szemügyre vette a hátuk mögé kerülő szedánt, majd Bennyre nézett.
- Ezt meg miért kellett?
- Ibo miatt - mondta a férfi.
- Nem értem.
- Nem érted? Te nem érted? Én nem értem! Je suis rouge, gonosz istenek, véráldozatok, vudu?
- Még sosem hallottál a vuduról? Az ezernyolcszázas években nagyon erős volt New Orleansben. Még mindig jelen van, ami azt illeti...
- Semmit sem tanultál a tartályban? - kérdezte Benny. - Nincs másik világ, csak ez. Ez a hitvallásunk lényege. Racionalisták vagyunk. Materialisták. Nekünk megtiltották, hogy babonásak legyünk!

- Tudom. Vagy szerinted nem tudom? A babonaság a Régi Faj legártóbb mételye. Az elméjük gyenge, tele van ostobaságokkal, félelemmel, butasággal.
- Dicsőség Ibónak? - idézte Benny a nő korábbi szavait. - Ez szerintem nem materializmusra vall. Nem, egészen biztos, hogy nem racionalista megjegyzés!
- Lenyugodnál végre? - kérdezte Cindi. - Ha ember lennél, most biztos megpattanna benned egy ér az idegességtől.
- Oda szoktál járni, amikor elmész? - kérdezte Benny. - Valamelyik vudu katedrálisba?
- Vudu katedrális nem létezik. Egyszerűen nincs ilyen. A haiti stílusú templomokat houmfortnak nevezik.
- Szóval egy houmfortba jársz? - kérdezte a férfi komoran.
- Nem, mert errefelé nem igazán működik a haiti stílusú vudu.
A szedánt elnyelte a távolság. Cindi lehúzódott a szervizútról, és leparkolt a füvön. A motort nem állította le, a légkondicionálót sem kapcsolta ki.
- Zozo Deslise a házában, Treme-ben árulja a gris-grist Varázsolni is szokott, szellemidézést is végez. Az Ibo-kultusz bocorja, és nagyon érti ám a dolgát!
- Ennek nincs semmi értelme! - mondta Benny.
- Cindi, felfogtad egyáltalán, mekkora bajban vagy? Mekkora bajban vagyunk? Ha a mieink közül valaki felfedezi, hogy vallásos lettél, azonnal megsemmisítenek, és veled együtt valószínűleg engem is. Jó sorunk van, gyilkolhatunk, az idő múltával egyre többször. Irigyelnek minket a többiek, és te képes lennél mindezt eldobni az őrült babonáid miatt!
- Nem vagyok babonás.
- Tényleg nem?
- Nem. Nem vagyok az. A vudu nem babonaság.
- Vallás.
- Tudomány! - mondta a nő. - És valóságos. Működik.
Benny felmordult.
- A vudu segítségével - folytatta Cindi - előbb-utóbb teherbe esek, és gyermeket szülök. Csak idő kérdése az egész.
- A két nyomozónak most ájultan kellene feküdnie a kocsinkban. Már rég a régi gyár felé kellene tartanunk!
Cindi kinyitotta a retiküljét, és kivett belőle egy kis fehér pamutzacskót, aminek a tetejét vörös fonallal kötötték össze.
- Ebben ádáméva-gyökér van. Két darab, összekötve.
Benny hallgatott.
Cindi elővett egy kis üveget.
- Ebben Júdás-keverék van. Gileád kertjéből származó rügyek, ezüstpor, nyúlvér és van-van esszencia, az egész por alakban...
- És mit akarsz kezdeni ezzel?
- Fél teáskanálnyit belekeverek egy pohár meleg tejbe, amit reggelente kell meginnom úgy, hogy a talpam alatt pár csipetnyi só van.
- Nagyon tudományosan hangzik...
Cindi figyelmét nem kerülte el a Benny hangjából sütő gúny.
- Mintha te olyan sokat tudnál a tudományról! Nem vagy Alfa. Nem vagy Béta. Éppen olyan Gamma vagy, mint én.

- Így igaz - felelte Benny. - Gamma vagyok, nem pedig valami agyatlan Epszilon. És nem vagyok babonás ember sem. Gamma vagyok!

Cindi eltette a kincseit, majd becsukta a retiküljét.

- Fogalmam sincs, mit tegyek - mondta Benny.

- Feladatot kaptunk, emlékszel? Meg kell ölnünk O'Connort és Maddisont. Nem tudom, miért nem vagyunk túl az egészen.

Benny kinézett a parkra.

Amióta kilépett a teremtőtartályból, még sosem érezte ennyire sivárnak és bizonytalannak a világot. Stabilitásra volt szüksége, biztos pontokra, de hiába, mert a fejében egyre vadabb káosz kavargott.

Minél tovább töprengett a kérdésen, annál inkább eluralkodott rajta a csüggedtség.

Amikor szembeállította a saját érdekeit azzal, hogy köteles engedelmeskedni Victornak, elgondolkodott, vajon miért teremtették ennyire materialistának; eltűnődött, vajon elvárják-e tőle, hogy magán kívül bármi mással törődjön. Miért foglalkozna mással, mint a saját szükségleteivel? Azért, mert teremtője megsemmisítené, ha megtagadja a parancsokat? Miért foglalkozzon az Új Faj felemelkedésével és térhódításával, ha ennek a világnak nincs semmiféle transzcendentális jelentősége? Miért kell megsemmisíteni az emberiséget, miért kell uralni a természetet, miért kell célba venni a csillagokat, ha a világ, az univerzum egésze nem egyéb, mint a véletlenek összjátéka folytán kialakult ostoba gépezet? Miért kínlódjon azért, hogy a semmi királya legyen?

Úgy teremtették, hogy a tettek embere legyen, folytonosan mozogjon, cselekedjen, gyilkoljon. Nem arra tervezték, hogy ilyen filozófiai kérdéseken töprengjen.

- Hagyd a gondolkodást az Alfákra és a Bétákra! - mondta.

- Én hagyom! Mindig is hagytam - felelte Cindi.

- Most nem hozzád beszélek. Magamhoz.

- Még sosem hallottam, hogy ezt tetted volna.

- Most kezdem.

Cindi a homlokát ráncolta.

- Honnan fogom tudni, hogy hozzám vagy magadhoz beszélsz?

- Nem fogok sokat beszélgetni magammal. Talán soha többé nem teszem meg. Nem igazán érdekel, mit mondok.

- Mindketten sokkal érdekesebbek lennénk, ha lenne egy gyerekünk.

Benny felsóhajtott.

- Ahogy lesz, úgy lesz. Megöljük azt, akit meg kell ölnünk, egészen addig, amíg a teremtőnk meg nem öl minket. Erre a dologra nem lehet hatásunk.

- Ibónak viszont igenis van rá hatása! - mondta Cindi.

- A vörösnek?

- Neki. Nem akarsz eljönni velem Zozo Deslisle-hez? Biztos adna neked egy boldoggá tévő

gris-grist

- Nem. Semmit sem akarok azon kívül, hogy megkötözzem azt a két zsarut, felvágjam a hasukat, és a visításukat hallgassam, miközben kitépem a beleiket.

- Akkor meg miért mondtad, hogy hajtsak tovább? - kérdezte Cindi.
- Tévedtem. Rajta, keressük meg őket!

Harminchetedik Fejezet

Victor az íróasztalánál ült, a központi laboratóriumában, és éppen kekszszünetet tartott, amikor a komputere monitorján megjelent Annunciata káprázatosan kidolgozott, digitális arca.
- Mr. Helios, Werner azt kérte tőlem, szóljak önnek, hogy Randal Hat szobájában tartózkodik, és mindjárt szétrobban.
Annunciata nem volt valódi személy, csak egy bonyolult szoftver manifesztációja, Victor mégis bosszúsan válaszolt neki:
- Már megint hibáztál!
- Uram?
- Werner ilyesmit nem mondhatott neked. Vizsgáld át az üzenetet, és pontosan add át!
Werner vezette a Randal Hat szobájában folytatott vizsgálatot. Vállalta, hogy mindent átnéz, ami Randal komputerében található.
- Mr. Helios - szólalt meg ismét Annunciata -, Werner azt kérte tőlem, mondjam meg önnek, hogy Randal Hat szobájában tartózkodik, és mindjárt szétrobban.
- Lépj kapcsolatba Wernerrel, és kérd meg, hogy ismételje el az üzenetet! Azután térj vissza hozzám, és ismételd el hibátlanul, mit mondott!
- Igen, Mr. Helios!
Victor a szájához emelte az utolsó mogyoróvajas kekszet. Habozott; arra számított, hogy Annunciata megismétli a nevét. Erre nem került sor.
Amikor Annunciata arca eltűnt a monitorról, Victor bekapta az utolsó kekszet, amit aztán kávéval öblített le.
Annunciata visszatért.
- Mr. Helios, Werner megismételte, hogy szétrobban, és hangsúlyozni kívánja a helyzet jelentőségét.
Victor felpattant, és a falhoz vágta a bögréjét, ami hatalmas csattanással széttörött.
- Annunciata! - mondta. - Derítsük ki, van-e valami, amit hiba nélkül meg tudsz csinálni! Értesítsd a gondnokságot. A központi laborban kiömlött egy kis kávé.
- Igen, Mr. Helios.
Randal Hat szobája a másodikon volt. Ezen a szinten éltek azok a neoemberek, akik már kiléptek a tartályból, de még nem álltak készen arra, hogy az Irgalom falain tálra, az emberek világába küldjék őket.
Ahogy a lift felfelé tartott, Victor megpróbált nyugalmat erőltetni magára. Kétszáznegyven éve élt, már megtanulhatta volna, hogy ne idegesítse fel magát mindenen.
Átok sújtotta: tökéletességre törekedett egy tökéletlen világban. Némi vigaszt nyújtott neki a meggyőződés, hogy elérkezik az a nap, amikor teremtményei olyan tökéletessé válnak, hogy még ő sem talál bennük hibát.
Addig azonban a világ folytonosan kínozni fogja őt a tökéletlenségével, ahogy eddig is. Az lenne a leghelyesebb, ha csak nevetne ezen a sok ostobaságon ahelyett, hogy hagyja felhergelni magát.

Mire felért a másodikra, Victor felkészítette magát arra, hogy együtt nevet majd Wernenel Annunciata hibáján. Wernemek ugyan nem volt humorérzéke, de képes volt arra, hogy vidámságot színleljen. A jókedv ilyen tettetése időnként éppen olyan jól hatott a hangulatra, mintha valódi lett volna.

Amikor kilépett a liftből, és elindult a központi folyosón, Victor látta, hogy tíztizenkét embere gyűlt össze Randal Hat szobája előtt. Megérezte a csoport tagjaiból sugárzó feszültséget.

Az emberek utat engedtek neki. Victor előrelépett, és meglátta a padlón fekvő Wernert. A biztonságiak izmos főnöke leszaggatta magáról az inget, és remegve, eltorzult arccal markolászta magát, de olyan elszántan, mintha az lenne a célja, hogy megakadályozza a mellkasa szétesését.

Werner képes volt arra, hogy kikapcsolja a fájdalmat, de szakadt róla a víz. Látszott rajta, majd eszét veszti a félelemtől.

- Mi bajod? - kérdezte Victor, és letérdelt Werner mellé.
- Szétrobbanok! Szét... Szét... Szétrobbanok!
- Képtelenség! Nem robbanhatsz szét!
- Van bennem valami, ami valami más akar lenni - mondta Werner.
- Ennek semmi értelme!
- Mi lesz velem? - kérdezte Werner vacogó foggal.
- Mozdítsd meg a karodat, hadd lássam, mi történik!
- Mi vagyok, miért vagyok, hogyan történik ez az egész? Atyám, válaszolj!
- Nem vagyok az apád! - mondta Victor élesen. - Mozdítsd meg a karod!

Amikor Werner elhúzta a karját a mellkasáról, Victor meglepetten látta, hogy a férfi izmai úgy pulzálnak, úgy hullámoznak, mintha a mellcsontja és a bordái kocsonyássá váltak volna. Olyan volt, mintha kígyók vonaglottak volna a bőre alatt, kinyújtózva, majd ismét összerándulva, megfeszítve hosszúkás testüket, arra készülve, hogy szétrepesztik Wernert, és kiszabadulnak belőle.

Victor döbbent csodálkozással Werner mellkasára tette a kezét, hogy kitapintsa a kígyókat, és megállapítsa, milyen természetű a testen belüli káosz.

Azonnal rájött, hogy a jelenség nem az, aminek látszik. Nem egy önálló entitás mozgott Wernerben, nem is egy falkányi nyughatatlan kígyó. A tartályban növesztett hús ment keresztül furcsa átalakuláson; a kemény, rugalmas izmok kocsonyássá változtak, és a massza mintha arra törekedett volna, hogy átalakítsa magát... valami mássá. Valami olyasmivé, ami nem Werner.

A férfi egyre nehezebben lélegzett. Szaggatott, fuldokló hangokat hallatott, mintha valami a torkába nyomult volna.

A szemén csillagszerű vérér-virágok bontottak szirmot. Karmazsinvörös tekintetét a teremtőjére függesztette.

A karján összerándultak és vonaglani kezdtek az izmok, folyamatosan változtatták az alakjukat. A vastag nyak lüktetett, kidagadtak rajta az erek. Az arc lassanként átalakult, a vonások megváltoztak.

Az összeomlás nem fiziológiai szinten zajlott; az átalakulás a sejtek, az alapvető molekuláris biológia szintjén ment végbe, nemcsak a szövetekre, de a test eszenciájára is hatott.

Victor tenyere és szétterpesztett ujjai alatt a mellkas izmai alakot változtattak: kéz formálódott belőlük, amely megragadta a tudós csuklóját. Az érintés nem volt fenyegető, inkább kedvesnek lehetett nevezni, Victor mégis döbbenten és riadtan rántotta vissza a kezét.

Talpra szökkent, és felüvöltött:

- Hordágyat! Gyorsan! Hordágyat ide! Azonnal karanténba kell helyeznünk ezt az embert!

Harmincnyolcadik Fejezet

Erika, miközben a második acélajtón is elhúzta az öt reteszt, azon töprengett, vajon az előző négy Erika is felfedezte-e ezt a titkos átjárót. Remélte, ha meg is találták, nem a házban töltött első napjuk során tették.

Bár a könyvtárban egészen véletlenül kattintottá el a rejtett kapcsolót, kezdte úgy érezni, hogy a felfedezése nem más, mint annak a bámulatos kíváncsiságnak az eredménye, amelyről Mr. Samuel Johnson olyan szép gondolatot fogalmazott meg. Szerette volna azt hinni, hogy az ő kíváncsisága sokkal bámulatosabb, ennek következtében az elméje sokkal élénkebb, mint elődeié volt.

Elpirult, amikor így megfogalmazta magában ezt a legbelsőbb vágyat, de ezt érezte, erről nem tehetett. Jó feleség akart lenni, és nem akarta elkövetni azokat a hibákat, amelyeket a korábbi Erikák elkövettek.

Ha egy másik Erika talál rá a folyosóra, talán nem lett volna elég bátor ahhoz, hogy elinduljon rajta. Vagy ha mégis megteszi, bizonyára habozott volna az első, majd a második acélajtó kinyitása előtt.

Erika Öt bátornak és tettre késznek érezte magát. Olyan volt, mint Nancy Drew, vagy mint Nora Charles, aki Nick Charles nyomozó felesége volt Dashiell Hammet A sovány ember című könyvében. Tisztán emlékezett a történetre, pedig nem tette kockára az életét azzal, hogy elolvassa.

Ahogy félrehúzta az utolsó reteszt, elbizonytalanodva megállt. Furcsa, sosem tapasztalt, de jóleső izgalom áradt szét benne.

Kétség sem férhetett hozzá, hogy az, ami az ajtón túl van, nagyon fontos Victor számára. Talán valami olyasmi van itt, ami magyarázatot ad Victor személyiségére, viselkedésére, szívének legtitkosabb érzéseire. Erika érezte, a következő egy-két órában többet fog megtudni briliáns, de rejtélyes férjéről, mintha egy teljes évig mellette élne.

Abban reménykedett, hogy rábukkan egy naplóra, valamilyen feljegyzésre, amiből megismerheti

Victor titkait, reményeit, az élettel és a szerelemmel kapcsolatos megfigyeléseit. Persze, nem tűnt túl valószínűnek, hogy két acélajtó és egy elektromos rudakkal felszerelt folyosó védi a naplót, amit Victor akár az éjjeliszekrényében is elhelyezhetett volna, Erika mégis abban reménykedett, hogy rábukkan a férje életéről készült őszinte, kézírásos beszámolóra. Ha ez megtörténik, valóban megismerheti Victort, és ha megismeri, akkor jobban szolgálhatja őt. Kissé meglepetten, de elégedetten vette tudomásul, hogy ilyen romantikus érzések kavarognak benne.

Az a tény sem kerülte el a figyelmét, hogy a reteszek az ajtók külső oldalán voltak. Levonta a következtetést: Victor nem a bejutást akarta megakadályozni, hanem azt, hogy bentről kikerüljön valami.

Erika ismerte a félelmet, de senki sem nevezhette volna gyávának. A többi neoemberhez hasonlóan ő is erős volt, gyors, ravasz, és ha kellett, úgy viselkedett, mint valami vadállat.

Ennek ellenére léte minden másodpercét alárendelte teremtőjének. Ha meghallott volna egy parancsot, amit Victor hangján adtak ki, akár arra is képes lett volna, hogy megsemmisítse magát. Habozás nélkül engedelmeskedett volna, hiszen erre programozták.

William, a lakáj telefonon keresztül kapott ilyen parancsot, és annak ellenére, hogy elvesztette józanságát, megtette azt, amire utasították. Ahogy ki tudta kapcsolni a fájdalmat (erre szükség esetén valamennyi neoember képes volt), úgy parancsra valamennyi idegi funkcióját le tudta állítani. William leállította a saját szívverését, a légzését, és elpusztult.

Ezt a trükköt nem alkalmazhatta volna, ha öngyilkosságra készül. Az agyában lévő virtuális kapcsolót csak a teremtő hangján elmondott, tisztán és világosan kiejtett, pontosan meghatározott szavakkal lehetett elkattintani.

Akinek az élete ilyen kevésen múlik, akit néhány éles szóval át lehet lökni a nemlétbe, az nem sokat töpreng azon, hogy egy acélajtó mögött esetleg valami veszélyes dolog van.

Erika kinyitotta a második ajtót. A lámpák automatikusan felkapcsolódtak. A nő átment a rövid előtéren, és egy kellemes, viktoriánus szalonban találta magát.

Az ablaktalan, tágas helyiség padlóját fényes mahagóni lapok borították, amelyekre antik perzsaszőnyeget terítettek. A falakon William Morris tapéta volt, a kazettás mennyezet szintén mahagóniból készült. Az ébenfekete kandallót William de Morgan csempék vették körül.

A shantungi selyemből készült lámpák alatt álló szófa japán életképekkel díszített párnái kényelmes pihenést kínáltak Victornak, aki bármikor leheveredhetett, amikor erre támadt kedve. Erika úgy képzelte, a férje nem azért szokott lefeküdni erre a szófára, hogy aludjon, sokkal inkább azért, hogy briliáns elméjében kidolgozza az új találmányok, a felfedezések részleteit.

A padlólámpa mellett álló karosszékben, amelyhez lábzsámoly is tartozott, Victor nyugodtan elgondolkodhatott az aktuális problémákon. Egy ilyen szobában akár Sherlock Holmes vagy H. G. Wells, de még G. K. Chesterton is otthonosan érezte volna magát.

A helyiség legérdekesebb bútordarabja azonban nem a szófa, és nem is a karosszék, hanem a legalább kilenc láb hosszú, öt láb széles és három lábnál is mélyebb üveges tárló volt.

Ezt a tárgyat jellegzetes viktoriánus dekorációval látták el. Bronzból készült mancslábakon állt. Hat üveglapjának szélét ügyesen megcsiszolták, hogy megtörjék a fényt; a lapokat gyönyörűen cizellált bronzkeretek foglalták magukba. Az egész olyan volt, mint egy gigantikus ékszerdoboz.

A tárlót opálos, vörösesen aranyló anyag töltötte meg, amelyről nem igazán lehetett megállapítani, hogy micsoda. Az egyik pillanatban folyadéknak látszott, amelyben apró örvények kavarogtak, a következő

percben azonban már inkább sűrű párának vagy gáznak tűnt, amely lustán gomolygott az üveg alatt.

Erikát úgy vonzotta magához a titokzatos anyag, mint Drakula tekintete Mina Harkert abban a bizonyos regényben, amelynek tartalmát és cselekményét letöltötték a nő agyába, noha nem tűnt valószínűnek, hogy a kertvárosi estélyek során bármikor is szóba kerül.

A folyadék vagy gáz a lámpák fényét elnyelve, melegen ragyogott. Erika szeme előtt lassan kibontakozott a csillámló gomolyok mélyén, a tárló közepén lebegő alak. A részleteket nem láthatta, de valami megmagyarázhatatlan ok miatt egy ősrégi gyantadarabba kövült szkarabeusz képe jelent meg lelki szemei előtt.

Ahogy közelebb lépett a tárlóhoz, a sötét forma mélyén mintha megrándult volna valami. Erika megrázta a fejét; talán csak képzelődött...

Harminckilencedik Fejezet

A városi parkból Carson a kertvárosba hajtott, hogy bejárják Helios rezidenciájának környékét.

Még nem készültek fel arra, hogy behatoljanak a házba, és levadásszák Frankensteint, viszont szerették volna felmérni a terepet, meghatározni az esetleges menekülési útvonalakat, felkészülve arra a nem túl valószínű esetre, hogy végeznek Victorral, és sikerül élve kijutniuk a házból.

- Azok ketten, abban a fehér Mercury Mountaineerben - mondta Carson menet közben Michaelnek -, ott a parkban... Neked nem voltak ismerősek?
- Nem. A pasas mégis integetett.
- Azt hiszem, már láttam őket valahol.
- Hol?
- Nem emlékszem.
- Ezzel most mit akartál mondani? Gyanúsnak találtad őket?

Carson a visszapillantó tükörbe nézett.

- Nem tetszett a pasas mosolya.
- New Orleansben nem szokás lelőni az embereket pusztán azért, mert csúnyán mosolyognak.
- Vajon mit kerestek azon a szervizúton? Azt általában csak a park személyzete használja. A kocsijuk alapján ítélve nem voltak se biztonsági őrök, se kertészek.
- Mi sem tartozunk a park személyzetéhez. Tudod, bizonyos körülmények között az ember könnyen paranoiássá válik...
- Az a hülye, aki nem paranoiás! - mondta a nő.
- Vissza akarsz menni? Meg akarod keresni őket? Le akarod lőni őket?
- Jobban érezném magam. - Carson ismét a tükörbe nézett. - Nem akarod felhívni Deucaliont? Találkoznunk kellene vele.
- Most megpróbálom elképzelni Frankenstein legelső teremtményét, a szörnyet, ahogy mobiltelefont vásárol.
- A telefon Jelly Biggsé, azé a mutatványosé, aki ott lakik a Luxe-ban. Annak a fickónak volt a barátja, aki ráhagyta Deucalionra a mozit.

- Jelly Biggs... Bazi Zselé. Ki ad ilyen nevet a kölykének? Ezzel örök dagadtságra kárhoztatná a gyereket!
- Ez nem a valódi neve. A művészneve, akkor kapta, amikor még a cirkusznál dolgozott.
- De még mindig ezt használja.
- Azt hiszem, ha az ember elég hosszú időt tölt el mutatványosként, sokkal inkább sajátjának tartja a művésznevét, mint a valódit.
- Deucalionnak mi volt a művészneve? - kérdezte Michael.
- A Szörny.
- Ez még a politikai korrektség korszaka előtt lehetett. A Szörny... Egy ilyen név aláássa az ember önbecsülését. Ma már Szokatlan Külsejűnek neveznék.
- Ez is megbélyegző név lenne.
- Az. És a Szokatlan Szépséghez mit szólsz? Megvan a száma?

Carson megmondta a telefonszámot, Michael pedig sorra lenyomta a megfelelő billentyűket.

- Halló! Michael vagyok! - mondta rövid hallgatás után. - Találkoznunk kell. - Megadta a számát, és bontotta a vonalat. - A szörnyek eléggé megbízhatatlanok. Nincs bekapcsolva a telefonja. Hangpostán hagyta.

Negyvenedik Fejezet

A nappali és a konyha közötti beépített szekrényben állva Randal Hat nem volt igazán boldog, de elégedett maradt, elvégre hazajutott. Végre neki is volt otthona!

Korábban, a klónozáshoz és különböző biológiai kísérletekhez átalakított kórház épületében egyetlen ilyen beépített szekrényt sem látott. A szekrény puszta léte azt sugallta, hogy ez a hely egy valódi otthon.

A New Orleansben élőknek nincs szükségük arra, hogy télikabátot, bundát tartsanak. A szekrényben a vállfákon csupán néhány könnyű, cipzáras dzseki lógott.

A padlón dobozok sorakoztak, de Randal Hat így is kényelmesen elfért. Túlságosan izgatott volt ahhoz, hogy leüljön, csak álldogált a sötétben, és szinte reszketett attól a sok élménytől, amiben eddig része volt.

Órákon, akár napokon át képes lett volna elálldogálni a szekrényben. Még ez a szűk hely is kellemesebb volt, mint az a szoba, amiben korábban, az Irgalom épületében lakott; az ácsorgás közel sem volt olyan megerőltető vagy fájdalmas, mint a kísérletek, amelyeket rajta végeztek el.

Amikor meghallotta a vidáman éneklő nő hangját, azután pedig a konyhai eszközök koppanásait és csörrenéseit, a legszívesebben azonnal kinyitotta volna az ajtót. Ezt a vágyat tovább fokozta benne a vajban pirított hagyma ínycsiklandó illata.

Miután képes volt elfogyasztani valamit, ami barna, úgy érezte, gyakorlatilag bármit megehet, semmitől sem lesz baja.

Anélkül, hogy felfogta volna, mit tesz, a konyhai illatoktól és neszektől megdelejezetten kinyitotta az ajtót, és kilépett a folyosóra.

A konyha ajtaja alig tizenöt láb távolságra volt tőle. Látta az éneklő asszonyt, aki neki háttal, a tűzhely előtt állt.

Úgy vélte, az alkalom kiváló arra, hogy beljebb merészkedjen a házba, és megkeresse Arnie O'Connort. Már csak karnyújtásnyira volt tőle küldetése jutalma.

A tűzhely előtt álló asszony látványa ámulatba ejtette. A hölgy nem lehet más, gondolta, mint Arnie anyja. Carson O'Connor a kisfiú nővére, de ez itt nem Carson, nem az a személy, aki az újságfotón Arnie mellett állt. A Régi Faj egyedei családokban élnek, és minden családban van egy anya.

Randal Hat, az Irgalom gyermeke még soha életében nem találkozott valódi anyával. A neoemberek között egy anya sem volt. Az Új Faj esetében a tartály helyettesítette a szülőket.

Ez az asszony, aki ott áll a tűzhelynél, nem egy szimpla, hétköznapi nő. Ez egy megtestesült rejtély, egy olyan lény, akinek a testében egy új élet fejlődött ki, aki világra hozott egy másik embert, méghozzá anélkül, hogy rendelkezésére álltak volna azok a bonyolult gépezetek és laborfelszerelések, amelyek a neoemberek teremtéséhez kellettek.

Idővel, amikor majd a Régi Faj kipusztul - amire már nem is kell olyan sokat várni -, az anyák, azok a nők, akik olyanok, mint például ez az asszony, mitikus alakokká, a legendák hőseivé válnak. Randal Hat átérezte a dolog jelentőségét, és ezért tisztelettel, már-már áhítattal figyelte az asszonyt.

A nő különös érzéseket ébresztett benne.

Az illatok, a neszek, a helyiség mágikus szépsége mágnesként vonzotta a konyhához.

A nő megfordult, és a mosogató melletti vágódeszkához lépett. Halkan énekelt; nem vette észre a közelében álldogáló alakot.

Randal oldalról nézte őt. Az asszony énekelt, vacsorát készített, és boldog, nagyon boldog volt - talán még boldogabb, mint amilyennek Arnie látszott azon a bizonyos fényképen.

Ahogy beljebb lépett a konyhába, eszébe jutott valami. Lehet, hogy ez az asszony Arnie boldogságának titka. Lehet, hogy a boldogsághoz nem kell más, mint egy saját anya, egy nő, aki a testében hordozza az embert, aki számára a gyermek éppoly fontos, ha nem fontosabb, mint saját maga.

Randal Hat négy hónappal korábban látta utoljára a tartályt, azon a napon, amikor kilépett belőle. Azóta nem talált okot arra, hogy ismét elmenjen oda, és megnézze.

Amikor a nő hátat fordított neki, és visszalépett a tűzhelyhez, Randalban olyan érzések áradtak szét, amikhez hasonlót korábban sosem tapasztalt. Képtelen volt nevet találni nekik, képtelen lett volna szavakba foglalni, mit érez.

Különös vágy ragadta el, de fogalma sem volt, mire vágyott. A nő úgy húzta magához, ahogy a gravitáció a fáról lepottyanó almát.

Átsietett a konyhán, a nőhöz lépett, és rádöbbent, hogy nem akar mást, csak látni magát, a saját arcát az asszony szemében.

Nem tudta, miért.

Azt akarta, hogy az asszony simítsa ki a haját a homlokából. Azt akarta, hogy mosolyogjon rá. Nem tudta, miért.

Szorosan a nő mögé állt. Reszketett a korábban nem tapasztalt érzésektől; nem is sejtette, hogy képes ilyesmire.

A nő még mindig nem vette észre, de hirtelen gyanúsnak találhatott valamit, mert riadtan megfordult, és felsikoltott. Egy perccel korábban egy kést vitt át a vágódeszkától a tűzhelyhez; még mindig ott volt a kezében.

A nő nem is próbálta használni a fegyvert, Randal mégis megmarkolta a pengét, kitépte a kezéből a kést, és áthajította a konyha másik végébe. Ezután felemelte a jobb öklét, és lesújtott. Az asszony halántékát találta el.

A nő a padlóra roskadt.

Negyvenegyedik Fejezet

Az esti istentiszteletet követően, a paplakban ülve Deucalion érdeklődve figyelte, ahogy Patrick Duchaine atya feketekávét tölt két bögrébe. Cukrot és tejszínt kínált az ital mellé; Deucalion semmit sem kért.

A pap leült az asztal túlsó oldalához.

- Olyan erősre szoktam főzni a kávét - mondta -, hogy már-már keserű. Szeretem a keserű ízt.
- Gondolom, a hozzánk hasonlók mind így vannak ezzel - mondta Deucalion.

A lényegi bemutatkozáson már a gyóntatófülkében átestek. Mindketten tudták, hogy a másik micsoda, bár Duchaine atya nem ismerte a vendége teremtésével kapcsolatos részleteket.

- Mi történt az arcoddal? - kérdezte a pap.
- Feldühítettem a teremtőmet, és kezet akartam emelni rá. Korábban beültetett az arcomba egy szerkezetet, aminek a létéről nem is tudtam. Volt egy speciális gyűrűje, amivel leadhatott egy jelet. Ez a jel aktiválta a szerkezetet.
- Ma már belénk programozzák a kikapcsolást. A rendszer lényege ugyanaz, mint a hangkapcsolós berendezéseké. Ki kell kapcsolnunk magunkat,- amikor meghalljuk, hogy ő kimond bizonyos szókombinációkat.
- Én még az elején készültem. A koponyámba épített szerkezet rendeltetése az volt, hogy végezzen velem. Nem működött hibátlanul. Szörnyeteggé változtatott.
- És a tetoválás?
- Szándékos, de nem kielégítő álca. Életem nagy részét cirkuszokban, mutatványosoknál töltöttem. A szörnyparádék résztvevői valamennyien számkivetettek valami miatt. Mielőtt New Orleansbe jöttem, néhány évet egy tibeti kolostorban töltöttem. Az egyik ottani barátom, egy szerzetes helyezte el rajtam a tetoválást, mielőtt eljöttem.

Az ősz hajú pap ivott egy korty keserű kávét.

- Mennyire vagy primitív?

Deucalion habozott. Először arra gondolt, nem beszél a teremtéséről, aztán rájött, hogy szokatlan testmérete, a szemében időnként fellobbanó, villámláshoz hasonlító fény, valamint az arca torzsága éppen elég ahhoz, hogy bárki beazonosítsa.

- Több mint kétszáz évvel ezelőtt teremtett meg. Én vagyok az első.
- Akkor igaz! - mondta Duchaine. A tekintetét valami furcsa ridegség sötétítette el. - Ha te vagy az első, és ilyen sokáig életben maradtál, akkor mi tényleg ezer évig fogunk élni, és ez a föld a poklunk!

- Talán igen, talán nem. Nem amiatt vagyok életben évszázadok óta, mert ő már akkor tudta, hogyan tegyen halhatatlanná. Hosszú életemet inkább annak a villámnak köszönhetem, ami felélesztett. Ő már rég halottnak hisz... Nem is sejti, hogy még élek, és megvan a saját sorsom.
- Hogy érted azt, amit a villámról mondtál?
Deucalion ivott egy korty kávét. Visszatette az asztalra a bögrét, és egy darabig csendben ült, végül mégis megszólalt:
- A villám valójában csak egy meteorológiai jelenség, amiről azonban én beszélek, az valami más volt. Életre keltett engem, és biztosra veszem, hogy egy magasabban lévő világból érkezett.
Ahogy átgondolta és felfogta a hallottak értelmét, Duchaine atya sápadt arca kipirult.
- Tehát a villámtól hosszú életet kaptál, és még valami mást is... Valami egészen mást, és... sorsot? - Előredőlt a székében. - Ezzel azt akarod mondani, hogy... lelket kaptál?
- Nem tudom. Ha ezt állítanám, gőgös lennék, és olyan tettet követnék el, ami megbocsáthatatlan egy olyan lény esetében, akinek az eredete annyira bizonytalan és szánalmas, mint az enyém. Teljes bizonyossággal csak azt állíthatom, hogy megismerhettem bizonyos dolgokat, valamilyen szinten értem a természetet és működését. Talán olyan tudás van a birtokomban, amit Victor sosem fog megszerezni. Se ő, se más, aki az élők világában létezik.
- Ezek szerint - mondta a pap - egy valódi Megtestesülés ül velem szemben! - Megremegett a keze, amiben a bögrét tartotta.
- Ha valaha is elgondolkoztál azon, van-e valami igazság abban a hitben, amiről prédikálsz... Márpedig gyanítom, hogy a programozásod ellenére megfordult a fejedben valami ilyesmi... Nos, ebben az esetben arra is gondoltál már, hogy van valami, ami mindig, léted minden pillanatában melletted tartózkodik.
Duchaine a székét kis híján felborítva ugrott talpra.
- Azt hiszem, valami másra van szükségem, nem kávéra. - A kamrához ment, és két üveg brandyvel tért vissza. - Akinek olyan a szervezete, mint a mienk, annak sokat kell innia, hogy eltompítsa az agyát.
- Én nem kérek - mondta Deucalion. - Jobban szeretem a józanságot.
A pap félig kávéval, félig brandyvel töltötte meg a bögréjét. Leült. Ivott.
- A sorsról beszéltél... Csak egyetlen okot tudok elképzelni, ami miatt így, kétszáz év elteltével megjelentél New Orleansben.
- Az a sorsom, hogy megállítsam őt - árulta el Deucalion. - Hogy megöljem.
A pap arca hirtelen falfehér lett.
- Egyikünk sem emelhet kezet rá! Az arcod a bizonyíték erre!
- Mi nem. Mások viszont igen. Olyan férfiak és nők, akik semmivel sem tartoznak neki. Akik semmit sem köszönhetnek neki... Akik nem fognak kegyelmezni neki!
A pap ivott.
- Nem árulhatjuk el őt. Ez tilos. Nem szövetkezhetünk ellene. Ezeket a parancsolatokat belénk programozták. Képtelenek vagyunk ellenszegülni az akaratának.

- Bennem nem ültette el ezeket a tiltásokat - mondta Deucalion. - Bizonyára utólag fundálta ki a szabályokat, talán az esküvője napján, kétszáz évvel ezelőtt... Akkor, amikor megöltem a feleségét.

Duchaine atya brandyt töltött magának. A keze úgy remegett, hogy az üveg nyaka a bögre széléhez koccant.

- Teljesen mindegy, ki az istened, az élet siralomvölgy.

- Victor nem isten - jelentette ki Deucalion. - Még csak nem is félisten. Még csak nem is hamis isten! Feleannyit se ér, mint egy ember. Torz tudományával és makacsságával elérte azt, hogy alávalóbb minden élőlénynél. Mélyebbre süllyedt, mint a legundorítóbb állat, porig alázta magát.

A brandy kezdte kifejteni hatását Duchaine atyára.

- De én még akkor sem tehetnék érted semmit, ha segíteni akarnék! Képtelen vagyok összeesküdni ellene!

Deucalion kiitta a kávéját. Az utolsó korty már hideg és egészen keserű volt.

- Nem kérem tőled, hogy bármit is tégy. Nem kérem, hogy kezet emelj rá, vagy összeesküvést szőj ellene.

- Akkor miért jöttél el?

- Csak annyit akarok tőled, amennyit még egy ilyen hamis pap is megtehet a híveinek, akár naponta. Csak egyetlen parányi szívességet kérek tőled. Ha ezt megteszed, elmegyek, és soha többé nem térek vissza hozzád.

Duchaine atya kísértetszerűvé változó arcával elárulta, hogy alig van ereje kimondani a szavakat, de valahogy mégis sikerült vallomást tennie.

- Gyűlölet teli gondolatokat tápláltam teremtőnk, a te teremtőd, a mi teremtőnk iránt, és pár napja menedéket nyújtottam Jonathan Harkernek. Tudod, hogy ő ki volt?

- A detektív, akiből gyilkos lett.

- Igen. Legalábbis az újságok ezt írták. De amit senki sem tudhat... Harker közülünk való volt. Testi és pszichológiai szempontból is összeomlott. Ő... változáson ment át. - Duchaine megremegett. - Nem esküdtem össze vele Victor ellen, de... elrejtettem. Azért tettem, mert... mert időnként a mindenütt jelen lévőre gondolok, akiről beszéltünk.

- Egyetlen szívességet kérek - mondta Deucalion. - Egyetlen kis szívességet.

- Mi lenne az?

- Mondd meg, hol teremtettek! Mi a neve annak a helynek, ahol Victor a munkáját végzi? Áruld el, és elmegyek!

Duchaine úgy kulcsolta össze maga előtt a kezeit, mintha imádkozni készülne, de inkább megszokásból és nem őszinte hitből fakadóan tette. Hosszú ideig a kezét bámulta, de végül megszólalt:

- Elmondom, de szeretnék kérni tőled valamit cserébe.

- Mit? - kérdezte Deucalion.

- Megölted a feleségét.

- Igen.

- Az első teremtménye vagy, és a jelek szerint nem ültette beléd a gyilkosság tilalmát.

- Ő az egyetlen, akinek nem árthatok - mondta Deucalion.

- Elmondom, amit tudni akarsz, de csak akkor, ha adsz néhány órát, hogy felkészüljek.

Deucalion először nem értette a dolgot, de azután minden világossá vált előtte.
- Azt akarod, hogy öljelek meg - mondta.
- Nem vagyok képes ilyet kérni tőled.
- Megértem. Mondd meg most annak a helynek a nevét, és később visszajövök, hogy elintézzem az ügyünket.
A pap megrázta a fejét.
- Félek, ha megkapod, amit akarsz, soha többé nem térsz vissza. Nekem pedig szükségem van egy kis időre, hogy felkészüljek.
- Hogyan? Mire?
- Lehet, hogy ostobaságnak tartod, hogy egy lélektelen, hamis pap ilyet mond, de szeretnék még egyszer, utoljára az Úr színe elé járulni. Imádkozni akarok, bár tudom, nincs okom azt feltételezni, hogy fohászom meghallgatásra talál.
Deucalion felállt.
- Nem tartom ostobaságnak, atyám. Mikor jöjjek vissza? Mondjuk, két óra múlva?
A pap bólintott.
- Nem kérek túl nagy, dolgot, igaz? Nem borzaszt el, amit tenned kell?
- Nem vagyok ártatlan, atyám. Már öltem. Sokszor. Nem te leszel az első vagy utolsó áldozatom.

Negyvenkettedik Fejezet

Lulana St. John és a nővére, Evangeline Antoine két csokoládés-fahéjas, dióval megszórt süteményt vitt Kenny Laffite-nek, a lelkipásztoruknak.
Evangeline kettőt csinált az alkalmazójuk, Aubrey Picou számára is. Mr. Picou nagylelkűen megengedte neki, hogy két másikat készítsen a lelkipásztornak.
Amikor elkészültek a sütemények, Mr. Aubrey kijelentette, mind a négyet ő akarja megenni, de azután elismerte, hogy ezzel elkövetné a mohóság bűnét, márpedig ilyet semmiképpen sem kívánt tenni. Emellett szegény Mr. Aubrey-nak időnként bélgörcsei voltak. Két sütemény nem árthatott meg neki, de négytől valószínűleg megint rosszul lett volna.
Lulana és Evangeline aznapra befejezte a munkát. A fivérük, Moses Bienvenu már korábban hazament a feleségéhez, Saffronhoz, és két gyermekükhöz, Jasmilayhez meg Larryhez.
Késő délután és kora este csupán egyetlen személy maradt Mr. Aubrey mellett, Lulana, Evangeline és Moses öccse, Meshach Bienvenu. A jólelkű Meshach mindig úgy gondoskodott Mr. Aubrey-ról, mint tyúkanyó a csibéiről, mindent megtett annak érdekében, hogy az idős úriember jóllakjon, és kényelembe helyezze magát éjszakára.
A nővérek gyakran vittek ajándék süteményt Kenny tiszteletesnek, akit Isten csodálatos szolgájának, valóságos áldásnak tartottak. Kenny tiszteletes jó étvágyú ember volt, de nem nősült meg, így ritkán jutott igazán finom falatokhoz. Harminckét éves, a hivatásának élő, kedves és viszonylag jóképű férfi volt; sok lány örült volna, ha megakad rajta a szeme.

A nővérek ilyen szempontból természetesen nem érdeklődtek iránta, a tiszteletes túlságosan fiatal volt hozzájuk. Lulana egyébként is boldog házasságban élt. Evangeline özvegy volt, de az ő életéből sem hiányzott a boldogság.

Volt azonban egy unokahúguk, aki tökéletes felesége lehetett volna Kenny tiszteletesnek. A leányt Esthernek hívták, Lulana és Evangeline nővérének, Larissalene-nek a gyermeke volt. A nővérek úgy gondolták, hogy Esther, ha végre túljut a tizenhat hónapig tartó fogászati kezelésen, amiből már csupán három hónap volt hátra, ha végre leveszik a fogszabályzóját, végre kiházasíthatóvá válik.

Lulana és Evangeline már számos sikeres házasság megkötésénél közreműködött. Esther számára is előkészítették a terepet a tortáikkal és süteményeikkel - tisztában voltak azzal, hogy a finomságokkal „kikövezett" ösvény sokkalta járhatóbb, mint a pálmalevelekkel és rózsaszirmokkal teleszórt.

A templom szomszédságában álló paplak kétszintes, csinos téglaház volt, nem olyan nagy, hogy az Úr, hivalkodásnak tartsa, de nem is olyan szerény, hogy ne férjen el benne egy lelkész meg a családja. Az elülső verandán vesszőfonatos hintaszékek álltak, a mennyezetről lelógatott kosarakban vörös és bíborszínű virágok illatoztak.

Amikor a nővérek kezükben egy-egy süteménnyel felmentek a veranda lépcsőjén, a bejárati ajtót nyitva találták. Ez arról árulkodott, hogy a tiszteletes az otthonában tartózkodik.

Kenny tiszteletes nagyon kedves ember volt, mindenkivel közvetlenül viselkedett, és nagyon egyszerűen élt. A templomon kívül, a szabad idejében általában fehér teniszcipőt, rövidnadrágot és vászoninget hordott.

A szúnyoghálón keresztül belesve Lulana nem sok mindent látott. Alig egy óra volt hátra napnyugtáig; a nap fénye már vörössé változott, a sugarai elgyengülve jutottak keresztül az ablaküvegen, hogy aztán a szobában minden fekete árnyékot bíbor lilára fessenek. Az ajtóval szemközti konyhában már égett a lámpa.

Amikor Evangeline megnyomta a csengő gombját, odabentről megdöbbentő kiáltás hallatszott. A hang olyan volt, mintha egy eleven lélek szenvedne a házban, egyre erősebbé vált, megremegett, majd elcsendesült.

Lulana először arra gondolt, hogy megzavarták a tiszteletest, aki talán az otthonában próbált vigaszt nyújtani a gyülekezet valamelyik bűnös tagjának; talán ez a vétkes ember kiáltott fel ilyen hangosan.

A kísérteties üvöltés újra felhangzott. Lulana közelebb hajolt az ajtóhoz, és látta, hogy a nappaliból egy hadonászó alak rohan át a földszinti folyosóra. Lulanának sikerült megállapítania, hogy a szenvedő szerencsétlen nem valamelyik bűnbánó vétkes, nem is egy meggyötört ember, hanem maga a tiszteletes úr.

- Tiszteletes úr? - kérdezte Evangeline.

A tiszteletes végigrohant a folyosón, a nővérek felé tartott. Közben úgy hadonászott, mintha moszkitókat kergetne.

Nem nyitotta ki az ajtót. Ahogy kinézett a szúnyoghálón, olyan ember benyomását keltette, mint aki csupán néhány pillanattal korábban szabadult ki az ördög karmai közül.
- Megcsináltam, igaz? - zihálta fuldokolva. - Igen! Igen, megcsináltam... A puszta létemmel... A puszta létezésemmel tettem meg. Azzal, hogy Kenny Laffite tiszteletes vagyok. Megcsináltam, megcsináltam! Megtettem! Meg!
A szavak ritmusos ismételgetéséről Lulanának dr. Seuss gyermekkönyvei jutottak az eszébe; gyermekkorában imádta azokat a történeteket.
- Tiszteletes úr, mi a baj?
- Vagyok, aki vagyok. Ő nem én vagyok. Ezért megtettem, megtettem, meg... - jelentette ki a tiszteletes, majd megfordult, és hadonászva végigrohant a folyosón.
Lulana elgondolkodott, és a testvérére nézett.
- Nővérem, azt hiszem, itt szükség van ránk.
- Ehhez kétség sem férhet, húgocskám - mondta Evangeline.
Bár a tiszteletes nem hívta be őket, Lulana mégis kinyitotta a szúnyoghálós ajtót, és belépett a paplakba. Megtartotta az ajtót, hogy a nővére kövesse.
A ház túlsó végéből a tiszteletes hangja hallatszott.
- Most mit tegyek? Mit, mit tegyek? Bármit, bármit... Ezt fogom tenni!
A termetes asszonyság úgy nyomult be a folyosóra, mint egy széles ladik a hínáros vízi ösvényre. Evangeline magas árbocú bárkaként követte.
A konyhában a tiszteletes a mosogató mellett állt, és vadul a kezét súrolta.
- Nem szabad, nem szabad, tilos, de én megtettem! Nem szabad, de megtettem!
Lulana kinyitotta a hűtőszekrényt, és betette a két süteményt.
- Evangeline, itt annyi a gond, mint fűszál az Úr mezején. Talán nem lesz rá szükség, de az lesz a legjobb, ha melegítünk egy kis tejet.
- Hagyd csak, drágám, majd én!
- Köszönöm, nővérem!
A mosogatóból gőzfelhők szálltak felfelé. Lulana látta, hogy a csapból kifolyó víz alatt már lángvörös a tiszteletes keze.
- Tiszteletes úr, nézze, már félig leforrázta magát!
- Azzal, hogy az vagyok, aki vagyok... Az vagyok, aki vagyok! Az vagyok, amit tettem! Megtettem! Megtettem!
A csap úgy átforrósodott, hogy Lulana csak egy ronggyal tudta megfogni, hogy elzárja.
Kenny tiszteletes megpróbálta újra kinyitni.
Lulana szelíden rácsapott a férfi kezére, valahogy úgy, mintha egy csintalan gyereket akarna megbüntetni.
- Tiszteletes úr, törölje meg a kezét, és üljünk le az asztalhoz!
A tiszteletes nem törölte meg a kezét. Hátat fordított a mosogatónak, de az asztalnak is. Bizonytalan léptekkel, a kezéről csöpögő vízzel nem törődve a hűtőszekrényhez lépett.
Felüvöltött, olyan hangot hallatott, amelyet a két asszony a verandán állva hallott.

A hűtőszekrény mellett egy késtartó függött a falon. Lulana jó embernek, az Úr szolgájának tartotta a tiszteletest, nem félt tőle, de az adott körülmények között úgy gondolta, nem árthat, ha a férfi távol marad a késektől.

Evangeline néhány papírtörülközőt szorongatva követte őket, és feltörölte a padlóról a lecsepegett vizet.

Lulana megfogta a tiszteletes karját, és megpróbálta irányítani a lépteit.

- Kenny tiszteletes, maga most nagyon kiborult, nem is ismerek magára! Az lesz a legjobb, ha leül, és megnyugszik egy kicsit. Üldögéljen egy kicsit békességben!

A férfi olyan volt, mintha villám sújtott volna belé. Alig állt a lábán, ennek ellenére körbejárta az asztalt. Húzta maga után az asszonyt, akinek végül nagy nehezen sikerült leültetnie az egyik székre.

A tiszteletes zokogott, de nem sírt. Látszott rajta, nem a bánat kínozza, hanem az iszony.

Evangeline közben talált egy nagy tálat, amit a mosogató alatt megtöltött forró vízzel.

A tiszteletes a mellére szorította az ökleit, előre-hátra, dülöngélt a széken. Amikor megszólalt, a hangja elkínzott volt.

- Olyan hirtelen történt, olyan nagyon hirtelen, rádöbbentem, hogy mi vagyok, mit tettem, milyen nagy bajban vagyok, milyen óriási nagy bajban!

- Itt vagyunk, tiszteletes úr! Ha megosztja valakivel a gondjait, azok már nem lesznek olyan nehezek. Ossza meg velem meg Evangeline-nel, és meglátja, a súly, ami magára nehezedik, a harmadára csökken!

Evangeline feltette a tál vizet a gáztűzhelyre, és alágyújtott. A hűtőszekrényből elővett egy doboz tejet.

- Ossza meg a gondjait Istennel, és meglátja, Ő majd mindet leemeli a válláról. Semmit sem fog érezni, semmi nem lesz, ami lehúzza. De hát éppen magának magyarázzam el, milyen ez?

A férfi kinyújtotta az ujjait, az arca elé emelte a kezét, és elborzadva rábámult.

- Nem szabad, tilos, nem szabad! Nem!

A leheletének nem volt alkoholszaga. Lulana meg, mert volna esküdni, hogy a tiszteletes mást is szippantott, nem csak Isten édes levegőjét. Arra gondolt, ha a szentnek hitt ember esetleg drogos, akkor inkább most derüljön ki az igazság, mint később, mondjuk, azután, hogy Esthernek rendbe tették a fogait, és elkezdődik az udvarlás.

- Sokkal több az engedély, mint a tiltás - mondta. - Szeretném, ha pontosabban fogalmazna, tiszteletes úr. Mire is gondolt, amikor azt mondta, hogy nem szabad, meg tilos?

- Az emberölésre - felelte a férfi, és megremegett.

Lulana a nővérére nézett. Evangeline a tejes dobozzal a kezében pillantott vissza rá, és csodálkozva felvonta a szemöldökét.

- Megtettem. Megtettem, meg!

- Kenny tiszteletes! - mondta Lulana. - Tudom, hogy maga nagyon szelíd, nagyon kedves ember. Bármit is tett, az nem lehet olyan szörnyű, amilyennek most gondolja.

A férfi leeresztette a kezét, és felnézett az asszonyra.

- Megöltem őt.
- Kicsodát? - kérdezte Lulana.
- Esélyem sem volt - suttogta a meggyötört ember. - Sosem volt esélyem... Egyikünknek sincs esélye!

Evangeline talált egy melegítőüveget, nekilátott, hogy beletöltse a tejet.
- Meghalt - jelentette ki a tiszteletes.
- Kicsoda? - ismételte meg Lulana a kérdést.
- Meghalt, halott vagyok. A kezdetektől fogva halott vagyok!

Lulana rengeteg számot tárolt a mobiltelefonjában, családtagok, ismerősök, barátok számát - és egyéb számokat is. Bár Mr. Aubrey, az alkalmazója elindult az üdvözüléshez vezető úton, és viszonylag gyorsan haladt (bár még mindig lassabban, mint Lulana szerette volna), a múltjától nem szabadulhatott meg, és könnyen kerülhetett olyan helyzetbe, hogy szüksége van egy korrekt rendőrre. Ez volt az oka annak, hogy Lulana telefonjában megvolt Michael Maddison száma is.

Az asszony kikereste a számot, és felhívta a nyomozót.

Negyvenharmadik Fejezet

A két acélajtó mögötti, ablaktalan viktoriánus szobában Erika körbejárta és alaposan szemügyre vette a hatalmas üvegtárlót. A különös bútordarab eleinte egy óriási ékszerdobozra emlékeztette, de aztán úgy látta, inkább koporsóhoz hasonlít, bár annak túlságosan nagy és szokatlan formájú volt.

Erikának nem volt oka azt feltételezni, hogy a tárlóban egy test fekszik. A közepén, az ámbraszínű folyadékkal - vagy gázzal - körülvett alaknak nem voltak se végtagjai, se arcvonásai. Nem volt egyéb, csak egy sötét, részletek nélküli massza; bármi lehetett.

Ha a tárlóban mégis egy testet helyeztek el, annak nagyon nagynak, legalább hét láb hosszúnak és három lábnál is szélesebbnek kellett lennie.

Erika megvizsgálta a díszítést, ami alatt az üvegtáblák egymáshoz értek. Rejtett illesztéseket, zsanérokat keresett, de semmi ilyet nem talált. Abban reménykedett, hogy a tárló tetejét fel lehet emelni, de nem jött rá a dolog nyitjára.

Amikor rákoppintott az üvegre, a hangból arra következtetett, hogy az átlátszó lap legalább egy hüvelyk vastagságú.

Észrevette, hogy azon a helyen, ahol megkopogtatta az üveget, a folyadék úgy gyűrűzik, mint a víz, ha kavicsot dobnak belé. A gyűrűk zafírkékre változtak, majd amikor szétfutottak a felszínen, az anyag visszanyerte eredeti, vöröses színét.

Erika ismét rákoppintott az üvegre; a hatás ugyanaz volt. Ezután három kopogtatás következett. A kék gyűrűk megjelentek, majd szétfutottak, és eltűntek.

A csuklója csak egészen rövid ideig ért az üveghez, de így is érezte, hogy hideg. Rászorította a tenyerét. Valóban: olyan volt, akár a jég. Ha valamivel hidegebb, talán hozzáfagy a bőre.

Letérdelt a perzsaszőnyegre, és a díszes lábak között belesett a tárló alá. Különböző színű és átmérőjű elektromos huzalokat és csöveket látott, ezek

mindegyike a padlóba vezetett. Mindez arra utalt, hogy a helyiség alatt kell lennie egy szervizszobának. Ez furcsa volt, mivel a háznak elvileg nem volt alagsora.

A környéken Victor háza volt a legnagyobb. Valójában két, korábban egymástól független épület összekötésével jött létre. A munkálatokat olyan finoman és ügyesen végezték, hogy Victor komoly elismeréseket kapott a helybeli műemlékvédőktől. A falakon belüli munkálatokat neoemberek végezték. Az átépítések közül néhányat hatósági engedély és utólagos bejelentés nélkül végeztek el.

Erika zseniális férje egyedül is sokkal komolyabb eredményeket ért el, mint a legjobb tudóscsoportok együttvéve. Felfedezései és eredményei még figyelemreméltóbbak voltak, ha számításba vették azt is, hogy titokban kellett dolgoznia, és Mao Ce-tung halála után egyetlen kormánytól sem kapott anyagi segítséget.

Erika felegyenesedett, és még egyszer körbejárta a tárlót, megpróbálta megállapítani, melyik lehet a fejrésze, és melyik a lábrésze, illetve azt is, hogy mi lehet a rendeltetése. A tárgy formája nem árult el neki semmit, de végül, a megérzéseire hagyatkozva arra a következtetésre jutott, hogy az lehet a fejrész, amelyik távolabb van a helyiség ajtajától.

Előrehajolt, az arca egyre közelebb került az üveghez. Belenézett az ámbraszínű miazmába, és abban reménykedett, hogy mégis sikerül kivennie a folyékony lepel mélyén megbúvó árnyék körvonalait.

Amikor az ajka már csupán hüvelyknyire volt az üvegtől, halkan beszélni kezdett:

- Szervusz... Szervusz, odabent!

Az árny megmozdult. Erika most egészen biztos volt ebben.

Negyvennegyedik Fejezet

Kutyaorrú Nick a gödör peremén állt, és mélyen beszívta a bűzt, amit a lenyugvó nap irányából érkező langyos, lágy szellő sodort felé.

Az utolsó szemétszállító kocsi egy órával korábban kiürítette a tartályát; a Crosswoods szeméttelep bezárta a kapuját, és hajnalig zárt, drótkerítéssel körülvett, szögesdróttal védett világgá változott.

Éjszakánként Nick Frigg munkásai azok lehettek, akik valójában voltak. Bármit megtehettek, amihez kedvük támadt, nem kellett attól tartaniuk, hogy a sofőrökben, a Régi Faj egyedeiben feltámad a gyanú, hogy a telep dolgozóinál esetleg nincs rendben valami, hogy a cég csupa őrültet alkalmaz.

A nyugati gödörben, Nick Frigg lába előtt, a munkások póznákat szúrtak le a szeméttengerben, így határolva körbe azt a területet, ahol a temetést akarták végrehajtani. Sötétedés után majd meggyújtják a póznák végére erősített olajlámpásokat.

Nick és társai szeme más volt, mint a közönséges embereké, ahhoz, hogy lássanak, még az olajlámpásokra sem volt szükségük; a kis lángokat valójában csak azért gyújtották meg, hogy hangulatosabbá tegyék velük a

szertartást. A neoemberek, a Nickhez hasonló Gammák, de még az alantas Epszilonok, a munkásai is élvezték az ilyen díszleteket.

Sőt, főként az Epszilonok élvezték. Természetesen intelligensebbek voltak az állatoknál, de bizonyos értelemben véve, egyszerűségüket és ingerelhetőségüket tekintve nem különböztek tőlük.

Nick Frigg időnként úgy érezte, minél tovább élnek ezek az Epszilonok a telepen úgy, hogy őt leszámítva alig érintkeznek Gammákkal, sosem találkoznak Bétákkal és Alfákkal, annál egyszerűbbé, butábbá, állatiasabbá változnak. A jelek szerint a tény, hogy nem álltak kapcsolatban az Új Faj magasabb kasztjaival, nem vehettek példát róluk, valahogy elsorvasztotta az agyukat, de olyan mértékben, hogy sokszor már a tartályban beléjük programozott minimális tudásanyagot sem voltak képesek használni.

Nick tudta, mi következik. Végrehajtják a szertartást, aztán mindenki ünnepelni fog, mindenki vedel és szexei. Eleinte éhesen fognak zabálni, de hamar jóllaknak, és következik az ivászat, kézről kézre adogatják majd az üvegeket. Az orgia vad lesz, mindenki csak a saját élvezetével foglalkozik. Dühödten keresik majd a kielégülést, és még indulatosabbá válnak akkor, amikor felfogják, hiába minden, nem lehet részük valódi élményben.

Így próbálnak elmenekülni a magány, az élet értelmetlensége elől, ám bárhogy erőlködnek, csak arra a néhány percre lesznek elégedettek, amíg zabálnak, amíg szeretkeznek. Miután megteszik azt, amire vágynak, ismét lesújt rájuk a kétségbeesés, és talán még nagyobb súly nehezedik majd rájuk, mint korábban. Persze, ők ezt mindig elfelejtik, mert eleve úgy készítették őket, hogy semmire se emlékezzenek.

Gunny Alecto és néhány munkás a hűtőkamrához lépett. Kiemelték az öt ember hulláját meg a három torzszülött tetemét, ráfektették a testeket a két kis terepjáróra, és átvitték a rakományt a szertartás színhelyére. Az emberi tetemeket az egyik, a félresikerülteket a másik kocsira pakolták.

A Régi Faj egyedeinek testét még kevesebb kegyelettel kezelték, mint a torzszülöttekét; a szertartások során ezekkel a hullákkal groteszk mutatványokat adtak elő, mintha a hajdani emberek emlékét is meg akarnák gyalázni.

Az Új Faj osztályrendszerében az Epszilonok voltak legalul, ők senkivel sem éreztethették erejüket, senkit sem alázhattak meg - kivéve a Régi Faj egyedeit. A temetési szertartások során kiadták magukból a dühöt; világossá tették, hogy a világ történelme során még soha egyetlen csoport sem gyűlölte annyira az ellenségét, mint ők az embereket.

Nick Frigg elégedetten mosolygott. Ezen az estén is jól fog szórakozni.

Negyvenötödik Fejezet

Az Irgalomban három, izolációs kamra volt, de egyiket sem fertőző betegek elkülönítésére tervezték. Ennek viszonylag egyszerű oka volt: Victor sosem foglalkozott a mikroorganizmusok vizsgálatával és tenyésztésével. Munkája során még véletlenül sem fordulhatott elő, hogy létrehozzon egy új, halálos vírust vagy baktériumot.

A hússzor tizenöt láb alapterületű helyiséget, amit Werner számára kiválasztott, nem vették körbe olyan védelmi berendezések, amelyek megakadályozhatták a levegőben terjedő mikrobák és spórák kijutását. A fülkének még saját ventillációs rendszere sem volt.

Az izolációs szobát úgy alakították ki, hogy az Új Faj bármilyen variánsát, még a legkülönlegesebb egyedeket is elszigetelhessék, még azokat a lényeket is bezárhassák, amelyekről Victor úgy gondolta, nehezen kezelhetőek, vagy antiszociális viselkedésük miatt halálos veszélyt jelentenek.

A helyiség falai, mennyezete és padlója tizennyolc hüvelyk vastag vasbetonból készült. A belső felületeket három egymásra helyezett rétegben negyedhüvelykes acéllemezekkel burkolták.

Ha szükséges volt, az acéllemezekbe elektromos áramot lehetett vezetni. Elég volt elkattintani egy kapcsolót a szomszédos megfigyelőszobában, és a fogoly megkapta a halálos dózist.

A helyiségbe egyetlen módon, a megfigyelőszobából aktiválható tranzitmodulon keresztül lehetett bejutni. A személyzet ezt időnként légzsilipnek nevezte, de Victort bosszantotta a pontatlan kifejezés használata. A modul használata során nem keletkezett légnyomáskülönbség, sőt egyszerű levegőcsere sem.

A modulhoz két vastag, kerek acélajtó tartozott - a bankok központi széfjeiben látni hasonlót. Eleve úgy tervezték, hogy mechanikailag ne lehessen egyszerre kinyitni a két ajtót. Amikor a belső kinyílt, a kamra foglya csak az átjáróba juthatott ki, a megfigyelőszobába semmiképpen sem.

Wernert egy kerekes műtőasztalra fektették, és miközben a teste különös, sosem tapasztalt sejtátalakuláson ment át, keresztülrohantak vele az Irgalom folyosóin, áttolták a modulon, be az izolációs helyiségbe. Menet közben Victor éles kiáltásokkal biztatta az embereit:

- Gyorsabban! Gyorsabban, az isten verjen meg benneteket!

A személyzet azt gondolhatta, hogy teremtőjük pánikba esett; Victort a legkevésbé sem érdekelte, mit hisznek róla. Wernert bezárták az erődszerű helyiségbe, és csak ez számított,

A Werner amorf húsából formát öltő kéz szelíden, kérlelően érintette meg Victor kezét, de ettől függetlenül nem lehetett tudni, hogy az átalakulás során létrejövő valami nem kezd vérengzésbe, amint teheti.

Korábban még sosem történt hasonló eset. A sejtintegritás hirtelen megszűnése és az ilyen típusú biológiai átalakulás elméletileg lehetetlen volt.

Az ilyen radikális átalakulás, amely minden bizonnyal az agyi szövetek drasztikus változásával járt együtt, vélhetőleg a Werner agyába a tartályban letöltött információk elvesztését eredményezte; elképzelhető volt, hogy az a beültetett parancs is törlődött, amely megtiltotta, hogy a neoember teremtője ellen forduljon.

Ilyen helyzetben létfontosságú volt a határozottság és a gyorsaság. Victor kiváló tudós volt, azonnal tudta, mi az elképzelhető legrosszabb variáció, és bámulatos nyugalommal, de a veszély méretéhez illő óvatossággal cselekedett. Közben elhatározta, hogy szigorú közleményt fog közzétenni az Irgalomban, amellyel utasítja az intézmény dolgozóit bizonyos biztonsági szabályok betartására.

Majd ha lesz egy kis ideje, lediktálja Annunciatának a szöveget...

Nem, mégsem. Ő maga fogja elkészíteni a közleményt, és személyesen gondoskodik arról, hogy minden neoemberhez eljusson. Pokolba Annunciatával!

A megfigyelőszobában Victor és Ripley négy asszisztens társaságában ült a hat darab, nagy felbontású monitor előtt. A képernyőkön az izolációs helyiségben elhelyezett hat kamera által közvetített kép látszott. A jelek szerint Werner még mindig igen képlékeny állapotban volt. Időközben négy lába lett, a karjai eltűntek. A folyamatosan változó testből egy olyan fej állt ki, aminek az arca valamelyest hasonlított az eredeti Werner arcára.

A lény vonyítva vergődött a műtőasztalon, úgy szűkölt, mint a megsebzett állat, és időnként felkiáltott:

- Atyám? Atyám! Atyám!

Victort bosszantotta ez a megszólítás. Csak azért nem üvöltött rá a monitorokra, hogy „Pofa be, kuss!", mert nem akart újabb közleményben magyarázatot adni szokatlan viselkedésére. Azt sem akarta, hogy a neoemberek az apjuknak tekintsék. Ezek a lények nem tartoztak a családjához; a munkája eredményei voltak, a teremtményei, a tulajdonai, Ő hozta létre őket, a gazdájuk, uruk és parancsolójuk, a vezérük volt - ezt elfogadta, de azt már visszautasította, hogy úgy tekintsenek rá, mint gyermekek az apjukra.

A család primitív és sérülékeny intézmény, és káros is, mivel a társadalom fölé helyezi magát. A szülő-gyermek kapcsolat léte gátolja a haladást, ezért meg kell szüntetni. Az ő teremtményei számára a fajuk minden egyes tagja testvér volt, az egyedek nem kerülhettek szorosabb kapcsolatba néhány általuk kiválasztott neoemberrel, mint az összes többivel.

Egy faj, egy család, egyetlen nagy, összhangban dolgozó boly. Ha ez a boly félresöpri a családot és az egyént, bármit megvalósíthat, amit célul tűz ki maga elé. A gyermeki érzések csökkentik a tetterőt, az energiákat. Csak a babonáktól és tévhitektől megszabadult egyedek összessége diadalmaskodhat, csak egy ilyen közösség felelhet meg minden kihívásra, amit a világ tartogat számára. Egy dinamikus és megállíthatatlan faj, amely példa nélkül álló célokat tűz ki maga elé, egyre tovább haladhat a meghatározott úton, egymás után gyűjtheti be a győzelmeket, a dicsőséget teremtője számára.

A négylábú, vonyító, torz Werner-lény hátából furcsa, karokhoz hasonló nyúlványok nőttek ki. Ripley hitetlenkedve felvonta a szemöldökét.

- Olyan, mint Harker volt...

- Ez nem olyan! - csattant fel Victor. - Harker egyedi eset volt. Az ő testében végig ott élt egy élősködő második én. Wernernél más történik.

Ripley döbbenten meredt a monitorokra.

- Mr. Helios, uram, én úgy látom, mintha...

- Werner testében nem létezik ilyen parazita - mondta Victor határozottan. - Werner katasztrofális sejtátalakuláson megy keresztül. Ez nem ugyanaz. A két dolognak köze sincs egymáshoz. Werner egy másik egyedi eset.

Negyvenhatodik Fejezet

Cindi és Benny Lovewell (egyikük a vudu híve, másikuk örök szkeptikus) a rendőrségi szedán motorházteteje alatt elrejtett jeladó segítségével ismét rátalált O'Connor és Maddison nyomozóra. Követték a kertvárosban mozgó célpontokat, de egyelőre látótávolságon kívül maradtak.

A rendőrök sokáig cirkáltak, körbe-körbe autóztak, aztán hirtelen megfordultak, és az ellenkező irányba kezdtek körözgetni.

- Mint egy vak patkány a labirintusban - mondta Cindi komoran.
- Nem - mondta Benny. - Ez most valahogy más.
- Ezt te nem értheted!
- Éppen olyan szellemi képességekkel rendelkezem, mint te!
- Itt most nem erről van szó. Te nem vagy nő.
- Ha azt nevezzük nőnek, akinek anyaméhe van, akkor te sem vagy nő. Neked sincs méhed. Nem arra terveztek, hogy gyerekeket szülj, és sosem eshetsz teherbe.
- Majd meglátjuk, Ibónak mi a véleménye a dologról - mondta Cindi. - Je suis rouge.

Benny a monitoron megjelenő térképen követte, merre haladnak.

- Lassan cirkálgatnak -- mondta.
- Menjünk oda hozzájuk? Szorítsuk le a kocsijukat az útról? Intézzük el őket? Ezt akarod?
- Ne itt csináljuk. Az ilyen környéken az emberek ki szokták hívni a rendőröket. A végén még körözni fognak minket. - Néhány percig elgondolkodva figyelte a monitort. - Keresnek valamit.
- Ugyan mit?
- Honnan tudjam?
- Kár, hogy Zozo Deslisle nincs itt - mondta Cindi. - Vudu látása van. Egyetlen pillantást vetne a monitorunkra, és azonnal megmondaná, miben sántikál a két zsaru.
- Tévedtem - mondta Benny. - Nem keresnek semmit. Már megtalálták, amit akartak, és most megpróbálják begyűjteni.
- Begyűjteni? Micsodát? Ide hallgass, a rablók szokták begyűjteni a szajrét a bankokban! Én itt egyetlen bankot sem látok, csak lakóházakat.

Miközben Benny a monitort figyelte, és megpróbálta megfogalmazni az elméje peremén egyensúlyozó gondolatot, a céljármű hirtelen felgyorsított. A piros jel élesen elkanyarodott a monitoron, és egyre nagyobb sebességgel haladt.

- Most mit csinálnak? - kérdezte Cindi.
- Zsaruk. Lehet, hogy riasztást kaptak. Maradj rajtuk! Ne hagyd, hogy kiszúrjanak minket, maradj egy saroknyi távolságban! Talán alkalmunk nyílik az akcióra.
- A Negyed felé tartanak - mondta egy perccel később Cindi. - Ott semmit sem tehetünk, túl sokan járnak arrafelé.
- Akkor is maradj rajtuk!

A nyomozók nem álltak meg a Negyedben. Követték a folyó vonalát, átvágtak a Faubourg Marignyn, és beszáguldottak a Bywater néven ismert negyedbe.

A monitoron megállt a jel. Mire Lovewellék a szedán mellé értek a narancsvörös alkonyban, a kocsi már az egyik templom közelében parkolt, egy kétszintes ház előtt. O'Connor és Maddison eltűnt.

Negyvenhetedik Fejezet

Carson a konyhaasztalnál, Lulana St. Johnnal szemben, Kenny Laffite tiszteletes mellett ült.

Michael a tűzhely mellett állt, amelyen Evangeline tejet melegített a fazék vízbe állított edényben.

- Ha az edénybe töltenem a tejet - mondta Michaelnek -, könnyen odakozmálna.

- Akkor összebőröződik a teteje, igaz? - kérdezte a nyomozó.

Evangeline elhúzta a száját.

- Az alja leég, a teteje bőrös lesz.

A tiszteletes elborzadva bámulta az asztalon nyugvó kezét.

- Hirtelen rádöbbentem, hogy megtettem. Azzal, hogy én vagyok, megöltem őt. A gyilkolás pedig tiltott dolog!

- Laffite tiszteletes - mondta Carson -, a törvény szerint nem köteles válaszolnia a kérdéseinkre, ha nincs jelen az ügyvédje. Nem akarja felhívni a védőjét?

- Ez a jó ember senkit sem ölt meg! - tiltakozott Lulana. - Bármi is történt, véletlen volt.

Carson és Michael már végrehajtott egy gyors terepszemlét. Semmit sem találtak a házban, se holttestet, se erőszakos cselekedetre utaló nyomokat.

- Laffite tiszteletes - kérte Carson -, nézzen rám, kérem!

A tiszteletes egyre csak a kezét bámulta. A szeme kiguvadt, de nem pislogott.

- Laffite tiszteletes - mondta a nyomozónő -, bocsásson meg, de úgy látom, mintha nem lenne egészen magánál. Azt kell gondolnom, hogy illegális szert használt.

- Abban a pillanatban, amikor felébredtem - mondta a tiszteletes -, ő már halott volt. Vagy hamarosan halott lesz. Pusztán azzal, hogy felébredtem, megöltem őt!

- Laffite tiszteletes, megértette, hogy bármi, amit nekem mond, felhasználható ön ellen a bíróságon?

- Ez a jó ember nem fog bíróság elé állni! - mondta Lulana. - Összezavarodott, ennyi az egész. Ezért is akartam, hogy maguk ketten jöjjenek, ne mások. Tudtam, hogy maguk nem vonnak le alaptalan következtetéseket.

A tiszteletes még mindig nem pislogott. Már régóta meredt maga elé, a szeme mégsem volt könnyes.

- Tiszteletes úr - szólalt meg Michael egészen pontosan kit is ölt meg?

- Kenny Laffite tiszteletest! - felelte a pap.

Lulana megdöbbent. Hátrahajtotta a fejét, eltátotta a száját, egyik kezét a melléhez kapta.

- Az Úr nevére, Kenny tiszteletes, nem ölhette meg magát, hiszen itt ül velünk!

A tiszteletes összerezzent.

- Látják, látják, látják? Így megy ez! Ez a dolog lényege. Nekem nem szabad ölnöm, de a puszta létezésemmel megöltem őt. Én vagyok a felelős a haláláért. A teremtésem napján öltem meg! A programommal ellentétesen cselekedtem. Biztos hibás a programom, márpedig ha hibás, akkor mit fogok még tenni, amit elvileg nem lenne szabad? Mit, mit, mit?

Carson a társára nézett.

Michael lazán a konyhapulthoz támaszkodott. Egyenes háttal állt, a kezét leeresztette maga mellé.

- Kenny tiszteletes! - Lulana megfogta a pap egyik kezét. - Maga szörnyű stresszben él, megpróbál pénzt gyűjteni a templom felújításához, és a kötelességét sem hanyagolja el...

- Öt esküvő egyetlen hónap alatt - tette hozzá Evangeline, miközben egy pohárba töltötte a felmelegített tejet. - És három temetés.

Carson eltolta magát az asztaltól, de ülve maradt. Lulana folytatta:

- És ezt a rengeteg munkát úgy végezte el, hogy még felesége sincs, aki segített volna. Engem nem lep meg, hogy kimerült, és így összeroppant.

Evangeline cukrot kanalazott a tejbe.

- Absolom bácsikánk is halálra dolgozta magát, és neki sem volt felesége, aztán tessék, egy nap tündéreket kezdett látni.

- Olyan kicsi, szárnyas lényeket - magyarázta Lulana a tiszteletesnek.

Carson felállt a székről, és ellépett az asztaltól. Evangeline vaníliaesszenciát öntött a tejbe.

- Semmi szégyellnivaló sincs abban, hogy az ember tündéreket lát - mondta Evangeline. - Absolom bácsikánknak egy kicsit pihennie kellett. Gondoskodásra volt szüksége, és hamar rendbe jött. Meggyógyult, és eltűntek a tündérei.

- Nem lenne szabad embereket ölnöm, de azzal, hogy létezem, meggyilkoltam Kenny Laffite-et - mondta Kenny Laffite. - És most... most még többet akarok ölni!

- Így beszélnek azok, akik teljesen kimerültek. - Lulana bátorítóan megpaskolta a lelkész kezét. - Fáradtság, ez minden, Kenny tiszteletes. Maga senkit sem fog megölni.

- De igen! - jelentette ki Laffite. - Fogok. Ha a programom hibás, lehet, hogy fogok. Magukat is meg akarom ölni, mindegyiküket, és lehet, hogy meg is teszem.

Michael elállta Evangeline útját, amikor az asszony az asztalhoz akarta vinni a pohár tejet.

A csípőjére csatolt tokból Carson laza, könnyed mozdulattal elővette a Desert Eagle-t.

- Lulana, amikor megjöttünk, azt mondtad, azért jöttetek, mert süteményt hoztatok Laffite tiszteletesnek.

Lulana elkerekedő szemmel, döbbenten meredt az aranyszínű fegyverre.

- Carson O'Connor, maga nem szokott ilyen hevesen reagálni! Ez a szerencsétlen...

- Lulana! - vágott közbe Carson. - Legyen szíves, vegye ki a hűtőszekrényből a süteményt, és adjon belőle egy kicsit! Valamennyiünknek!

Laffite lehorgasztotta a fejét, és becsukta a szemét.

- A programom felmondja a szolgálatot. Érzem, hogy ez történik... Olyan, mint egy lassított szívroham. Az installált kódok szétesnek, sorban kihullanak. Olyanok, mint az elektromos vezetékről egymás után leforduló, áramütött madarak...
- Nővérem - mondta Evangeline -, lehet, hogy tényleg jó lenne egy kis süteményt enni!

Abban a pillanatban, amikor Lulana felállt, megszólalt Michael mobiltelefonja.

Laffite felemelte a fejét, de nem nyitotta ki a szemét. Lehunyt szemhéjai mögött úgy mozgott a szemgolyója, mint a mélyálomban lévő emberé.

Michael telefonja folytatta a jelzést.
- Ne hagyd, hogy hangpostára menjen! - mondta Carson.

Lulana nem a hűtőszekrény felé indult, hanem a nővére irányába, és így kikerült a tűzvonalból.
- Milyen furcsa, hogy ilyesmi történik egy Alfával! - jegyezte meg Laffite.

Carson hallotta, hogy Michael bemondja a telefonjába a paplak címét.

Laffite szemgolyója még mindig idegesen mozgott a szemhéja alatt.
- Mert amitől remegve remegtem, az jőve reám, és amitől rettegtem, az esék reám - mondta.
- Jób könyve, harmadik szakasz, huszonötödik vers - mondta Lulana.
- Félelem szállá rám, és rettegés, és megreszketteté minden csontomat - folytatta a tiszteletes.
- Jób könyve, negyedik szakasz, tizennegyedik vers - mondta Evangeline.

Ahhoz, hogy kijussanak a hátsó verandára, a nővéreknek át kellett volna haladniuk a tűzvonalon. Egymásba kapaszkodtak, és behúzódtak a konyha legbiztonságosabb sarkába.

Michael eltette a telefonját, és Carson bal oldalára állt, Laffite és a nővérek közé. Időközben ő is elővette és célra tartotta a Magnumját.
- Gyűjtsd egybe nékem a népet, hogy hallassam véle beszédeimet, hogy tanuljanak félni engem, minden időben, amíg e földön élnek, és tanítsák meg fiaikat is - mondta a tiszteletes.
- Mózes ötödik könyve - jegyezte meg Lulana.
- Negyedik rész, tízedik vers - tette hozzá Evangeline.
- Deucalion? - kérdezte Carson halkan a társától, a telefonhívásra utalva.
- Igen.

Laffite kinyitotta a szemét.
- Lelepleztem magam előttetek. Ez is újabb bizonyítéka annak, hogy széthullik a programom. Titokban kell mozognunk közöttetek, sosem árulhatjuk el se a céljainkat, se azt, hogy mások vagyunk.
- Semmi gond - mondta Michael. - Tényleg nincs bajunk ezzel. Maradjon a helyén, Kenny tiszteletes, ne mozduljon! Figyelje szépen, hogy potyognak lefelé a madarak a villanydrótról!

Negyvennyolcadik Fejezet

Randal Hat dühös volt magára amiatt, hogy megölte Arnie anyját.
- Hülye! - mondta. - Hülye vagyok!

Az asszonyra nem haragudott. Dühösnek lenni egy halottra? Ennek ugyan mi értelme van?

Nem akarta megütni az asszonyt. Egyszer csak azon kapta magát, hogy már üt. Ugyanaz történt vele, ami akkor, amikor a szemetes tartálynál megölte azt a hajléktalant.

Utólag megállapította: nem fenyegette veszély. Az önvédelemhez különben sincs szükség ilyen extrém eszközök alkalmazására.

Tudta, az Irgalom zárt világában eltöltött hónapokat követően arra van szüksége, hogy tapasztalatokat szerezzen a világról. Ha semmit sem tud, akkor azt sem képes eldönteni, mennyire komoly egy fenyegetés.

Észrevette, hogy Arnie anyja nem halt meg, csak elájult. Ettől megkönnyebbült; már nem volt oka arra, hogy haragudjon magára.

Körülbelül két percig dühöngött; nem sok idő, de az élmény lesújtó volt. Amikor mások haragudtak rá - Victor gyakran megtette -, befelé fordulhatott, és így megszökhetett tőlük. Most azonban, hogy magára volt dühös, semmit sem tehetett, bármilyen mélyen visszavonult önmagába, haragvó énje végig jelen volt.

A kezén a seb, amit a kés ejtett, már nem vérzett. Egy-két óra, és a bőr összezárul.

Zavarta, hogy vér került a padlóra és a berendezésre. A vörös foltok mintha megtörték volna a konyhában uralkodó, már-már spirituális atmoszférát. Ez egy otthon, a konyha a szíve; ebben a helyiségben a békének és a nyugalomnak kell uralkodnia.

Papírtörlővel és fertőtlenítőszerrel eltüntette a vérnyomokat.

Óvatosan, anélkül, hogy megérintette volna a bőrét (sosem szeretett hozzáérni mások bőréhez), felemelte az asszonyt, a székre ültette, és a mosószobában talált textíliákkal megkötözte.

Amikor ezzel végzett, az asszony lassanként magához tért. Ideges volt, feszült, tele kérdésekkel, vádakkal; könyörögni akart.

A nő éles hangja és ideges szavai feszültté tették Randal Hatot. Az asszony már a harmadik kérdést is feltette, mire az elsőre válaszolni tudott. Túl sokat, túl hamar akart tudni; Randal úgy érezte, képtelen lépést tartani vele.

Nem ütötte meg a nőt, inkább átment a nappaliba, és egy ideig ott álldogált. Beesteledett. A szoba elsötétült. Az ideges, rettegő asszony hangja itt nem zavarta őt. Érezte, néhány perc, és minden jobb lesz.

Visszament a konyhába. Abban a pillanatban, ahogy belépett, a nő ismét beszélni kezdett. Randal rászólt, hogy maradjon csendben. A nő erre még hangosabban kezdett kiabálni, egyre idegesítőbb volt. Randal azt kívánta, bárcsak visszamászhatna a ház alá, a pókok közé.

Az asszony nem úgy viselkedett, mint egy igazi anya. Az anyák nyugodtak. Az anyák minden kérdésre tudják a választ. Az anyák mindenkit szeretnek...

Randal Hat általában nem szerette, ha megérintik, és ő sem szeretett megérinteni másokat. Ez a helyzet azonban valahogy más volt. Az asszony anya volt, még ha pillanatnyilag nem is viselkedett úgy.

A jobb kezét a nő álla alá dugta, a ballal megfogta az orrát, és egyszerűen becsukta a száját. Nem húzta vissza a kezét. Az asszony először védekezni

próbált, szabadulni akart a szorításból, de aztán feladta; rájött, hogy Randal nagyon erős.

Mielőtt az anya elájult volna a levegőhiánytól, Randal levette a kezét az orráról, és hagyta, hogy lélegzethez jusson. A szájról nem vette le a kezét.

- Pszt! - mondta. - Csend! Randal a csendet szereti. Randal könnyen megijed. Randal fél a hangoktól. A sok szó, a sok beszéd megrémíti Randalt. Ne rémítsd meg Randalt!

Amikor érezte, hogy az asszony végre hajlandó együttműködni vele, mindkét kezét visszahúzta. A nő csendben maradt. Nehezen, szaggatottan lélegzett, és úgy tűnt, egyelőre letett arról, hogy megszólaljon.

Randal Hat elzárta a gázt a tűzhelyen, nehogy a hagyma beleégjen az edénybe. Korábban még sosem gyakorolt ilyen nagy és ennyire közvetlen hatást a környezetére, eddig még egyszer sem foglalkozott a lényegtelennek is tekinthető részletekkel. Elégedett volt magával, hogy most mégis megtette.

A fiókból kivett egy kanalat, a hűtőszekrényből pedig az epres-banános fagylaltot. Leült az asztalhoz, Araié anyjával szemközt helyezkedett el, és kanalazni kezdte a rózsaszínű-sárga krémet.

Se jobb, se rosszabb, mint a barna ennivaló, de... más volt. Más, és csodálatos.

Rámosolygott az asszonyra, mert úgy érezte, az ilyen meghitt pillanatokhoz nem illik a komorság. A nőt megrémítette a vigyor; talán észrevette, hogy mesterkélt, korántsem őszinte. Az anyák minden apróságot észrevesznek...

- Randal feltesz pár kérdést. Te válaszolsz. Randal nem akarja túl sokat hallani a hangodat. Nem akarja, hogy faggasd. Csak válaszolj! Rövid válaszok, semmi más!

Az asszony megértette, mit kértek tőle. Bólintott.

- A nevem Randal. - Amikor az asszony nem reagált, Randal megkérdezte: - Neked mi a neved?

- Vicky.

- Akkor Randal mostantól Vickynek fog szólítani. Nem baj, ha Randal mostantól Vickynek szólít?

- Nem.

- Te vagy az első anya, akivel Randal találkozott. Randal nem akar anyákat ölni. Talán azt akarod, hogy megöljenek?

- Nem. Kérem, ne!

- Sok ember szeretné, ha megölnék. Az Irgalom szülöttei. Azért, mert ők nem képesek megölni magukat.

Randal bekapott egy kanálnyi fagylaltot, megnyalta a száját, és folytatta:

- Ez sokkal jobb ízű, mint a pókok, a giliszták meg a rágcsálók lennének. Randalnak jobban tetszik a ház, mint a ház alatti rész. Neked is jobban tetszik a ház, mint a ház alatti rész?

- Igen.

- Voltál már szeméttartályban, egy halott hajléktalan társaságában?

A nő döbbenten meredt Randalra.

Randal arra gondolt, az anya minden bizonnyal az emlékei között kutat.

- Vicky? - szólalt meg, amikor elunta a várakozást. - Voltál már szeméttartályban, egy halott hajléktalan társaságában?

- Nem. Nem voltam.

Randal Hat még sosem volt olyan büszke magára, mint abban a pillanatban. Ez volt az első beszélgetés, amit nem az Irgalomban, nem a teremtőjével folytatott. Nagyon jól haladt a dolog.

Negyvenkilencedik Fejezet

Werner váladékképzési problémája semmiség volt ahhoz képest, ami most jelentkezett nála. A megfigyelő-helyiségben tartózkodó Victor és Ripley a négy döbbent technikussal együtt, a monitorokon keresztül figyelte, ahogy a biztonsági főnök négy lábra ereszkedve körbejárkál az elkülönítőben. A két hátsó lába nagyjából ott helyezkedett el, ahol az átalakulás előtti lábai, a két mellső pedig a vállából nőtt ki furcsa szögben. Széles vállai miatt leginkább egy macskaféle ragadozóra emlékeztetett.

Ahogy nyugtalanul járkált a szobában, folytatódott teste átalakulása. A négy láb végén karmos mancsok jöttek létre. A vállak beljebb húzódtak, az izmok átrendeződtek, a felsőtest egyre inkább hasonlított a macskákéra. A mellső láb ízületei megváltoztak, a térd hátrafelé hajlott, a boka sokkal hajlékonyabb lett.

Victor elképedve figyelte a folyamatot. Egyedül ő tudta, miért éppen ilyenné változik Werner teste; csak ő tudta, hogy a biztonsági főnök megtervezésekor a neoember sebességének és mozgékonyságának fokozása érdekében néhány párducgént is beleillesztett a szabványosnak tekinthető alapanyagba.

A hátsó lábak is egyre párducszerűbbé változtak, a sarok feljebb csúszott, a térd közelebb került a törzshöz. A lábszár, a comb és a far is hullámzani kezdett, ezek a testrészek is megváltoztak. Az emberi lábfej összezsugorodott, szabályos manccsá változott. A mellső lábak mancsain rövid ideig megmaradtak az ujjakra emlékeztető nyúlványok, de néhány perc elteltével ezekből hosszú, hegyes karmok lettek.

A transzformációt alaposan figyelemmel lehetett kísérni, mivel Werner testén nem nőtt ki a szőr. Ugyanolyan rózsaszínű és sima bőrű volt, mint korábban.

Bár a krízis még nem múlt el - igazság szerint még éppen csak elkezdődött - , miután azonban Wernert elzárták, és nem jelentett közvetlen veszélyt, Victor hamar visszanyerte a lélekjelenlétét, így arra is képes volt, hogy tudományos megfigyeléseket tegyen.

Élete során nagyon sokat tanult a saját hibáiból. Mindig is azt vallotta, hogy a tévedésekre úgy kell tekinteni, mint a haladás szülőanyjára. Ez különösen az ő tévedéseire volt igaz; minden egyes balsikere újabb információkhoz juttatta, amelyek révén aztán több tudást sikerült összegyűjtenie, mint az átlagos tudósoknak a diadalaikból.

Megbűvölten figyelte az átváltozás azon részleteit, amelyekre a párducgének alkalmazása sem adott magyarázatot. A biztonsági főnök izomzatát valóban idegen génekkel tökéletesítette, de ez a genetikai anyag nem tartalmazta a macskaszerű lábak kódját. Abban pedig egészen biztos volt, hogy egyetlen olyan gént sem ültetett be Werner alapanyagába, ami a

párducfarok kinövéséért felelt - márpedig éppen ez játszódott le a szeme előtt.

Werner arca még ismerős volt, de a feje valahogy szélesebb és laposabb lett, a nyaka megnyúlt, a szemében pedig (amikor a kamera felé fordult, ezt világosan lehetett látni) macskaszemen elliptikus íriszek jelentek meg. Ez is érdekes volt, mert a kromoszómái közé elvileg egyetlen macskaszem gén sem került beillesztésre.

Victor mindebből azt a következtetést vonta le, hogy vagy ő hibázott, vagy pedig valami olyan folyamat játszódott le Wernerben, aminek következtében a nyomokban jelen lévő párducgének képessé váltak arra, hogy az egész testet átalakítsák. Az utóbbi feltételezés egyelőre megmagyarázhatatlan volt; ilyesmi elvileg nem történhetett meg, Victor mégis ezt tartotta valószínűbbnek.

Az elkülönítő szobába nem csak kamerákat, de mikrofonokat is beszereltek, így a megfigyelőben tisztán hallani lehetett a lassanként párduccá változó Werner által kiadott hangokat. Abból, amit mondott, nem lehetett megállapítani, hogy teljes mértékben, tudatában van-e a testében és testén végbemenő változásoknak. Eleinte kimondott néhány értelmesnek tűnő szót, de később jobbára csak sikoltozott és üvöltött.

A hangok intenzitásából és természetéből arra lehetett következtetni, hogy a metamorfózis, jelentős mentális és fizikai szenvedéssel jár együtt. Werner már nem volt képes arra, hogy figyelmen kívül hagyja a fájdalmat.

Váratlanul tiszta, érthető szavak buktak ki a száján.

- Atyám, atyám...

Victor villámgyorsan kikapcsolta a hangszórókat; megelégedett a néma képek látványával.

A Harvardon, a Yale-en és Oxfordban, valamint a világ fontosabb, kutatásokat végző egyetemein dolgozó tudósok az utóbbi néhány évben komoly kísérleteket végeztek a fajok keresztezésével kapcsolatosan. Kitenyésztettek néhány egeret, amelyek magukban hordozták az emberi DNS bizonyos részleteit; több egymással versengő csoport azon dolgozott, hogy előállítsák az emberi aggyal rendelkező disznót.

- De csak nekem sikerült! - jegyezte meg Victor a monitorokra meredve. - Csak én tudtam megteremteni a mítoszok kiméráját, a különböző részekből álló szörnyet, amelynek elemei úgy viselkedtek, mintha egyetlen lény testrészei lennének...

- Funkcionál? - kérdezte Ripley.

- Láthatja, Ripley! - felelt Victor türelmetlenül. - Az egyed nagy sebességgel mozog.

- Körbe-körbe.

- A teste rugalmas és erős.

- És megint változik...

Wernerbe is került valami a pókokból, sőt a csótányokból is. Erre azért volt szükség, hogy szívósabbak legyenek az inai, és terhelhetőbbé váljon a teste. A pók- és rovarelemek a jelek szerint megpróbálták átvenni a test fölötti hatalmat a párducgénektől.

- Biológiai káosz... - suttogta Ripley.

- Figyeljen! - tanácsolta neki Victor. - Most olyan adatokhoz juthatunk, amelyek birtokában elérhetjük a genetika és a molekuláris biológia történelmének legnagyobb eredményeit.
- Egészen biztos, hogy bezáródtak az elkülönítő ajtói? - kérdezte Ripley.
A négy technikus egyszerre válaszolt:
- Igen.
A monitorokon látható képek elszürkültek, a helyükön Annunciata arca materializálódott. Victor azonnal arra gondolt, hogy az arc valamilyen hiba következtében jelenik meg, ezért rá akart kiáltani Annunciatára, hogy tűnjön el.
Mielőtt azonban kinyithatta volna a száját, Annunciata megszólalt:
- Mr. Helios, az egyik Alfa sürgősen találkozni kíván önnel.
- Melyik?
- Patrick Duchaine, a Miasszonyunk-templom lelkésze.
- Kapcsold ide a hívást!
- Nem telefonált, Mr. Helios. Eljött. Itt van, az Irgalom kapuja előtt.
Mivel az Irgalom hivatalosan magánkézben lévő raktárházként működött, ahol csekély volt a napi forgalom, az itt született neoembereknek tilos volt a visszatérés - Victor így akarta megakadályozni, hogy bárkiben felmerüljön a gyanú. Duchaine látogatása a szabályok súlyos megszegését jelentette; egy Alfa csak akkor vállalkozott ilyesmire, ha szokatlanul fontos közölnivalója volt.
- Küldd be hozzám! - mondta Victor.
- Igen, Mr. Helios - felelte Annunciata. - Igen.

Ötvenedik Fejezet

Laffite kinyitotta a szemét.
Alig egy perccel azután, hogy Michael befejezte a Deucalionnal folytatott telefonbeszélgetést, az óriás a folyosóról belépett a konyhába.
Carson már annyira hozzászokott Deucalion váratlan megjelenéseihez és titokzatos távozásaihoz, hogy meg sem lepődött; a kezében egyetlen pillanatra sem rezzent meg a Desert Eagle, aminek csövét a tiszteletes mellkasára szegezte.
- Mi van? A verandán volt, amikor hívtam? - kérdezte Michael.
A félelmetes, tetovált arcú óriás Lulana és Evangeline irányába bólintott, majd így szólt:
- Mert nem félelemnek lelkét adott nékünk az Isten, hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak lelkét.
- Pál apostol Timóteushoz írott második levele - mondta Lulana remegő hangon. - Első rész, hetedik vers.
- Talán gonosznak látszom - mondta Deucalion a nővéreknek, hogy megnyugtassa őket -, de ha az is voltam, mára megváltoztam.
- A jó oldalon áll - mondta Michael. - Nem tudom, a Biblia melyik verse passzolna ide, de az biztos, hogy ő velünk van.
Deucalion letelepedett az asztalhoz, arra a székre, amelyen korábban Lulana ült.
- Jó estét, Laffite tiszteletes!

A tiszteletes tekintete üveges volt, úgy nézett, mintha keresztüllátna a fátylon, ami elválasztja ezt a világot egy másiktól. A hang hallatán Deucalionra pillantott.
- Nem ismertem fel a Timóteushoz írott levelet, az első rész hetedik versét - mondta. - A programom egyre hibásabban működik. Kezdem elveszteni azt, ami én vagyok. Idézz egy másik verset!
Deucalion bólintott.
- Vigyázz, mert ő a hiábavalóság, s műve mind semmi. Faragott képei, mint a szél, mint a zavarodottság.
- Nem ismerem - mondta a prédikátor.
- Ézsaiás tizenhat, huszonkilencedik vers - mondta Evangeline. - Bár egy kicsit megmásítva idézte...
A tiszteletes Deucalionra nézett.
- Egy olyan verset választottál ki, ami... róla szól. Heliosról.
- Igen.
Carson azon tanakodott magában, vajon leereszthetí-e a fegyverét. Végül arra jutott, hogy ha bölcs dolog lenne, Deucalion valószínűleg már szólt volna nekik. Továbbra is készenlétben maradt.
- Honnan tudsz Heliosról? - kérdezte Laffite.
- Én vagyok az első teremtménye. Hozzátok képest durva csinálmány.
- De a te programod nem romlott el.
- Nekem nincs is olyan programom, mint nektek.
Laffite megrázkódott. Lehunyta a szemét.
- Valami rosszul sült el. Vajon micsoda?
A szemhéja alatt gyorsan mozgott a szemgolyója.
- Tőlem megkaphatod azt, amire leginkább vágysz - mondta Deucalion.
- Azt hiszem... igen... Éppen most vesztettem el a képességemet, hogy kikapcsoljam a fájdalmat.
- Ne félj! Nem okozok neked fájdalmat. Csupán egy dolgot kérek tőled viszonzásként.
Laffite hallgatott.
- Kimondtad a nevét - folytatta Deucalion és bebizonyítottad, hogy a programod már nem tart vissza bizonyos dolgoktól. Tehát... Áruld el, hol van az a hely, ahol születtél? Hol végzi a munkáját?
Laffite válaszolt; olyan lassan, olyan tagoltan beszélt, mint egy szellemi fogyatékos.
- Az Irgalom gyermeke vagyok. Az Irgalomban születtem. Az Irgalom nevelt fel.
- Ez mit jelent? - kérdezte Deucalion.
- Az Irgalom Keze - mondta Laffite. - Az Irgalom Keze és a Pokol tartályai.
- Az egy régi katolikus kórház - szólt közbe Carson. - Az Irgalom.
- Még gyerek voltam, amikor bezárták - tette hozzá Michael. - Most másként működik, azt hiszem, raktárház. Valamennyi ablakát befalazták.
- Most már valamennyiőtökkel végezhetek - mondta Laffite, de nem nyitotta ki a szemét. - Régebben mindegyikőtöket meg akartam ölni. Sajnálom, de erre vágytam.
Lulana halkan sírni kezdett.

- Fogd meg a kezem, húgom! - mondta neki Evangeline.
Deucalion a nyomozónőre nézett.
- Vigyék ki innen a hölgyeket! Vigyék haza őket!
- Egyikünk hazaviszi őket - mondta Carson -, de a másikunk itt marad, hogy segítsen magának.
- Ez az ügy csak kettőnkre tartozik. Rám, és Laffite tiszteletesre. Kegyben akarom részesíteni, ő pedig pihenésre vágyik. Hosszú pihenésre.
Michael eltette a Magnumját.
- Hölgyeim... Lulana, hozzák a süteményeket! Ezek ugyan nem bizonyítanák, hogy itt jártak, de azért csak vigyék el őket!
Az asszonyok kivették a süteményeket a hűtőszekrényből, Michael pedig kikísérte őket a konyhából. Carson még mindig a tiszteletesre szegezte a fegyverét.
- Később találkozunk - mondta neki Deucalion. - Magánál. Egy kis idő múlva.
- A föld pedig kietlen és puszta vala, és setétség vala a mélység színén, és az Isten Lelke lebeg vala a vizek felett - mondta Laffite tompa hangon. - Van ilyen, vagy rosszul emlékszem?
- Mózes első könyve, első rész, második vers - mondta Deucalion, és közben intett Carsonnak, menjen el.
A nő leeresztette a pisztolyt, és vonakodva bár, de elindult.
Ahogy kilépett a folyosóra, még hallotta Laffite hangját.
- Azt mondta, ezer évig élünk majd. Úgy érzem magam, mintha máris ezer éve léteznék...

Ötvenegyedik Fejezet

A titkos szalonban Erika fontolóra vette, hogy ismét megszólítja az üvegtárló lakóját.
Már nem kételkedett abban, hogy a lény megmozdult: árnyszerűen vonaglott az ámbraszínű folyadékba vagy gázba burkolózva. Talán a hangra reagált, talán a véletlenen múlott, hogy éppen akkor mozdult meg.
A Régi Fajnak volt egy mondása: nincsenek véletlenek.
Persze, az emberek babonás, irracionális lények.
Erikának a tartályban azt tanították, hogy a világmindenség nem más, mint a káosz tengere, amelyben a lehetőségek időnként összeütköznek más lehetőségekkel, szétrobbannak, és szilánkjaik, a jelentés nélküli véletlenek formájában, repeszként fúródnak keresztül a lények életén.
Az Új Faj egyik rendeltetése az volt, hogy rendet kényszerítsen a káoszra, megzabolázza, és saját szolgálatába állítsa a világmindenség félelmetes pusztító erőit, értelmet adjon a teremtésnek, amely időtlen idők óta értelmetlenül zajlott. Az értelem, amit a neoemberek megjelenítenek, nem más, mint az, amit teremtőjük megálmodott; nem más, mint az ő arcának, az ő nevének megtestesülése, látomásainak és vágyainak beteljesülése. A neoemberek minden eredménye, a puszta létük nem egyéb, mint az ő akaratának valóra válása.
Ez a hitvallás, legalapvetőbb programjának magva jutott Erika eszébe, és közben emlékezett a tartályban látott képekre, amelyeken Wagner zenéjére

neoemberek milliói masíroztak a világban. Briliáns elméjű férje akár költő is lehetett volna, ha a költészet nem ennyire nevetséges, nem ennyire gyermeteg, nem ennyire méltatlan géniuszához.

Miután megszólította a tárlóban lakozó lényt, félelem áradt szét benne. Az érzés a vérében volt, átjárta a csontjait, és arra kényszerítette, hogy visszahúzódjon a trónszerű székhez. Leült, és megpróbálta átgondolni, mit tehet; megpróbálta elemezni a saját motivációit.

Megrázta az, amit William művelt magával, és az is, hogy végig kellett néznie a lakáj pusztulását. Az is komoly csapás volt számára, amit Christine-től hallott; rá kellett döbbennie, hogy ő sokkalta több érzelmet ismer, mint a többi neoember: képes megtapasztalni és átélni a megaláztatást, a szégyent, a sajnálatot és az együttérzést.

Victornak - akihez fogható zseni nem létezett a világ történelmében - bizonyára jó oka volt arra, hogy teremtményeit úgy alkotta meg, hogy azok ne tudjanak gyűlölködni, irigykedni, dühöngeni, hogy ne támadhassanak fel bennük olyan érzések, amelyek miatt elvesztik a reményt, és kárt tesznek magukban. Erika tisztában volt azzal, hogy ő sem egyéb, mint Victor alázatos teremtménye, és azt is megértette, hogy csak addig van jelentősége a létezésének, amíg képes kiszolgálni urát. Nem rendelkezett elég tudással és információval, elegendő képzelőerővel ahhoz, hogy úgy érezze, joga van megkérdőjelezni Victor döntéseit.

Sok dologban reménykedett. A legfontosabb talán az volt, hogy bízott benne, képes jobb feleséggé válni napról napra, és képes elégedetté tenni Victort. Bár csak nemrég lépett ki a tartályból, és még nem élt elég hosszú ideje, el sem tudta képzelni, milyen lehet a remény nélküli élet.

Remélte, ha jobb feleség lesz belőle, előbb-utóbb eljut oda, hogy Victor nem bántalmazza szeretkezés közben. Talán eljön majd az a nap is, amikor Victor hajlandó lesz arra, hogy teljesítse a kéréseit. Ha ez beteljesül, meg fogja kérni őt, hogy engedje meg Christine-nek és a többieknek, hogy ők is reménykedhessenek. Úgy, ahogy ő. Bízott abban, hogy Victor teljesíti a kérését, és jobbá, érzelemdúsabbá változtatja teremtményei életét.

- Esther vagyok, királynő, Ahasuerus király asszonya - mondta, és gondolatban Mordechai leányához hasonlította magát. Esthemek sikerült meggyőznie Ahasuerust, hogy védje meg népét, a zsidókat, akadályozza meg, hogy Haman herceg lemészárolja őket.

Erika nem ismerte a teljes történetet, de biztos volt abban, hogy az agyába programozott információk - csakúgy, mint a többi irodalmi anyaggal kapcsolatos adat - korrektek. Bízott abban, hogy helytálló párhuzamot talált.

Tehát...

Mindent meg kell tennie azért, hogy Victor elégedett legyen vele. Ki kell szolgálnia őt, méghozzá hiba nélkül. Ahhoz, hogy ez sikerüljön, mindent meg kell tudnia a férjéről, nem érheti be azzal az életrajzzal, amit az agyába töltöttek.

Mindent... Például azt is meg kell tudnia, ki vagy mi lakik ebben a tárlóban, kit vagy mit zárt be ide Victor. Le kell küzdenie a félelmét, vissza kell mennie a tárlóhoz, szembe kell néznie ezzel a káosszal; rendet kell teremtenie.

A tárló egyik végéhez lépve az üvegre hajtotta a fejét azon a ponton, ahol korábban a lény arcát vélte felfedezni az ámbraszínű anyagban.
- Szervusz... - mondta halkan. - Szervusz! Ki van odabent?
A sötét alak ismét megmozdult. Erika hangja ezúttal éppen olyan kékes hullámokat hozott létre a folyadékban vagy gázban, mint korábban az óvatos koppintásai.
A szája hathüvelyknyire volt az üvegtől, amikor beszélt. Közelebb hajolt. Három hüvelyk...
- Esther királynő vagyok, Ahasuerus király asszonya! - mondta.
A hullámok kékebbek voltak, mint korábban. Az árnyszerű lény mintha közelebb került volna az üveghez. Erika ismét egy arcot vélt felfedezni, de a részleteket ezúttal sem látta.
- Esther királynő vagyok, Ahasuerus király asszonya! - ismételte.
A pulzáló, hullámzó kékségből, a kivehetetlen arcból hangok érkeztek. A szavakat alig érthetővé tompította az üveglap.
- Erika Öt vagy. Az enyém vagy!

Ötvenkettedik Fejezet

Miután az éjszaka fekete nyelve az utolsó bíborvörös foltokat is lenyalta a nyugati horizontról, a nyugati gödörben meggyújtották a póznák végére erősített olajlámpásokat.
A narancsszínű fénypászmák, mintha fantomsárkányok szárnyai és farkai lennének, végignyújtóztak a szemétmezőn, elűzve a sötét árnyékokat.
Nick tizennégy tagú csapatából tizenhárman ott voltak vele a gödörben. Combtőig érő csizmát viseltek; csillogó arccal, izgatott várakozással sorakoztak fel a két nyitott platós kisteherautó körül.
Nick mellett Gunny Alecto állt, a szeme csillogott a tűz fényében.
- Barakk, marad, kapar, takar, vakar, vadak. Vadak! Itt jönnek a döglött vadak, Nick! Nálad van a cuccod?
- Nálam.
- Nálad van a cuccod?
Nick felemelte a vödrét. A többiek kezében is hasonló tárgy volt.
Az első kisteherautó lejjebb tolatott a szemétdomb meredek oldalán. Kerekei alatt recsegtek-ropogtak a szerves és szervetlen hulladékok.
A teherautó platóján öt póznát állítottak fel, mindegyikhez egy-egy emberi holttestet kötöztek. A halottak a Régi Faj egyedei voltak, akiknek a helyére replikánsokat állítottak. Hárman a város hivatalnokai közé tartoztak, ketten rendőrtisztek voltak. Az ötből három férfi, kettő nő volt.
A holttesteket megfosztották ruháiktól. A szemhéjukat ragasztószalaggal erősítették a homlokukhoz, hogy azt a hatást keltsék, mintha látnák, mi történik velük. A szájukba peckeket dugtak, hogy nyitva maradjon - a kínzók így elképzelhették, hogy az áldozatok még élnek, kegyelemért könyörögnek, sikoltoznak.
Az egyik férfi testét feldarabolták, a fejét is levágták. A Crosswoods lakói összedrótozták a darabokat; a fejet fordítva tették fel a nyakra, a nemi szervet tréfából a test közepén helyezték el.

Ahogy a kisteherautó közeledett, a teleplakók lelkesen ujjongani kezdtek, gúnyosan röhögtek és füttyögtek, hevesen lóbálták a karjaikat.

A szigorú szabályoknak megfelelően felépített társadalmi rendszer legalsó rétegét képező Epszilonok tisztában voltak azzal, hogy a saját fajtájukból senkinek sem parancsolhatnak, senkit sem nézhetnek le, viszont mindezt megtehették azokkal az egyszívű férfiakkal és nőkkel, akik Isten gyermekeinek vallották magukat, akik nem tudták kikapcsolni a fájdalmat; akiket oly könnyen meg lehetett ölni. A röhögéssel, a gúnyos kiáltozással a legalacsonyabb rendű tartály szülöttek azt próbálták kifejezésre juttatni, hogy a neoemberek között ugyan ők a leghitványabbak, de még így is felsőbbrendűbbek, mint a Régi Faj egyedei.

A kisteherautó megállt. A teleplakók izgatottan néztek Nickre. Ő volt az egyetlen Gamma az Epszilonok között, ő volt a vezér, mindenben neki kellett elöl járnia. A szertartás részleteit ugyan az Epszilonok találták ki, mégis egy Gamma engedélyére volt szükségük arra, hogy megkezdjék.

Nick a vödrébe nyúlt, és felemelt egy maréknyi bűzlő masszát. A telepen mindig könnyen össze lehetett gyűjteni elegendő mennyiségű rohadt gyümölcsöt és zöldséget, híg mocskot, erjedő szerves anyagot. Nick a nap során különböző anyagokat válogatott össze. A keveréket péppé kavarta, és most ebből hajított egy maréknyit az egyik emberi holttestre.

A fröccsenő hangot az Epszilonok üdvrivalgása követte. A teleplakók Nick példáját követve belenyúltak saját edényeikbe, és ők is hasonló masszát dobáltak a hullákra.

Bár a felragasztott szemű, kipeckelt szájú, halott emberek szótlanul tűrték a megaláztatást, a célba dobálás mégis fellelkesítette a teleplakókat. Egyre hangosabbak, egyre vadabbak lettek. Eszelős kacajok, éles, már-már nem emberi rikoltások hallatszottak.

Amikor kiürültek a vödrök, az Epszilonok elhajigálták az edényeiket, felugráltak a kisteherautóra, és lázas igyekezettel tépni, szaggatni kezdték a köteleket, amelyek a hullákat rögzítették a póznákhoz. Miután kiszabadították a véres, mocskos testeket, leemelték őket a teherautó platójáról, és átvonultak velük a szemétmezőbe ásott sekély gödörhöz, a tömegsírhoz.

Nick Frigg ugyan nem kapaszkodott fel a többiekkel a teherautóra, vihogó, rikoltozó szolgáinak izgalma, vadsága és gyűlölete mégis átragadt rá. Feltámadt benne az állítólag Isten által teremtett, állítólag szabad akarattal, méltósággal rendelkező, a reményt ismerő régi emberek iránti harag. Hangos üvöltéssel biztatta a Crosswoods lakóit, gyors mozdulattal hátrasimította zsíros haját, és az égre emelte a kezét. Erővel, bizsergető energiával töltötte el a gondolat, hogy eljön a nap, amikor az ő faja fogja uralni a világot, amikor a vad és életerős
neoemberek végre elsöpörhetik az önelégült Régi Fajt, amikor sárba tiporják az emberek szabadságát, amikor brutálisan szétzúzzák a méltóságukat, és örökre kioltják a szánalmas remény fényét.

A szertartás következő része a szimbolikus gyilkosság végrehajtása volt.

Az Epszilonok az előre elkészített mélyedésbe lökték az öt holttestet, majd körbeállták a gödröt. Ölni akartak, vágytak arra, hogy gyilkolhassanak, szükségük volt erre, a brutalitásra, a kegyetlenségre, mégsem tehettek semmi

ilyesmit, ha teremtőjük nem adott rá engedélyt. Az elfojtott vágyak, a ki nem élt ösztönök haraggá, gyűlöletté kristályosodtak bennük, és csak úgy bírták elviselni a mindennapokat, hogy időnként hagyták elszabadulni indulataikat.

A szimbolikus gyilkossággal csak a felgyülemlett gőz egy részét tudták kiereszteni, de ez is több volt a semminél. Dobogtak, rugdalóztak, toporzékoltak, a karjukat lóbálták és hadonásztak, átölelték egymás vállát; négyes, hatos csoportokban körtáncba kezdtek a holttestek körül, a holttesteken.

Nem volt szükségük se dobokra, se más hangszerre, zene vagy ritmus nélkül is kitáncolták, kiugrálták magukból az indulatokat.

Nick ugyan Gamma volt, mégis magával ragadta őt az Epszilonok izgalma. Amikor úgy érezte, nem bírja tovább, mert a düh felforralja a vérét, csatlakozott a táncolókhoz, a hullákon tiprókhoz. Biztos volt abban, hogy az adott körülmények között bármelyik Béta, de talán valamennyi Alfa ugyanezt tenné. A szertartás nem csupán a neoemberek legalacsonyabb kasztja által érzett frusztrációból fakadt; az érzés az Irgalom valamennyi teremtményében benne lakozott, függetlenül attól, hogy kit milyen feladat elvégzésére terveztek, milyen programmal láttak el. Az Irgalom gyermekei kivétel nélkül telve voltak gyűlölettel és haraggal.

A rikoltozó, hujjogó és visongó neoemberek izzadó arcát elsötétítették a soha ki nem elégíthető vágyak. Megtaposták azt, amit megvetettek, amit lenéztek, ahogy lábuk a tetemekre, a húsra és a csontra, a szeméthalomra tiport, mintha már a végső háború dobjai peregtek volna.

Ötvenharmadik Fejezet

Cindi és Benny Lovewell az úttest túlsó oldaláról, jó félsaroknyi távolságból figyelte, hogy O'Connor és Maddison kikísér két fekete nőt a paplakból, és beültetik őket az utcalámpa alatt parkoló rendőrségi szedánba.

- A végén ki kell nyírnunk az egyik nőt, vagy mindkettőt, hogy elcsípjük a zsarukat - jegyezte meg Cindi.

Benny nem feledkezett meg arról, hogy csak a nyomozók megölésére kaptak engedélyt. Akkor inkább várjunk még egy kicsit.

- Mi van azoknak az asszonyoknak a kezében? - kérdezte Cindi.
- Sütemény, azt hiszem.
- Miért hurcolnak magukkal süteményt?
- Talán el akarták lopni, és tetten érték őket - mondta Benny.
- Az emberek szoktak süteményt lopni?
- Az ilyen fajta emberek szoktak. Az ilyenek bármit ellopnak.
- O'Connor és Maddison nem gyilkossági zsaruk? - kérdezte Cindi.
- De, azok.
- Akkor miért rohantak ide, hogy letartóztassanak két sütemény tolvajt?

Benny megvonta a vállát.

- Nem tudom. Talán a két asszony megölt valakit a sütemény miatt.

Cindi a homlokát ráncolta.

- Lehetséges. Azt hiszem... De van valami, ami nem tetszik. Egyik nő sem látszik gyilkosnak.
- Mi sem látszunk annak - emlékeztette Benny.
- Ha öltek a süteményért, miért tarthatják meg?
- Nem igazán értem az emberek jogrendszerét - vallotta be Benny. - De nem is érdekelnek. Se a nők, se a süteményeik. Engem csak az érdekel, hogy kitépjem O'Connor és Maddison belét!
- Hamarosan megtesszük - mondta Cindi. - Az, hogy gyereket akarok, még nem jelenti azt, hogy nem élvezem a munkám.
Benny felsóhajtott.
- Egy szóval se mondtam, hogy elpuhultál!
Miután a két süteményes asszonyt beültették a hátsó ülésre, O'Connor a kormány mögé telepedett, Maddison pedig mellette foglalt helyet.
- Maradj rajtuk, ne veszítsük őket szem elől! - mondta Benny. - Lehet, hogy gyorsan kell cselekednünk.
A jelöletlen rendőr kocsi elindult. Amikor befordult a sarkon, Cindi követte a Mountaineerrel.
A nyomozók ahelyett, hogy a kapitányságra mentek volna, két sarokkal arrébb, Bywaterben, egy másik ház előtt álltak meg.
Cindi, miután egy saroknyira a szedántól leparkolt az utca túlsó oldalán, két lámpa között, mogorván megjegyezte:
- Ez így nem lesz jó. A környéken szinte mindegyik ház verandáján emberek ülnek. Túl sok szemtanúnk lenne.
- Igazad van - bólintott Benny. - Most elkaphatnánk O'Connort és Maddisont, de a végén üldözőbe vennének minket a zsaruk.
Diszkréten kellett végrehajtaniuk a feladatot. Ha a hatóságok rájönnek, hogy profi gyilkosok, többé nem végezhetnének ilyen munkát. Többé nem kapnának engedélyt arra, hogy embereket öljenek, teremtőjük nem használhatná őket, ez pedig egyet jelent a megsemmisítéssel.
- Nézd ezeket a hülyéket! Csak ülnek a hintaszékükben, a verandán, és semmit sem csinálnak! - morgott Cindi.
- De, csinálnak. Ülnek, és sört, limonádét vagy mást iszogatnak. Páran dohányoznak. Beszélgetnek egymással.
- Miről beszélgetnek?
- Fogalmam sincs.
- Ezek olyan... céltalanok - mondta Cindi. - Mi értelme van az életüknek?
- Egyszer az egyik ember azt mondta, hogy az élet célja az... élet.
- Csak ülnek ott! Nem próbálják meghódítani a világot, nem próbálják uralmuk alá hajtani a természetet. Nem csinálnak semmit!
- A világ már régen az övék - emlékeztette Benny a társát.
- Már nem sokáig!

Ötvennegyedik Fejezet

A paplak konyhájának asztalánál, Laffite tiszteletes replikánsával szemközt ülve Deucalion megkérdezte:
- Hány hozzád hasonló szivárgott be a városba?

- Én csak a saját sorszámomat ismerem - felelte Laffite. Lassan, tompa hangon beszélt, és közben úgy bámulta a tenyerét, mintha a jövőjét próbálná kiolvasni belőle. - Ezerkilencszáznyolcvanhét. Utánam még sokan következhettek.
- Milyen ütemben gyártja az embereket?
- A tartályban az egyedek kevesebb, mint négy hónap alatt jutnak el a megtermékenyítéstől a teljes fejlettségig.
- Hány tartály működik az Irgalomban?
- Akkor száztíz volt.
- Évente három aratás - számolt Deucalion. - Háromszor száztíz példány. Vagyis minden évben háromszázharminc embert képes legyártani.
- Annyit azért nem, mert időnként... mással foglalkozik.
- Mással? Mivel?
- Nem tudom. Csak pletykákat hallottam. Olyan dolgokkal, amik... nem emberszerűek. Új típusú lényekkel. Kísérletezik. Tudod, mit szeretnék?
- Mit? - kérdezte Deucalion.
- Egy darabka csokoládét. Utoljára. Nagyon szeretem a csokoládét.
- Hol tartod?
- Egy dobozban, a hűtőszekrényben. Kivenném, de problémáim vannak a mozgással. Lehet, hogy nem bírnék odamenni.
- Hozom - mondta Deucalion.

Kivette a hűtőszekrényből a csokoládésdobozt, leemelte róla a tetőt, és Laffite elé helyezte.

Ahogy Deucalion visszaült a helyére, Laffite kinyújtotta a kezét, de elvétette a célt - a doboz mellé nyúlt. Deucalion megfogta a kezét, a csokoládéhoz vezette, azután végignézte, ahogy a lelkész - akár egy vak - végigtapogatja a darabkákat, majd kiválasztja az egyiket.
- Azt beszélik, hamarosan beindít egy telepet a városon kívül - mondta Laffite.
- A jövő héten, vagy utána.
- Milyen telepet?
- Az Új Faj telepét. Kétezer tartály egyetlen csarnokban. Az objektumot gyárnak vagy üvegháznak fogja álcázni.

Laffite sehogy sem tudta a szájába dugni a csokoládét. Deucalion segített neki.
- Kétezer tartállyal évi hatezer példányt készíthet.

Laffite tiszteletes lehunyta a szemét, és élvezettel rágta össze a csokoládét. Közben válaszolni próbált, de ez sem sikerült neki.
- Csak nyugodtan - mondta Deucalion.

Laffite csukott szemmel lenyelte a csokoládét, és megnyalta a száját.
- Van egy másik telep is, azt még csak most építik, de az év első felében készen lesz. Ott még több tartályt akar elhelyezni.
- Nem tudod véletlenül, Victor mikor jár be az Irgalomba? Mikor távozik onnan?
- Nem tudom. Sokat van ott, többet, mint bárhol másutt.
- Az Irgalomban hány hozzád hasonló dolgozik?
- Nyolcvan, talán kilencven egyed. Nem tudom biztosan.
- Biztos jól őrzik...

- Mindenki, aki ott dolgozik, élő gyilkoló gép is egyben. Szeretnék még egy darab csokoládét.

Deucalion ismét segített a replikánsnak abban, hogy megtalálja a dobozt, és a szájába dugja az édességet.

Amikor éppen nem evett csokoládét, Laffite szemgolyója folyamatosan mozgott a lehunyt
szemhéj alatt. Amikor édesség került a szájába, a szeme mozdulatlanná vált.
- Szerinted is rejtélyesebb a világ, mint amilyennek lennie kellene? - kérdezte, miután lenyelte a csokoládét.
- Ki mondta, hogy nem kell ilyen rejtélyesnek lennie?
- A teremtőnk. Te is el szoktál gondolkodni... dolgokon?
- Igen. Sokszor és sokat gondolkodom - felelte Deucalion.
- Én is. Gondolkodom. Szerinted a kutyáknak van lelkük?

Ötvenötödik Fejezet

Amikor elindultak a Lulana házának verandájához vezető ösvényen, a jázminillatú alkonyban, Carson figyelmeztette a nővéreket:
- Az lesz a legjobb, ha senkinek sem beszélnek arról, ami a paplakban történt!

Lulana még mindig remegett; két kézzel kellett fognia a süteményt, nehogy elejtse.
- Ki volt az az óriás?
- Nem hinnék el, ha megmondanám - felelt Carson. - Higgyék el, nem örülnének, ha megtudnák az igazat!
- Mi volt a baj Kenny tiszteletessel? - kérdezte a másik süteményt dédelgető Evangeline. - Most mi lesz vele?
- Hölgyeim - mondta Carson helyett a társa -, a lelki békéjük érdekében az lesz a legjobb, ha elfogadják, hogy szeretett tiszteletesük már rég megtért az Úrhoz. Nincs okuk arra, hogy sajnálják azt az embert, akit ma este Kenny tiszteletesnek neveztek.

A nővérek jelentőségteljesen egymásra néztek.
- Valami furcsaság jelent meg a világban, igaz?
- kérdezte Lulana a nyomozónőtől, de az arcán látszott, nem vár feleletet. - Ma este nagyon furcsa érzésem támadt, olyan, mintha... eljött volna a világvége.
- Talán imádkoznunk kellene, húgom - mondta Evangeline.
- Az ima sosem árthat - jegyezte meg Michael.
- Imádkozzanak, és egyék meg a süteményt!

Lulana szemében gyanakvás csillant.
- Mr. Maddison, ez nekem úgy hangzik, mintha azt akarná mondani, hogy együnk egy finom süteményt, amíg még megtehetjük!

Michael nem válaszolt, és Carson sem.

A kocsiban, amikor Carson elindult, Michael megkérdezte tőle:
- Látod azt a fehér Mercury Mountaineert? Fél sarokkal mögöttünk, a másik oldalon.
- Látom.
- Éppen olyan, mint az, amivel a parkban találkoztunk.

A nő a tükörbe pillantott.
- Igen. Meg olyan, amilyen a paplak közelében várakozott.
- Kíváncsi voltam, észrevetted-e.
- Azt hiszed, megvakultam?
- Minket követ?
- Ki mást?
Carson a saroknál jobbra fordult. Michael hátranézett; a sötétséget kémlelte.
- Még nem indultak el. Nos, talán egynél több Mountaineer van ebben a városban.
- Persze. És mindegyikkel éppen most futunk össze.
- Talán nem ártott volna, ha Godot-tól pár kézigránátot is elhozunk.
- Biztos volt neki raktáron.
- Ja, persze. Minden van, mi szem-szájnak ingere... Most hová megyünk?
- Hozzám - mondta Carson. - Talán nem ártana, ha Vicky elvinné valahová Arnie-t.
- Mondjuk, egy aranyos, csendes, iowai kisvárosba?
- Pontosan. Vagy vissza az időben, mondjuk, 1956-ba, amikor Frankenstein még csak Colin
Clive-val meg Boris Karloffal volt azonos, Mary Shelley pedig regényíró volt, nem pedig próféta és történész.

Ötvenhatodik Fejezet

A hat monitor az egyre inkább rovarszerű Werner lény átalakulását mutatta. Az arcon még fel lehetett fedezni néhány emberi vonást, de az izolációs helyiségben köröző lény alakja és mozgása inkább valami ragadozó nagymacskáéra, időnként pedig a rémülten menekülő csótányokéra emlékeztetett.
Victor elképzelni sem tudta, mi lehet az a hír, amit Duchaine atya hozott, ami állítólag fontosabb, mint Werner átváltozása, ám amikor a pap előadta neki a tetovált arcú emberrel való találkozását, az aktuális krízis nevetséges problémává silányult. Már nem számított, mi történik Wernerrel, hiszen kiderült, hogy legelső teremtménye él, nagyon is él.
Eleinte persze kételkedett. Ráparancsolt Duchaine-re, pontosan és részletesen írja le annak az óriásnak a külsejét, akivel együtt kávézgatott a paplak konyhájában. Különösen az ismeretlen férfi arcának roncsolt fele érdekelte. Megállapította, hogy amit a pap látott a bonyolult tetoválás alatt, az olyan fokú sérülés eredménye volt, amilyet közönséges ember nem élt volna túl. A Duchaine által szavakkal lefestett kép kísértetiesen hasonlított arra, amit Victor az emlékezetében őrzött.
Duchaine elmondása szerint az idegen arcának másik fele gyönyörű volt. Victor ezt is gyanúsnak találta, hiszen éppen ő volt az, aki első teremtményéből ideális férfiszépséget csinált - valamikor régen, időben és térben oly távol az itt és most-tól, hogy az egész eseménysor ködös álomnak tűnt csupán.

Jóindulatáért árulás és menyasszonyának, Elizabethnek meggyilkolása volt a fizetség. Szegény Elizabeth sosem lett volna olyan engedelmes és szolgálatkész, mint későbbi feleségei, akiket megteremtett magának, megölését azonban így is megbocsáthatatlan bűnnek tartotta.

Most pedig a gyilkos, az a hálátlan korcs ismét felbukkant az életében, előbújt rejtekhelyéről, és a jelek szerint elég ostoba ahhoz, hogy azt higgye, a teremtője ellen vívott második csatából győztesen kerülhet ki.

- Azt hittem, meghalt a jégen - mondta Victor. - A sarkvidéken. Azt hittem, megfagyott.

- Körülbelül másfél óra múlva visszajön a paplakba - mondta a pap.

- Ügyes voltál, Patrick! - mondta Victor elismerően. - Az utóbbi időben több hibát is elkövettél, de ezzel a tetteddel feloldozást nyersz.

- Az igazat megvallva, uram... - A pap nem bírt teremtője szemébe nézni. - Megfordult a fejemben, hogy elárulom önt, de végül nem bírtam rávenni magam arra, hogy szövetkezzem vele.

- Hát persze, hogy nem! A Bibliádban olvashattad, hogy a rebellis angyalok fellázadtak Isten ellen, és ezért kivetették őket a Mennyországból. Én azonban nem követtem el azt a hibát, amit a mítoszok istene; az én teremtményeim engedelmesebbek az ő angyalainál.

A monitoron a Werner-féreg felmászott a falra, megkapaszkodott a mennyezeten, és úgy gubbasztott ott, mint valami óriási csótány.

- Uram - mondta Duchaine idegesen. - Nem csupán azért jöttem ide, hogy elmondjam a híreket. Kérni szeretnék valamit... Egy ajándékot, azt a kegyet, amit az első teremtményed ígért nekem.

Victor az első pillanatban nem tudta, mi lehet ez a bizonyos kegy. Amikor megértette, haragra gerjedt.

- Azt akarod, hogy fosszalak meg az életedtől?

- Eresszen szabadon... - kérte Patrick halkan. Nem mert ura szemébe nézni, a monitorokat figyelte.

- Tőlem kaptad az életed! Ez a hála? A világ hamarosan a miénk lesz, behódol nekünk a természet, örökre megváltoznak a dolgok. Megteremtettelek, hogy részese lehess ennek, te viszont hátat fordítasz az egésznek. Talán azt hiszed, hogy a vallás, amiről eddig az embereknek prédikáltál, mégis tartalmaz igazságot? Hát ennyire beszennyeződött az elméd?

Duchaine még mindig a Werner-lényt figyelte, amikor válaszolt.

- Uram, ön néhány szó kimondásával szabaddá tehet...

- Nincs isten, Patrick, de ha lenne is, a hozzád hasonlók számára nem jutna hely a Paradicsomban.

A pap hangja olyan alázatos lett, ami már Victornak sem tetszett.

- Uram, én nem akarok a Paradicsomba jutni. Beérném az örök sötétséggel és csenddel.

Victor bekapcsolta a hangszórókat. A Werner-lény még mindig sikoltozott az elképzelhetetlen fájdalomtól, amit teste átalakulása okozott neki. Időnként olyan hangokat adott ki, mint a szenvedő macskák, néha pedig úgy ciripelt és csettintgetett, mint a félelemtől eszelőssé vált rovarok.

- Nyissák ki a modul külső ajtaját! - parancsolt rá Victor az egyik technikusra. - Duchaine atya, vigasztaló szavakat akar mondani szegény Wernernek.
- De ön csupán néhány szó kimondásával... - kezdte Patrick Duchaine remegve.
- Igen! - vágott közbe Victor. - Megtehetném. De időt és energiát öltem a megteremtésedbe, Patrick... És mit kapok tőled viszonzásképpen? Elfogadhatatlan a viselkedésed. így legalább még egy szolgálatot tehetsz. Tudnom kell, hogy Werner mennyire veszélyes; ki kell derítenem, hogy képes-e bárkiben kárt tenni, természetesen önmagán kívül. Menj be szépen, és tedd, amit egy papnak tennie kell! Ezúttal nem kérek tőled írásos jelentést.

A modul külső ajtaja kinyílt.

Duchaine átment a helyiség másik oldalára. Az ajtó előtt megállt, visszanézett teremtőjére.

Victor meghökkenve nézett a pap arcára, szemébe. Bár valamennyi teremtményét nagy körültekintéssel alkotta meg, s jobban ismerte a testük és elméjük felépítését, mint önmagát, a neoemberek időnként éppen olyan rejtélyesnek tűntek a számára, mint a Régi Faj egyedei.

Duchaine egyetlen szó nélkül belépett az ajtón, ami azonnal bezárult mögötte.
- A légzsilipben van - hallatszott Ripley hangja.
- Ez nem légzsilip! - mordult fel Victor.
- A külső ajtó lezárva - jelentette az egyik technikus. - A belső ajtó nyílik.

Egy perccel később a Werner-féreg abbahagyta a visítozást. A mennyezeten kapaszkodó lény feszülten várakozott - végre volt valami, ami elterelte a figyelmét a testében lezajló fájdalmas változásokról.

Patrick Duchaine atya belépett az izolációs helyiségbe.

A belső ajtó becsukódott. A technikusok, a szokástól eltérően, nem jelentették az eseményt. A megfigyelő-helyiségben mély csend támadt.

Duchaine megszólalt, de nem a feje fölött függő lényhez beszélt. A kamerák felé fordulva teremtőjéhez intézte szavait.
- Megbocsátok neked, atyáin. Nem tudod, mit cselekszel.

Victor már éppen vissza akart vágni néhány dühös szóval, de a látványtól elakadt a hangja. A Werner-féreg sokkal gyorsabb és halálosabb volt, mint sejtette. Hihetetlen sebességgel mozgott. Csáprágóit és rákollóra emlékeztető szerveit előrenyújtva, egy gép állhatatosságával támadott.

A pap neoember volt, belé programozták az önvédelmet. Hihetetlenül erős és szívós volt, ám ez most csak annyit jelentett, hogy nem gyorsan és könnyen halt meg. Iszonyú fájdalmakat kellett kiállnia, de végül részesült abban a kegyben, amit teremtőjétől kért.

Ötvenhetedik Fejezet

Deucalion egy darabig a tiszteletes lehunyt szemhéja alatt mozgó szemgolyókat figyelte, majd így szólt:
- Számos teológus azt állítja, hogy a kutyáknak és más állatoknak van lelkük, de azt senki sem tudta meghatározni, hogy ez a lélek halhatatlan, vagy sem.

- Ha a kutyáknak van lelkük - mondta Laffite -, akkor talán nekünk is van. Talán többek vagyunk egyszerű húsgépeknél.

Deucalion elgondolkodott.

- Hamis reménnyel nem kecsegtetlek, de... még egy darab csokoládét adhatok.

- Megtennéd, hogy te is eszel egy darabkát? Legalább ezt ne csináljam egyedül!

- Jól van.

A tiszteletes keze és feje reszketni kezdett - most valahogy másképpen, mint korábban. Deucalion kivett a dobozból két csokoládédarabot. Az elsőt Laffite szájába dugta, a másikat ő kapta be.

A csokoládénak kókuszos volt a közepe. Deucalion az elmúlt kétszáz évben nem evett ilyen édességet.

- Akár nyitva van a szemem, akár csukva - mondta Laffite tiszteletes -, iszonyú hallucinációim vannak, élénk képek jelennek meg előttem, olyan borzalmak, amelyeket le se tudok írni szavakkal.

- Akkor ne késlekedjünk tovább! - mondta Deucalion. Eltolta a székét az asztaltól, és lassan felállt.

- És fájdalmaim vannak - mondta a tiszteletes. - Olyan erős fájdalmaim, amiket nem tudok elfojtani.

- Nem fogom fokozni a fájdalmaidat - ígérte Deucalion. - Sokkal erősebb vagyok nálad. Gyors lesz.

Ahogy Deucalion a tiszteletes széke mögé állt, Laffite felemelte a kezét, és megfogta az óriását. Ezután valami olyasmit tett, amit soha senki sem várt volna egy neoembertől; olyasmit, amiről Deucalion azonnal tudta, az eljövendő évszázadok sem fognak kitörölni az emlékezetéből.

Bár lassanként kihullottak az elméjéből a beprogramozott információk (vagy talán éppen emiatt), Laffite tiszteletes a szájához emelte Deucalion kezét, és szelíden megcsókolta.

- Testvérem...

Egy pillanattal később Deucalion kitörte a tiszteletes nyakát. Olyan erővel hajtotta végre a mozdulatsort, hogy Laffite-nél azonnal beállt az agyhalál. Deucalion biztos akart lenni abban, hogy a majdnem halhatatlan test nem lesz képes kiheverni a sérülést.

Deucalion egy darabig még a konyhában maradt. Meg akart győződni arról, hogy a tiszteletes valóban meghalt.

Odakint egyre sötétebb lett. A városban lüktetett az élet, Deucalion azonban nem látott mást az ablakon túl, mint mély, rideg, könyörtelen feketeséget.

Ötvennyolcadik Fejezet

Miután a tárlóban fekvő ismeretlen lény a nevén szólította, és kimondta a vészjósló szavakat, Erika nem maradt tovább a viktoriánus szalonban. Valahogy nem tetszett neki a hang durvasága és rendíthetetlen magabiztossága.

Kilépett a helyiség ajtaján, és már éppen el akart indulni a folyosón, amikor észrevette, hogy a falból kimeredő rudak ismét halk, zümmögő hangot hallatnak. Rádöbbent, ha egyszerűen csak kirohan, nem juthat messzire; értő gonddal megalkotott, tökéletes testét szénné égetné a rudakból kicsapó, több ezer voltos áram.

Óvatosan előrébb lépett, és megállt - pontosan azt tette, mint érkezésekor a folyosó túlsó végében. Ahogy korábban, most is kék lézerfény jelent meg a mennyezeten. A sugár végigpásztázta a testét. A rendszer beazonosította őt, vagy ami még valószínűbb: felismerte, hogy nem azonos az üvegtárlóban fekvő lénnyel.

A rudak zümmögése abbamaradt, Erika előtt szabaddá vált az út.

Gyorsan becsukta maga mögött az acélajtót, és a helyére tolta az öt reteszt. Egy perccel később kilépett a második acélajtón, azt is gondosan bezárta.

Mindkét szíve hevesen vert. Utólag már furcsának találta, milyen nagy hatást gyakorolt rá egy olyan semmiség, mint egy testetlen hang meg egy burkolt fenyegetés.

Ez a hirtelen feltámadt, valójában ok és forrás nélküli félelem leginkább a babonás reakciókhoz hasonlított. Természetesen tisztában volt azzal, hogy az ő személyisége mentes a babonaságtól.

Az ösztönös reakcióját elemezve arra a következtetésre jutott, hogy talán tudat alatt pontosan tudja, kicsoda vagy micsoda az ámbraszínű anyaggal megtöltött üvegtárló foglya, és a félelme ebből a mélyre rejtett ismeretből táplálkozik.

Amikor a külső folyosó végére ért, talált egy gombot, amellyel kinyithatta a rejtekajtót. Ahogy kilépett a könyvtárba, azonnal jobban érezte magát. A könyvek, potenciálisan személyiségromboló tartalmuk ellenére, biztonságot sugároztak magukból.

A sarokban alacsony bárszekrény állt, rajta kristálypalackok és poharak, finom italok. Erika agyába beprogramozták az előkelő háziasszonyok tudnivalóit; egyebek mellett értett a koktélok keveréséhez, az italok kínálásának és felszolgálásának módjaihoz. Léte során még nem nyílt alkalma arra, hogy ezt a tudást a gyakorlatban kamatoztassa, de biztos volt abban, hogy hibátlanul ellátná a feladatot.

Erika úgy vélte, egy kis konyak most jót tenne neki, lecsillapítaná az idegeit. Csendesen iszogatott, amikor a háta mögött megszólalt egy hang:

- Mrs. Helios! - mondta Christine. - Bocsásson meg, hogy szóvá teszem, de úgy vélem, Mr. Helios nem örülne, ha látná, hogy ön a palackból issza a konyakot.

Erika csak ekkor döbbent rá, milyen hibát követett el. Úgy elgondolkodott, hogy észre sem vette, hogy a pompásan metszett kristálypalackból issza a Rémy Martint; az sem tűnt fel neki, hogy az ital végigcsorgott az állán.

- Szomjas voltam - mondta szégyenlősen. Visszatette a palackot a szekrényre, beleillesztette a dugót, és egy szalvétával megtörölte az állát.

- Már kerestük önt, Mrs. Helios. A vacsorával kapcsolatosan szeretnék feltenni néhány kérdést.

Erika riadtan az ablakra nézett. Csak ekkor vette észre, hogy időközben besötétedett.

- Ó! Talán megvárattam Victort?
- Nem, asszonyom. Mr. Helios ma sokáig fog bent maradni, a laboratóriumában fogyasztja el a vacsoráját.
- Értem... Akkor nekem mi a teendőm?
- Az ön vacsoráját ott szolgáljuk fel, ahol kívánja, Mrs. Helios.
- Nos, ez egy nagy ház, rengeteg helyiséggel...
- Igen.
- Vajon a könyvtáron kívül van még egy olyan hely, ahol vacsorázás közben konyakot fogyaszthatok?
- A ház bármely helyiségében felszolgálhatunk önnek konyakot a vacsorájához, Mrs. Helios, bár úgy vélem, a bor jobban illene egy ilyen étkezéshez.
- Persze, persze, természetesen... Igen, szeretnék egy üveg bort a vacsorához. Valami olyat, ami illik a szakácsunk legújabb remekéhez. Kérem, válassza ki számomra a legmegfelelőbbet!
- Igen, Mrs. Helios.

Christine a jelek szerint nem kívánta folytatni a korábbi beszélgetésüket, nem akart visszatérni arra, amiről a konyhában ejtettek szót. Látszott rajta, nem akarja, hogy kapcsolatuk átlépje a merev formalitás határait.

Erika felbátorodott; elhatározta, úgy fog viselkedni, ahogy a ház úrnőjéhez illik; éreztetni akarta, hogy itt ő parancsol.
- Kérem, Christine, a bor mellé hozzon nekem egy üveg Rémy Martint is! Egyszerre kihozhatja a kettőt, ne fáradjon azzal, hogy kétszer fordul!

Christine hosszan Erikára nézett.
- Élvezte az első itt töltött napját, Mrs. Helios?
- Nagyon sok élményt szereztem - mondta Erika. - A ház eleinte nagyon csendesnek tűnt, egyesek talán unalmasnak neveznék, de most már tudom, itt mindig történik valami érdekes dolog.

Ötvenkilencedik Fejezet

Bár Arnie anyjának kihallgatása jól alakult, Randal Hat hamar rádöbbent, hogy nem tud feltenni több kérdést. Töprengve kanalazgatta az epres-banános fagylaltot, és eltartott egy ideig, hogy eszébe jusson valami.
- Úgy látom, félsz, Vicky. Félsz?
- Igen. Ó, istenem, igen!
- Miért félsz?
- Egy székhez vagyok kötözve.
- A szék nem árthat neked. Nem gondolod, hogy butaság félni egy széktől?
- Ne csinálja ezt, kérem!
- Mit ne csináljak?
- Ne gúnyolódjon!
- Mondd csak, Vicky, Randal mikor gúnyolt ki téged? Randal sosem tett ilyet.
- Nem a széktől félek.
- Hiszen éppen most mondtad, hogy igen!
- Magától félek!

Randal Hat őszintén meglepődött.

- Randaltól? Miért félsz Randaltól?
- Azért, mert megütött.
- Csak egyszer.
- De keményen!
- Nem haltál meg, igaz? Randal nem öl anyákat.
Randal elhatározta, szeretni fogja az anyákat. Az anyák csodálatosak. Randalnak nincs se anyja, se apja.
Vicky hallgatott.
- Nem, nem Randal ölte meg őket! Randalt gépek készítették. Gépek, amelyek nem törődtek vele úgy, mint az anyák szoktak a gyermekükkel. Randal nem hiányzott a gépeknek, amikor nem volt velük.
Vicky úgy hunyta le a szemét, ahogy az autisták szokták, amikor hirtelen túl sok hatás éri őket, amikor túlságosan sok adat jut az agyukba.
Vicky azonban nem volt autista. Vicky anya volt.
Randal meglepetten nyugtázta, hogy milyen jól megbirkózik az új helyzettel, milyen könnyedén beszél.
Vicky külseje azonban zavarta. A nő arca fehér volt, megviselt. Betegnek látszott.
- Beteg vagy? - kérdezte Randal.
- Nagyon félek...
- Ne félj, oké? Randal azt akarja, hogy az anyja legyél. Jól van? Nem félhetsz a saját fiadtól, Randaltól!
Ezután meglepő dolog történt. Vicky arcán könnyek gördültek végig.
- Nagyon aranyos anyuka vagy! - mondta Randal. - Boldogok leszünk. Randal mostantól anyának fog szólítani, és nem Vickynek. Mikor van a születésnapod, anya?
A nő válasz helyett felzokogott. A jelek szerint háborogtak benne az érzelmek. Az anyák mindig szentimentálisak...
- Sütnöd kellene egy tortát a születésnapodra - mondta Randal. - Ünnepelni fogunk. Randal mindent tud az ünneplésről. Sosem volt születésnapi rendezvényen, de mindent tud az ilyen dolgokról.
Vicky zokogva lehajtotta a fejét. Az arca nedves volt a könnyektől.
- Randal első születésnapja nyolc hónap múlva lesz. Randal még csak négyhónapos.
Randal visszatette a hűtőbe a maradék eper-banán fagylaltot, majd az asztal mellé állt, és a nőre nézett.
- Te vagy a boldogság titka, anya. Randalnak már nincs szüksége Arnie-ra, hogy megtudja tőle a titkot. Randal most megy, és meglátogatja a testvérét.
Vicky felemelte a fejét.
- Meglátogatja Arnie-t?
- Randalnak rá kell jönnie, hogy rendben van-e az, ha egy anyának két fia van. Meg kell tudnia, nem sok-e a kettő.
- Hogy érti azt, hogy nem sok-e a kettő? Mondja, miről beszél? Miért akarja meglátogatni Arnie-t?
Randal zavartan pislogott. Erezte a nő hangjából sütő idegességet; mintha valami belezümmögött volna a fülébe.

- Ne beszélj ilyen gyorsan! Ne tegyél fel kérdéseket! Randal kérdez, anya válaszol.
- Hagyja békén Arnie-t!
- Randal úgy gondolja, itt két fiúnak is elég boldogság van, de lehet, hogy Arnie mást gondol.
Randalnak hallania kell Arnie-tól, hogy jó-e, ha két fia van egy anyának.
- Arnie ritkán szólal meg - mondta a nő. - A hangulatától függ. Lehet, hogy magának nem fog beszélni. Talán nem is veszi észre magát. Néha úgy viselkedik, mintha a kastélya valódi lenne... Bezárkózik a falak közé. Lehet, hogy nem is hallja majd, amit maga mond neki!
- Anya, túl hangosan beszélsz, túl sokat beszélsz, túl gyorsan beszélsz. A hangos, sok, gyors beszéd nagyon csúnyán hangzik!
Randal elindult a folyosó felé.
Vicky felemelte a hangját.
- Randal, oldozz el! Oldozz el, de rögtön!
- Most nem úgy viselkedsz, ahogy egy anyához illik. Randal megijed a kiabálástól. A kiabálás nem boldog dolog.
- Oké! Rendben! Lassan és halkan... Kérlek szépen, Randal... Várj! Kérlek, oldozz el!
Randal megállt, és visszanézett a nőre.
- Miért?
- Azért, hogy elkísérjelek Arnie-hoz.
- Randal egyedül is megtalálja.
- Időnként elbújik. Nagyon nehéz megtalálni, amikor elrejtőzik. Én ismerem a kedvenc búvóhelyeit.
Randal gyanakodva nézett az asszonyra.
- Anya, te most bántani akarod Randalt?
- Nem, dehogy! Miért bántanálak?
- Az anyák időnként bántják a gyermekeiket. Egy egész web-site szól erről.
Randal, ahogy átgondolta a dolgot, rájött, hogy azok a szegény gyerekek nem is sejtették, mi vár rájuk. Bíztak az anyjukban. Az anya azt mondta a gyereknek, hogy szereti őt; a gyerek bízott az anyjában. Aztán az anya megölte a gyermekét, aki ott feküdt az ágyban. Vagy kocsiba ültette, és belehajtott egy tóba. A gyerek vízbe fulladt...
- Randal bízik abban, hogy te jó anya vagy - mondta. - De talán az lenne a legjobb, ha válaszolnál még pár kérdésre, mielőtt Randal eloldoz.
- Jól van. Gyere vissza! Kérdezz bármit!
- Randalnak előbb Arnie-val kell beszélnie.
A nő mondott valamit, de Randal nem foglalkozott vele. Kilépett a folyosóra.
A háta mögött az asszony ismét gyorsan beszélt, gyorsabban, mint addig. Azután kiabálni kezdett.
Randal Hat már járt a nappaliban. Amikor az asszony először magához tért, olyan hangosan és durván kezdett beszélni, hogy Randalnak át kellett menekülnie ebbe a másik helyiségbe, hogy lecsillapodjon.
Bízott benne, hogy nem romlott el máris az anyjához fűződő kapcsolata.

Egy-két perccel később, amikor felkészült, elindult, hogy megkeresse Arnie-t. Közben azon töprengett, vajon az új testvére milyen lesz: olyan, mint Ábel, vagy inkább olyan, mint Káin? Önző, vagy önzetlen? Ha kiderül, hogy olyan, mint Káin, Randal Hat tudta, mit kell tennie...

Hatvanadik Fejezet

Carson leparkolt, leállította a motort, lekapcsolta a kocsi lámpáit.
- Vegyük elő a puskákat!
Mielőtt Lulanát és Evangeline-t hazavitték a paplakból, a puskákat és a táskákat betették a kocsi csomagtartójába.
Gyorsan magukhoz vették az Urban Snipereket, majd a szedán elejéhez mentek, és leguggoltak. Carson kilesett a kocsi mögül, végignézett az utcán.
- Mi lesz a vacsora? - kérdezte Michael.
- Ami az ebéd volt.
- Megyek, hozok valamit.
- Valami olyasmit, amit rohangálás közben is meg lehet enni...
- Ha meghalok - mondta Michael -, legjobban a New Orleans-i kaja fog hiányozni.
- Lehet, hogy odaát is kapni ilyesmit.
- A hőség meg ez a párás levegő, ez viszont nem fog hiányozni.
- Biztos vagy benne?
Az éjszaka csendjében fokozatosan felerősödött egy zaj. Egy gépjármű közeledett feléjük.
Amikor a kocsi elhaladt mellettük, Carson felsóhajtott:
- Porsche Carrara GT, fekete. Hatsebességes. El tudod képzelni, milyen gyorsan járnék egy ilyen kocsival?
- Olyan gyorsan - mondta Michael -, hogy egyfolytában hánynék melletted.
- Nem abba fogsz belehalni, ahogy vezetek. Inkább abba, hogy összefutsz valami szörnnyel.
- Carson, ha ennek az egésznek vége, és élve kerülünk ki belőle... Szerinted zsaruk maradjunk?
- Mi mást csinálhatnánk?
- Vállalkozzunk! Mozgó kutyakozmetika? Egész nap furikáznánk, és a megadott címeken kutyákat fürdetnénk. Könnyű meló. Semmi stressz. Talán élveznénk.
- Az a kutyáktól függ... Az a gond, hogy ehhez kell egy jól felszerelt kocsi. Csukott kisteherautó. Utálom az ilyeneket. Sose vezetném őket.
- Akkor nyissunk egy buzibárt! - mondta a férfi.
- Miért éppen buzit?
- Mert úgy nem kell aggódnom, hogy a vendégek fel akarnak szedni téged.
- Inkább nyissunk egy fánkboltot!
- Ha fánkboltunk lesz, megtarthatjuk a fegyvereinket? - töprengett Michael.
- Miért ne tarthatnánk?
- Sokkal jobban érzem magam, ha van fegyverem.
Egy másik autó közeledett. Amikor meglátták, Carson bólintott.
- Fehér Mountaineer. - Visszahúzta a fejét, nehogy észrevegyék.

A Mountaineer lelassított, de nem állt meg. Elhaladt a ház előtt.
- Az utca túloldalán fognak leparkolni. A közelben - mondta a nő.
- Gondolod, hogy itt akarják megcsinálni?
- A környezet kedvező. De nem jönnek azonnal.
Egész nap várták a megfelelő alkalmat. Türelmesek. Nem rontanak ajtóstul a házba.
- Mennyi időnk lehet? Tíz perc?
- Talán - bólintott a nő. - Talán csak öt. Vigyük innen Vickyt meg Arnie-t!
Amikor a Mountaineer eltűnt a szemük elől, a ház hátsó ajtajához siettek. A konyha ajtaját zárva találták. Carson elővette a kulcscsomóját a dzsekije zsebéből.
- Új dzsekid van? - kérdezte Michael.
- Párszor már volt rajtam.
- Próbáld nem összevérezni, jó?
Carson kinyitotta az ajtót.
A konyhában Vicky Chou az asztalnál, a székhez kötözve ült.

Hatvanegyedik Fejezet

Benny és Cindi mindig tartott magánál fegyvert, de lehetőség szerint kerülték a használatát.
Nem a zajhatás miatt. A pisztolyaikhoz hangtompító is tartozott. Háromszor is belelőhettek egy ember arcába, és a szomszéd szobában tartózkodók a hangokból ítélve azt hihették, tüsszentettek párat.
Megtehették volna, hogy néhány lövéssel megbénítják a célszemélyt, de ezt a megoldást sem kedvelték. A Régi Faj egyedei fölöttébb vérzékenyek voltak, nem hegedtek be olyan hamar a sebeik, mint a neoemberek sérülései. Bennyvel és Cindivel már elő- fordult, hogy mire nyugodt helyre vitték a sebesült áldozatot, mire hozzákezdhettek volna az élvezetes kínzáshoz, az illető kómába esett, vagy meghalt.
Vannak, akik élvezik, ha levághatják egy hulla fejét. Benny Lovewell nem tartozott közéjük. Ha hiányoztak a sikolyok, a műveletet semmi sem különböztette meg a sült csirke feldarabolásától.
Egyszer, amikor egy meglőtt asszony elvérzett, mielőtt Benny levághatta volna a karjait, Cindi visítozott helyette. Benny elszántan fűrészelt, de Cindi hiába próbálta megteremteni a hangulatot, a dolog nem volt olyan élvezetes, mint lehetett volna.
A gázsprayt sem kedvelték. Igaz, ezzel éppen elég időre le lehetett bénítani a Régi Faj egyedeit, viszont a szemen fújt áldozatok megvakulva káromkodtak, üvöltöztek, és magukra vonták mások figyelmét.
Victor találta meg a megoldást: ellátta Bennyt és Cindit egy-egy apró flakonnal, ami majdnem olyan volt, mint a gázos, de ebből kloroformot lehetett fecskendezni. Az áldozatok, amikor kloroform került az arcukba, meglepetten belélegezték az anyagot, majd mielőtt összerogytak, legfeljebb annyit mondtak, hogy „A picsába!" - ha egyáltalán meg bírtak szólalni. A flakonból tizenöt-húsz láb távolságba lehetett spriccelni.

Volt sokkolójuk is, bot formájú, nem a pisztoly alakú, ezt viszont csak közelről használhatták.

Figyelembe véve, hogy O'Connor és Maddison zsaruként dolgozott, valamint azt, hogy felkészültek valamilyen támadásra, miután megtudtak bizonyos dolgokat Jonathan Harkerről, számítani lehetett rá, hogy nem könnyű a közelükbe férkőzni.

Miután O'Connor házától nem messze leállította a kocsit, Cindi megjegyezte:

- Itt az emberek nem üldögélnek a verandán.
- Ez másfajta környék.
- Mit csinálnak üldögélés helyett?
- Kit érdekel?
- Talán gyereket csinálnak.
- Hagyd már abba, Cindi!
- Örökbe is fogadhatnánk egyet...
- Térj észhez! Gyilkolunk. Victorért. Nincs munkánk. Ahhoz, hogy örökbe fogadj egy kölyköt, munkát kell szerezned.
- Ha hagytad volna, hogy megtartsam azt, amit szereztem, most boldogok lennénk.
- Elraboltad a srácot. A világon mindenki őt kereste, de te... te azt hitted, nyugodtan tologathatod a bevásárlóközpontban.

Cindi felsóhajtott.

- Megszakadt a szívem, amikor ott kellett hagynunk abban a parkban.
- Nem szakadt meg a szíved. A mi fajtánk képtelen ilyen érzelmekre.
- Jól van, de... dühített!
- Észrevettem. Oké, bemegyünk, lenyomjuk őket, aztán átviszed a kocsit a hátsó ajtóhoz, hogy berakhassuk a szállítmányt.

Cindi végignézett O'Connor házán.

- Takaros kis házikó, nem gondolod?
- Az. Takaros. Be és ki. Öt perc. Indulás!

Hatvankettedik Fejezet

Amikor benyomultak a hátsó ajtón fegyverrel a vállukon, Vicky idegesen, de suttogva közölte:

- A házban van!

Carson kihúzta a fiókot, és elővett egy ollót.

- Ki az?
- Valami idegbeteg. Elég furcsa... - mondta, miközben Carson átadta az ollót Michaelnek.

Ahogy Michael átvette az ollót, Carson a konyha másik ajtajához lépett.

- Arnie-t keresi! - súgta Vicky.

Carson ellenőrizte a folyosót. Michael kiszabadította Vicky kezét, és letette az ollót.

- A többit intézd el egyedül, Vic!

A folyosó üres volt; a nappaliban égett a lámpa.

- Van fegyvere? - kérdezte Carson.

- Nincs - felelte Vicky.
Michael jelezte, hogy az élre akar állni, de Carson nem hagyta. Ez az ő háza volt, ő akarta elintézni a behatolót.
A puskát a csípőjéhez szorítva ellenőrizte a beépített szekrényt. Kábátokon kívül semmit sem talált.
A nappali is tiszta volt. Carson jobbra, Michael balra húzódott; így nehezebb lett volna leszedni őket. Megálltak.
Dönteniük kellett. Jobbra, a nappalin túl Carson lakrésze volt, egy hálószoba és egy fürdőszoba. Balra volt a bejárati ajtó és az emeletre vezető lépcső.
Carson szobájának ajtaja zárva volt, a lépcsősor látható részén senkit sem láttak.
Michael a szemével jelzett, hogy irány felfelé.
Carson egyetértett vele. A behatoló valami miatt Arnie-t kereste, márpedig ő az emeleten tartózkodott.
A fal mellett haladva (a lépcső itt recsegett a legkevésbé) Carson felment az emeletre. Két kézzel, lövésre készen tartotta a puskáját.
Michael követte; ő hátrafelé lépkedett, és menet közben szemmel tartotta a földszinti szobát.
Carson nem is, mert Arnie-ra gondolni, arra, hogy mi történhet vele. A félelem élesebbé teszi az ember érzékszerveit, gyorsabbá a gondolkodását. A rettegés ennek pontosan az ellenkezőjét okozza. Carson nem akart a behatolóra gondolni - meg akarta állítani.
A házra mély csend borult. Egyetlen pisszenés sem hallatszott.
Az emeleti folyosón sem volt senki. A lámpák szomorkásán világítottak. Egyetlen árnyék sem rezdült.
Amikor felért az emeletre, Carson egy idegen ember hangját hallotta Arnie szobájából. A nyitott ajtó elé lépett, és meglátta, hogy az öccse a kerekes irodaszéken ülve a Lego-kastélyát szemlélgeti.
Az idegen férfi tizennyolc, talán tizenkilenc éves lehetett. Jó felépítésű srác volt. Arnie felé fordult, a kisfiútól néhány lábnyira, Carsonnak háttal állt.
Carson felmérte a helyzetet. Nem nyithatott tüzet, az öccse a lővonalban tartózkodott. Az Urban Sniperből kilőtt golyó könnyedén áthatolhatott az idegenen, és belefúródhatott Arnie testébe.
A nyomozónő nem ismerte az idegent, és ami ennél fontosabb: azt sem tudta eldönteni, hogy micsoda.
- Randal arra gondolt - magyarázott az idegen fickó -, hogy megosztja veled. De most itt ez a kastély, az otthon, a fagylalt, anya... Randal mindent magának akar.
Carson, amikor megérezte, hogy Michael a háta mögé ér, az ajtótól balra húzódott.
- Randal nem Ábel. Randal Káin. Randal többé már nem Hat. Mostantól fogva... Randal O'Connor!
Carson oldalra lépett, és megszólalt:
- Mit keres maga itt?
Az idegen olyan gyorsan és könnyedén fordult hátra, mint egy profi táncos, vagy... vagy mint egy lény, amit tökéletesnek terveztek.

- Carson!
- Nem ismerem magát.
- Randal vagyok. Te leszel Randal nővére.
- Térdre! - parancsolt rá a nő. - Térdeljen le, azután hasaljon le a padlóra!
- Randal nem szereti a hangos beszédet. Ne kiabálj Randallal, ahogy Victor tette!
- A kurva anyját! - jegyezte meg Michael.
- Arnie! - mondta Carson. - Gurulj hátrébb a székeddel! Gurulj félre!

Arnie nem mozdult, Randal viszont igen. Közelebb lépett Carsonhoz.

- Te jó testvér vagy?
- Ne jöjjön közelebb! Térdre! Térdre! Gyerünk!
- Vagy rossz testvér vagy? Olyan, aki túl hangosan és túl gyorsan beszél? - kérdezte Randal.

Carson a szoba jobb oldalára húzódott, megpróbált úgy helyezkedni, hogy Arnie kikerüljön a tűzvonalból.

- Az jár a fejedben, hogy nekem nincs két szívem? - kérdezte. - Azt hiszed, ezzel a bikaölővel nem lövöm szét mind a kettőt, ami benned van?
- Rossz, rossz testvér vagy! - mondta Randal, és még közelebb lépett a nőhöz.

Olyan gyorsan mozgott, hogy kis híján sikerült elkapnia a puska csövét. A dörrenés megrengette az ablakot; Carson arcába füst csapott. A golyó feltépte Randal mellkasát és hátát; vér fröccsent a kastélyra.

Randalnak elvileg hátra kellett volna tántorodnia. Elvileg hanyatt kellett volna zuhannia, mégis állt.

Carson rájött, rossz helyre célzott. Elhibázta a szíveket, az egyiket mindenképpen. A golyó óriási pusztítást végzett Randal testében, de a szíve ép maradt.

Randal megmarkolta a puska csövét, és abban a pillanatban, amikor Carson leadta a második lövést, hevesen felfelé lökte. A golyó hatalmas lyukat ütött a mennyezetbe. Carson megpróbálta visszaszerezni a fegyvert, de Randal maga felé rántotta. Majdnem elkapta Carsont, de a nő még idejében a padlóra vetette magát, és oldalra gurult.

Carson biztosította Michael számára a tiszta célpontot. A férfi kétszer húzta meg a ravaszt.

A dörrenések iszonyúan hangosak voltak. Carsonnak csengeni kezdett a füle. A fal mellé gurult, felnézett, és látta, hogy Randal végre elvágódott. Michael óvatosan elindult áldozata felé.

Carson felállt, és a bal csípőjére csatolt tokból előhúzta a Magnumot. Biztos volt abban, hogy nem lesz rá szüksége. Tévedett - Randal még mindig élt. Nem volt valami jó állapotban, a padlón feküdt, ömlött belőle a vér, de élt. Élt, miután három lövést adtak le az Urban Sniperekből.

Felemelte a fejét, csodálkozva körülnézett a szobában, a hátára fordult, és felnézett a mennyezetre.

- Otthon... - suttogta, és meghalt.

Hatvanharmadik Fejezet

A hátsó ajtó nyitva volt. Benny és Cindi megállt. A férfi rövid habozás után bátran belépett. A nő követte.

A konyhában egy ázsiai nő állt az asztal mellett. Éppen a bal csuklójáról próbált leszedni egy tépett rongydarabot. A behatolókra nézett.

Cindi gyors volt. Egy fröccsentés kloroform az arc közepébe. Az asszony lélegzet után kapkodott, fuldoklott, hörgött, azután a padlóra rogyott.

Benny és Cindi tudta, az első áldozattal ráérnek foglalkozni. Az asszony még körülbelül tizenöt percig marad eszméletlen, talán tovább.

Az ázsiai nő nem volt rajta a célszemélyek listáján, viszont látta az arcukat. Őt is meg kell ölniük.

Nem volt ezzel semmi gond. A Mercury Mountaineer csomagterében bőven volt hely, Benny pedig nemrég élezte meg kedvenc aprító szerszámait.

Benny kulcsra zárta a hátsó ajtót. Meg akarta akadályozni, hogy aki esetleg utánuk jön, könnyen bejusson a házba.

Az egyik munkájuk során a célszemély házába váratlanul belépett a szomszéd négyéves kislánya. Cindi mindenképpen örökbe akarta fogadni.

Cindi a jobb kezében a kloroformos palackot, a balban a sokkolót tartotta. Benny beérte a kloroformmal.

A rendőrségnél rendszeresített kézifegyverek miatt nem aggódtak. A zsaruk általában kilencmilliméteressel járnak, ők pedig szükség esetén képesek voltak arra, hogy benyeljenek pár ilyen golyót.

Egyébként is, ha elég óvatosak, a prédának esélye sem lehet arra, hogy fegyvert rántson.

A konyhából egy mosószoba nyílt. Üres volt.

A folyosó egy beépített szekrény mellett vezetett el. Senki sem számíthatott az érkezésükre, ennek ellenére ezt a helyet is ellenőrizték. Semmi. Csak kabátok...

Ahogy beléptek a nappaliba, az emeleten fegyver dörrent. Erős hang volt, mintha egy tank borult volna fel. Az egész ház beleremegett.

Cindi a kezében tartott kloroformos flakonra nézett, majd a sokkolóra pillantott.

Eldörrent a második lövés.

Cindi a dzsekije zsebébe dugta a sokkolót, a kloroformot átvette a bal kezébe, és előhúzta a pisztolyát.

Az emeleten még kétszer eldörrent a hatalmas fegyver. Benny is elővette a lőfegyverét. Kilencmilliméteres félautomatája volt; ez a kaliber sokkal komolyabb gondot okozhatott O'Connornak és Maddisonnak, mint nekik.

Hatvannegyedik Fejezet

Ki volt a betörő, hogyan jutott be a házba, miért éppen Arnie-t választotta ki célpontjául - mindez nem számított, csupán annak volt jelentősége, hogy a fickó az Új Faj egyede volt.

A ház falai és az ajtók zárai nem nyújtottak nekik nagyobb biztonságot, mint Arnie kastélya. Talán a város, esetleg az egész világ sorsa Victor Helios kezében volt; az emberek talán már soha többé nem élvezhetik a saját otthonuk békéjét. Carson tudta, nem maradhatnak ezen a helyen.

El kell menniük, méghozzá gyorsan!

A szomszédok remélhetőleg nem tudják majd meghatározni, hol, melyik házban lövöldöztek. Természetesen be fogják jelenteni, hogy dörrenéseket hallottak, de ennél többet nem lehet várni tőlük.

A rendőrség hamarosan kiküld egy-két járőr kocsit, amelyek egy ideig a környéken fognak cirkálni, gyanús eseményekre vadászva. Carsonnak valahogy nem volt kedve találkozni az egyenruhásokkal. Nem akarta megmagyarázni, hogyan került hozzá olyan fegyver, amihez nincs tartási engedélye.

Ráadásul már nem bízott az egyenruhásokban. Az Új Faj a rendőrségbe is beszivárgott. A Helioshoz hű zsaruk esetleg parancsot kaphatnak teremtőjüktől, hogy állítsák félre a két bajkeverő nyomozót, O'Connort és Maddisont.

Carson felemelte az Urban Snipert, amit Randal tépett ki a kezéből. Elővett két töltényt, beleillesztette a fegyverhez tartozó tárba, hogy szükség esetén ismét maximális számú lövést adhasson le.

- Jó, hogy ilyenekkel lőttünk - mondta.
- Söréttel nem tudtuk volna megfékezni - felelt Michael, miközben ő is újratöltötte a fegyverét.
- Lehet, hogy a lövések elbizonytalanítják egy kicsit azt a kettőt, aki a Mountaineerrel érkezett.
- Vagy éppen ellenkezőleg... Lehet, hogy most rohannak ide.
- Felszedjük Vickyt, és kimegyünk az elülső ajtón. Vicky kocsija itt áll a ház előtt. Azzal megyünk.

Michael rácsapott a Sniperre.

- Szerinted elképzelhető, hogy poloskát tettek a szedánra?
- Igen. Csak így követhettek minket távolról.

Arnie felállt a székéről. A vérfoltos kastélyra meresztette a szemét.

- Édesem - mondta Carson -, mennünk kell. Most, azonnal!

Legkevésbé arra volt szükségük, hogy Arnie hisztizni kezdjen. A kisfiú jobbára nyugodt volt, megtette, amit kértek tőle, de időnként makacskodni kezdett.

Négy lövés dörrent el, a padlón egy véres hulla feküdt. Ennyi bőségesen elég volt ahhoz, hogy Arnie kiboruljon, ám úgy látszott, megértette, most az élete múlhat azon, elég bátor-e ahhoz, hogy ne húzódjon vissza saját kis csigaházába. Azonnal az ajtóhoz ment.

- Maradj mögöttem, Arnie! - mondta Michael, és kilépett az ajtón.

Carson még egyszer a lelőtt idegenre nézett, azt figyelte, nem pislog-e, nem tér-e mégis magához. Megkönnyebbülten állapította meg, hogy a fickó meg se moccan. Követte Arnie-t, és közben rettegve arra gondolt, talán nem lesz képes megvédeni az öccsét most, hogy New Orleans a sötétség városává változott.

***

Benny elindult felfelé a lépcsőn.

- Ha van gyerek a házban - suttogta a háta mögött Cindi -, vigyük magunkkal!

Benny oldalazva, hátát a falhoz szorítva lépkedett felfelé.
- Ebben a házban nincs gyerek.
- De ha mégis, akkor...
- Nem gyerekért jöttünk.
- És nem is azért a kurváért ott a konyhában, mégis magunkkal fogjuk vinni.
Benny a lépcsőfordulóhoz ért. Felnézett az emeletre - senkit sem látott.
Cindi még mindig nem adta fel.
- Ha elvisszük a gyereket, megölheted a többiekkel együtt.
Ez nem normális! Bennyt dühítette a nő, de nem akart vitatkozni vele, különösen nem egy akció közepén. Tisztában volt azzal, ha elvinnék a gyereket, Cindi sosem hagyná neki, hogy megölje. Megtartaná, és ráadná azokat az ostoba ruhákat, amiket korábban összevásárolt.
Benny megrázta a fejét. Mindegy, felesleges a vita, a házban nincs gyerek.
Felért az emeletre. A hátát a falhoz szorítva kinézett a folyosóra, és meglátta Maddisont. A zsaru egy puskát tartott a kezében. A háta mögött egy fiú lépkedett, a sort pedig O'Connor zárta, aki szintén egy puskát szorongatott.
Maddison észrevette Bennyt, aki visszarántotta a fejét. A következő pillanatban lövés dörrent; a golyó jókora darabot lerobbantott a falból. Vakolat, gipsz és faszilánk fröccsent Benny arcába.
Benny letérdelt a lépcsőn, és ismét kilesett a fal mögül, de ezúttal már alacsonyan dugta ki a fejét. Célzás nélkül leadott három lövést, majd visszahúzódott a fedezékbe.

***

A három pisztolylövés célt tévesztett, de az egyik golyó közvetlenül Carson mellett süvített el.
Amikor a fickó kilesett a fal mögül, Carson azonnal felismerte: őt látta a Mountaineerben; ez a férfi mosolygott és integetett, amikor találkoztak a parkban.
Ha itt a pasas, akkor a társának, annak a nőnek is itt kell lennie; valószínűleg ott áll valahol a lépcsőn. Vélhetőleg mindketten neoemberek.
Randalt csak úgy tudták leszedni, hogy szétlőtték a belső szerveit, mindkét szívét, és szilánkokra robbantották a gerincoszlopát az Urban Sniperekből leadott lövésekkel. A lépcsőn várakozókat se lesz könnyebb leszedni, ráadásul - Randallal ellentétben - ezeknek fegyverük is van.
Ha Arnie nincs velük, Carson rászánta volna magát az ellentámadásra, a fegyvere erejében bízva megrohamozta volna a két neoembert, de így, hogy az öccse miatt is aggódnia kellett, nem kockáztathatott.
- Vicky szobájába! - mondta Michaelnek. Elkapta Arnie karját, és elindult a folyosó vége felé.
Michael hátrálva követte; menet közben még két golyót beleeresztett a falba, hogy elvegye az ellenség kedvét a támadástól.

***

A falat szinte szétrobbantották a golyók. A fa tartóoszlopokról lehasadó szilánkok közül néhány Benny arcába fúródott, a feje fehér lett a gipszportól. Először arra gondolt, a két rendőr megrohamozza őket, de aztán hallotta, hogy valahol becsapódik egy ajtó. A lövöldözés abbamaradt.

Benny óvatosan kilesett a folyosóra. Üres volt.

- Ezeket a fegyvereket próbálták ki a ligetben - mondta Cindi, és Benny mellé állt.

Benny kirántott egy szilánkot az arcából.

- Igen. Rájöttem.
- Akarod, hogy elmenjünk? Később is visszajöhetünk, amikor már nem számítanak ránk.
- Nem. Van velük egy gyerek. Ez bonyolítja a dolgot, nem tehetik azt, amit akarnak. Kapjuk el őket most!
- Egy gyerek? Van náluk egy gyerek?
- Nem kisgyerek. Legalább tizenkét éves. Vagy tizenhárom.
- Ó! Az túl öreg. Megölheted - mondta Cindi.

A helyzet nem a vártnak megfelelően alakult.

Benny már nem volt biztos abban, hogy sikerül élve elfogniuk a két rendőrt. Úgy tűnt, ez is olyan munka lesz, amit nem fejezhet be úgy, ahogy szeretné.

A folyosón három ajtót látott. Az egyik résnyire nyitva volt. Benny belerúgott. Fürdőszoba...Üres.

A második szobában egy véres test feküdt a padlón.

A helyiséget egy óriási játékkastély foglalta el. Legalább akkora volt, mint egy autó. Különös. Benny még sosem látott ehhez hasonlót a Régi Faj egyedeinek otthonaiban.

A jelek szerint a menekülők a harmadik ajtó mögött találtak menedéket.

***

Miközben Carson sietve belenyomott néhány lőszert Michael fegyverének tárába, a férfi az ajtó elé tolta az egyik alacsony fiókos szekrényt. Michael megfordult, és átvette a nőtől a puskát.

- Másszunk ki az ablakon a veranda tetejére! Onnan leugorhatunk - mondta Carson.
- És mi lesz Vickyvel?

Carson nehezen ejtette ki a szavakat:

- Vicky... Vagy elmenekült, amikor ezek bejöttek, vagy... vagy megölték.

Carson megfogta Arnie kezét, és a nyitott ablakhoz vezette a fiút. A támadók egyike megpróbálta betörni az ajtót. Carson hallotta, hogy megreccsen a fa, és kipattan a helyéről az egyik zsanér.

- Carson! - kiáltott fel Michael. - Tíz másodperc, és bejönnek!
- A tetőre! - mondta a nő Arnie-nak, és kitolta az ablakon.

Carson megfordult. A második zsanér is kimozdult a helyéről.

Hétköznapi ember erre képtelen lett volna. Mintha egy orrszarvú tombolt volna a folyosón...

A két rendőr felemelte a fegyverét.

Az ajtó tömör tölgyfából készült. Ha beszakítják, pajzsként használhatják. A puskagolyók nem ütnek át egy ilyen kemény tárgyat.

Újabb csattanás. Az ajtó vészjóslón megreccsent, és kimozdult a helyéről.
- Jönnek!

Hatvanötödik Fejezet

Deucalion néhány percet még eltöltött Laffite tiszteletes replikánsának holtteste mellett, majd kisétált a paplak konyhájából - és belépett Carson O'Connor házának konyhájába, ahol a kloroformmal elkábított Vicky Chou eszméletlenül feküdt a padlón.

Az emeletről lehallatszó csattanások arra utaltak, hogy nagy baj történt. Deucalion kilépett a konyhából, és megjelent az emeleti folyosón, ahol egy férfi éppen az egyik ajtót próbálta betörni, miközben a társa mellette álldogált.

Meglepte a nőt, kitépte a kezéből a pisztolyt, és félrehajította. Ezt követően megragadta a nőt, majd messzebbre lökte, mint a fegyvert.

A férfi közben ismét nekirontott az ajtónak, ami már majdnem beszakadt. Deucalion elkapta a fickó nyakát, és megmarkolta a nadrágját. Felemelte, megfordította, és a beszakított ajtóval szemközt fejjel előre a falhoz csapta.

Az ütközés ereje olyan nagy volt, hogy a férfi feje megrepesztette a vakolatot. Deucalion nem eresztette el áldozatát, ismét a falhoz vágta, és még egyszer. A férfi teste elernyedt, a fal beszakadt; a gyilkos feje átjutott Arnie szobájába, de a teste a folyosón maradt.

A nő a pisztolya felé kúszott. Deucalion otthagyta a férfit, és a nő irányába mozdult.

A nő felkapta a pisztolyt, oldalra gurult, és rálőtt Deucalionra. Eltalálta, de a kilencmilliméteres lövedék nem tett kárt Deucalion testében, elakadt a szegycsontban.

Deucalion kirúgta a nő kezéből a pisztolyt. Érezte, hogy a fegyvert tartó kéz csuklója eltörik közben. Belerúgott a nő oldalába, azután még egyszer. Tudta, még a neoemberek bordái sem törhetetlenek.

Eközben a férfi kihúzta a fejét a falból. Deucalion észlelte, hogy közeledik felé. Megfordult, és a gipsztől fehér, véres, betört orrú arcra nézett. A fickó egyik szeméből faszilánkok meredtek ki.

A gyilkos még mindig harcképes volt, és gyors is, Deucalion mégis könnyedén kitért előle. Ugyanazzal a módszerrel, ahogy a paplak konyhájából átjutott O'Connor házának konyhájába, egyetlen pillanat alatt húszlábnyi távolságba került. Támadója csak a levegőt markolhatta helyette.

A nő már nem foglalkozott a pisztollyal, a lépcső felé tántorgott. Deucalion odalépett mellé, és egy laza mozdulattal segített neki lejutni. A nő az első lépcsőfordulónál vágódott a falhoz.

A bolygó jövőbeli urainak egyike, az Új Faj emberfeletti képességekkel rendelkező, gipsz fehér arcú egyede beérte azzal, hogy véresre verték a fejét. Futásnak eredt a folyosón, Arnie szobája felé tartott.

Deucalion utánament, és még látta, hogy a fickó a csukott ablakon keresztül kiveti magát a hátsó udvarra.

***

Maddison Vicky szobájában állva, meghökkenve hallgatta a folyosóról beszűrődő hangokat.
- Mi ez? Ezek egymásnak estek?
- Valaki szétrúgja a seggüket... - mondta Carson.
- Vicky?
Nem eresztették le a fegyverüket. Közelebb léptek a beszakított ajtót megtámasztó szekrényhez.
Hirtelen csend támadt. Carson oldalra billentette a fejét.
- És most?
- Apokalipszis - szólalt meg a hátuk mögött Deucalion.
Carson megpördült. Az óriás Arnie mellett állt. Carson meglepve nézett rá; nem tartotta túl valószínűnek, hogy Deucalion a nyitott ablakon keresztül jutott be.
A kisfiú egész testében reszketett. Eltakarta az arcát. A sok zaj, a sok új és különös élmény nem tett jót neki.
- Minden széthullik - jelentette ki Deucalion. - Ezért kellett ebben az időben erre a helyrejönnöm. Victor birodalma megsemmisül. Reggelre már a város egyetlen pontja sem lesz biztonságos. El kell vinni innen Arnie-t.
- Elvinni? Hova? - aggodalmaskodott Carson. - Csendre, nyugalomra van szüksége, és...
- Tibetben van egy kolostor - mondta Deucalion, miközben erőlködés nélkül az ölébe vette
Arnie-t.
- Tibetben?!
- Olyan, akár egy erődítmény. Hasonlít Arnie kastélyára. Ott csend van. Van ott egy barátom, aki tudni fogja, hogyan nyugtassa meg őt.
- Tibetben? - kérdezte Carson döbbenten. - Soha! Ennyi erővel akár a holdra is elvihetne!
- Vicky Chou a konyhában fekszik, eszméletlen. Talán el kellene húzni azt a szekrényt az ajtóból, és le kellene menni hozzá - tanácsolta Deucalion. - Hamarosan megérkeznek a rendőrök, akikről nem lehet tudni, valójában kicsodák.
Az óriás megfordult, és olyan mozdulatot tett, mintha az ablakon keresztül akarná kivinni Arnie-t. A következő másodpercben mindketten semmivé váltak.

Hatvanhatodik Fejezet

Körülbelül négy perc telt el azóta, hogy Carson először elsütötte a fegyverét Arnie szobájában. A szomszédok az első percben biztosan nem értesítették a rendőrséget; aki hallotta a dörrenést, eltöprengett, hogy lőttek, felrobbant valami, vagy egy autóval vannak gondok. Ez azt jelentette, hogy legkorábban három perce adhatták le a riasztást.
A városban lövöldözés esetén, amikor senki sem látta a fegyver használóját, és senki sem tudta pontosan meghatározni az esemény helyét, a rendőröknek hat percre volt szükségük ahhoz, hogy megérkezzenek.

Mivel már csak három percük volt hátra a járőr kocsik befutásáig, Carsonnak nem maradt ideje arra, hogy Arnie tibeti útja miatt aggódjon.

Michael félretolta az útból a szekrényt. Az ajtó bedőlt a szobába. Kiléptek a folyosóra, majd a lépcsőhöz rohantak.

Vicky még nem tért magához a kloroformos kábulatból. Carson átvette Michael fegyverét, a férfi pedig ölbe kapta Vickyt.

Carson kinyitotta a hátsó ajtót. Megállt, hátrafordult, és végigpillantott a konyhán.

- Lehet, hogy soha többé nem látom ezt a helyet.
- Ez nem olyan, mint Tara - mondta Michael türelmetlenül.
- Ebben a házban nőttem fel!
- És szépen helyrehoztad. Menjünk már!
- Szeretnék elvinni valamit...
- Azt hiszem, te is hallottad, amit Deucalion mondott. Apokalipszis. Ehhez nincs szükséged semmire. Még egy váltás fehérneműre sem.

Carson megtartotta az ajtót, Michael pedig kivitte a házból Vickyt. Carson habozott, még mindig nem indult el. Hirtelen rájött, mire van szüksége: Vicky kocsi kulcsára.

A kulcs a konyhában, a kulcstartó szegen lógott. Carson visszalépett, lekapta a kulcsot, és a legcsekélyebb szentimentális érzelgősség nélkül kisietett a házból.

Michael után futott, a ház mellett vágott keresztül a sötétben. Számítva arra, hogy a Mountaineerrel utazó páros még mindig a közelben van, leelőzte Michaelt. Kinyitotta Vicky Hondájának hátsó ajtaját. Michael befektette az eszméletlen nőt.

A kocsi az egyik utcalámpa alatt parkolt. Carson biztos volt abban, hogy figyelik őket, ha mások nem, a szomszédok. A következő egy-két órában párszor járművet kell majd váltaniuk.

Carson a kormány mögé ült, Michael mellette foglalt helyet. A két Urban Snipert a férfi tartotta a lába között.

Carson felpörgette a motort, és kiengedte a kéziféket.

- Na, most mutass pár NASCAR-os trükköt! - mondta Michael.
- Most, amikor végre azt akarod, hogy tövig nyomjam a gázt, itt ülünk egy ötéves Hondában...

A hátuk mögött Vicky horkolni kezdett.

Carson szinte kirobbantotta a kocsit a járda mellől. Elszáguldott egy stoptábla mellett, és mivel le akarta tesztelni a Honda stabilitását, élesen balra kanyarodott.

Kétsaroknyi távolságot tettek meg, amikor meglátták az első, szirénázva-villogva érkező rendőr kocsit. Carson jobbra rántotta a kormányt, befordult egy sikátorba. Egyetlen pillanatra sem lassítva elsodort néhány szemetes tartályt, és halálra rémített egy macskát.

- Az a rohadék Frankenstein! - mordult fel, és még nagyobb sebességre kapcsolt.

Hatvanhetedik Fejezet

Amikor a felvillanyozó haláltánc véget ért, Gunny Alecto és egy másik szemétgálya-sofőr két-három láb vastag szemétréteget kapart a sekély gödörbe fektetett hullákra, a Régi Faj öt egyedére. A fáklyák fényében a szeméttenger úgy csillámlott, mintha aranypénzekkel lenne felszórva, a felizgatott neoemberek testét pedig mintha aranyszínű veríték borította volna. Az Epszilonok megpróbáltak lecsillapodni - a második szertartás sokkal komorabb volt az elsőnél.

A hajnaltól érkező szemeteskocsik a következő héten a nyugati gödörnek erre a részére szórják majd rakományukat, így a széttiport embertestek maradványai olyan mélyre kerülnek, hogy véletlenül sem lehet rájuk akadni.

Amikor befejezte a maradványok eltüntetését, Gunny odaállt Nick elé. A filmcsillagokat megszégyenítő szépségű nő mocskos arccal, mosolyogva nézett a Gammára.

- Úgy ropogtak, mint a csótányok, mi?
- Igen, tényleg ropogtak - bólintott Nick.
- Ez szuper volt! - mondta a nő.
- Te vagy szuper...
- Egyszer majd kamionokkal hordják ide az ilyeneket, és mindet elássuk a telepen! Jó nap lesz, Nick!
- Most elkaplak! - mondta Nick. Becsúsztatta a kezét a nő combjai közé, és megérintette az ágyékát.
- Elkaplak! - vágott vissza a nő, és belemarkolt a férfi ágyékába. Olyan vad és elszánt volt a mozdulata, hogy Nick izgalma tovább fokozódott.

A kutyaorrú Nick imádta Gunny bűzét. A nő hajába fúrta az arcát, és nyögdécselve szaglászott, szimatolt. Gunny felnevetett.

Közben a szemétdomb oldalán lejjebb tolatott a második kisteherautó, egyre közelebb került a várakozó Epszilonokhoz. A platón három félresikerült egyed teste feküdt, olyan kísérletek gyümölcsei, amelyek nem érték el a kívánt célt.

Nick tudomása szerint Victor Helios vagy az Irgalomban dolgozók nem nevezték félresikerültnek az ilyen lényeket, ők más, talán előkelőbb, talán tudományosabb nyelven beszéltek, mint a Crosswoods lakói.

A Régi Faj öt egyedét póznához kötözték, hogy könnyebben meg lehessen gyalázni őket, a félresikerülteket azonban pálmalevelekre fektették. Levelekből sosem volt hiány, a városban folyó tereprendezéseknek köszönhetően hetente érkeztek a szállítmányok.

A félresikerülteket a Régi Faj egyedeinek hulláitól távol akarták eltemetni; meg akarták adni nekik a végtisztességet. Ezek a lények éppúgy a teremtőtartályok szülöttei voltak, mint a teleplakók. Igaz, az alakjukat tekintve nem hasonlítottak az Epszilonokra, némelyik egészen torz volt, ennek ellenére a csapathoz tartoztak. Nick, de még Gunny is el tudta képzelni, hogy ha annak idején velük történik valami a tartályban, ha náluk sikerül félre valami, akkor már ők is a szemétréteg alatt feküdnének.

Amikor a teherautó megállt, Nick és a tizennégy teleplakó felkapaszkodott a platóra, hogy kíváncsian, de kellő tisztelettel megszemléljék a testeket.

Valamikor régen, amikor a cirkuszokhoz még torzszülöttek is tartoztak, a Régi Faj egyik egyede a közönség soraiban ülve meglátta faja egyik deformálódott testű tagját, és ezt gondolta magában: „Ha Isten nem kegyes hozzám, most én is ilyen lennék." Nick és társai is körülbelül ezt érezték, bár belőlük hiányzott az a sajnálat, ami abban az emberben megvolt. Egyikük fejében sem fordult meg: isteni kegynek köszönhetik azt, hogy nekik nem kell átélniük a félresikerültek szenvedéseit. Tisztában voltak azzal, csak a vakszerencsének köszönhetik, hogy ép, használható testben léptek ki teremtőjük tartályaiból, egészségesen indultak el, hogy szembenézzenek azzal a sok kínnal és fájdalommal, amit fajuk egyetlen tagja sem kerülhet el.

Egyik szívükben sem jutott hely isteneknek, megtiltották nekik, hogy olyan babonaságokkal foglalkozzanak, mint a vallás, és gúnyosan kinevették az embereket a legfelső lényről alkotott képzeteik miatt, mégis letérdeltek a félresikerültek mellé, megcsodálták torzságukat, vonakodva megérintették groteszk testüket, és valami állatokra jellemző csodálkozással, borzongva próbálták felfogni a megismerhetetlent.

Hatvannyolcadik Fejezet

A rombuki kolostor ablakai mögött a Himalája hó sipkás csúcsai belevesztek a tűzben megfeketedett vas színét viselő viharfellegekbe. Nebo, az idős szerzetes végigvezette Arnie-t és Deucaliont egy kőfolyosón, amelynek ridegségét falra festett mandalák, a levegőben terjengő édeskés füst, valamint a falakba vert tartókban elhelyezett vastag gyertyák lágy fénye enyhítette.

A szerzetesek cellái komorak, sőt már-már barátságtalanok voltak. Egy autista talán kellemesnek és megnyugtatónak találhatta ezt a végletes egyszerűséget, de a kolostor egyetlen lakója sem hagyta volna, hogy valaki, még ha különbözik is az átlagostól - az egyik szerzetesi szobában kapjon szállást.

A szent emberek kedvessége, vendégszeretete és spiritualitása közismert volt. Előrelátóan gondoltak a hozzájuk érkező vendégekre; néhány cellát az ő számukra rendeztek be. Ezekben az egyszerűen, de a többihez képest fényűzően berendezett helyiségekben szállhattak meg azok, akik nem vállalkoztak arra, hogy a tisztább meditáció érdekében lemondjanak a kényelemről, a megszokott tárgyak jelenlétéről.

Deucalion néhány nappal korábban hagyta el a kolostort, ahol három évet töltött. A falak között valaha is megforduló vendégek közül ő tartózkodott itt a leghosszabb ideig. Több barátot szerzett ezen a helyen, mint bárhol másutt, amióta megvált a mutatványosoktól.

Eredetileg úgy számolt, hogy hónapok múlva fog csak visszatérni, ha egyáltalán sor kerül erre, most azonban alig egy héttel később már megint a kolostorban volt. Ahogy körülnézett, úgy érezte, mintha csak egyetlen éjszaka telt volna el a távozása óta.

A helyiség, amibe Nebo bevezette őket, háromszor, talán négyszer tágasabb volt egy közönséges szerzetesi cellánál. A falakra szőtteseket akasztottak, a padlóra vörös szőnyeget terítettek. Az ágy négy lábánál álló

vékonyka oszlopokra függönyt akasztottak. A szobát a hatalmas kőkandallóból kiáradó hő melegítette fel, a fényt a barátságosan ropogó tűz adta.

Nebo gyertyákat gyújtott, és a fiókos szekrényből elővett egy lepedőt, amit gyors mozdulattal az ágyra terített. Deucalion eközben Arnie-val együtt leült a kandallóval szemközt álló díványra.

Deucalion bemutatta a kisfiúnak azt az érmés bűvész trükköt, ami már a legelső találkozásukkor különleges kapcsolatot hozott létre közöttük. A fényes ennék eltűntek, megjelentek, aztán örökre semmivé váltak a levegőben. Deucalion a mutatvány közben elmondta Arnie-nak, mi történt New Orleansben. Biztos volt abban, hogy a kisfiú érti, amit mond. Nem próbált atyáskodni, nem próbált szépíteni semmit, az igazat mondta el; még azt sem hallgatta el, hogy Arnie nővére esetleg milyen árat fizet majd a bátorságáért.

Deucalion tudta, a fiú okos, autizmusa ellenére pontosan tudja, mi zajlik körülötte a világban, és mélyebben belelát a dolgokba, mint a legtöbb ember. Arnie nem ijedt meg a New Orleansből Tibetbe vezető kvantumutazás során. Érkezésük után Deucalion szemébe nézett, és csodálkozva megjegyezte:

- Ó! - Aztán még hozzátette: - Igen.

Arnie tőle szokatlan figyelemmel nézte az érméket, és türelmesen végighallgatta Deucaliont. A jelek szerint nem ijedt meg attól, hogy a világ másik végére került. Éppen ellenkezőleg: minél többet megtudott a New Orleans-i eseményekről, minél jobban megértette, hogy a nővére milyen harcot vív a gonosz ellen, annál nyugodtabbá vált.

A vendégek érkezése után Nebo, ahogy megtudta, hogy Arnie még nem vacsorázott, azonnal ételt hozatott neki. Egy fiatal szerzetes lépett be a szobába, egy kosarat hozott, amiből az ablak alatt álló asztalra pakolt ki.

Deucalion nem feledkezett meg arról, hogy Arnie-nak esetleg hiányozni fog a Lego-kastélya, aminek építésével annyi időt töltött. Szólt Nebónak, adja oda a kisfiúnak azt az ezer darabos kirakós játékot, amiből egy Rajna-menti kastély képét lehetett összeállítani. Annak idején meditációként ő maga is sok időt szánt erre.

A fiú az asztal mellett állva figyelte, mit kap reggelire. Közben egy másik szerzetes bevitte a kirakós játékot. Deucalion türelmesen elmagyarázta Arnie-nak, hogy ez a kastély lényegében olyan, mint az övé, csak éppen kétdimenziós. Amikor megértette a dolgot, a kisfiú arca felragyogott.

Deucalion letérdelt Arnie elé, hogy azonos magasságban legyen a szemük, megfogta a vállát, és komoly hangon kijelentette:

- Nem maradhatok veled tovább, de visszajövök. Itt biztonságban leszel Nebóval és a szerzetesekkel. Ők tudják, hogy még a különlegesek, a számkivetettek is csupán emberek; ők az ilyeneket is éppúgy szeretik, mint bárki mást. A nővérednek most nagy bátorságra van szüksége, mert én nem emelhetek kezet a teremtőmre. Mindent meg fogok tenni azért, hogy megvédjem a nővéredet. Az történik majd, aminek történnie kell. Mindannyiunknak meg kell vívnunk a magunk harcát, méghozzá olyan bátran, ahogy csak tudjuk.

Deucalion nem lepődött meg, amikor a kisfiú átölelte. Magához szorította Arnie-t.

Hatvankilencedik Fejezet

Vicky húga, Liane - akit Carson mentett meg attól, hogy ártatlanul perbe fogják egy gyilkossági ügyben - a Faubourg Marignyban, a Negyedtől nem messze lakott.

Egy sapkás macskával nyitott ajtót. A macskát az ölében tartotta, az állat fején egy piros bojtos, kék, kötött sapkát viselt.

- Most már tudom - jegyezte meg Michael -, hogy az egér, amivel találkoztunk, miért röhögte halálra magát.

Vicky, aki a kocsiban magához tért, már meg tudott állni a lábán, de nem nézett ki valami jól. Megsimogatta a macskát, és bement a lakásba.

- Szia, kicsim! Azt hiszem, hányni fogok...

- Carson nem hagyta, hogy nála intézze el a dolgot - magyarázta Michael -, ezért inkább eljöttünk hozzád. Vicky hány egyet, aztán hazavisszük.

- Ez sosem változik meg, mi? - kérdezte Liane a nyomozónőtől.

- Soha. Hülye, mint a tök.

Vicky úgy érezte, egy sör lecsillapítaná a gyomrát. Bement a konyhába, a többiek követték.

Liane letette a macskát. Az állat undorodva lerázta magáról a sapkát, és kirohant a konyhából.

- Remélem, nem riasztja az állatvédőket - mondta Michael.

Liane innivalóval kínálta a vendégeit.

- Valami olyasmit kérek, amiben szívrohamnyi koffein van - mondta Carson.

Michael bólintott, hogy ő is ilyet kér. Liane elővett a hűtőszekrényből két doboz Red Bulit.

- Dobozból iszunk - mondta Michael. - Nem vagyunk finnyásak.

Vicky, miután megivott egy fél üveg sört, megkérdezte:

- Tulajdonképpen mi történt? Ki volt ez a Randal? És ki volt az a kettő, aki elkábított? Azt mondtátok, Arnie biztonságban van. De hol?

- Ez egy hosszú történet... - felelte Carson.

- Olyan kedves, aranyos pár volt, nem? - tűnődött Vicky.

Michael sejtette, hogy Carson „ez egy hosszú történet" válasza nem fogja kielégíteni Vicky kíváncsiságát.

- Annyit tudunk róluk, hogy profi gyilkosok.

- Mit keresett két profi gyilkos a konyhánkban?

- Azért jöttek, hogy megöljenek minket - magyarázta Michael. - Profi módon.

- Ez az oka annak, hogy pár napra el kell tűnnöd New Orleansből - tette hozzá Carson.

- Menjek el a városból? De hiszen azért jöttek, hogy veletek végezzenek! Én soha senkinek nem ártottam.

- Tényleg nem! - bólintott Liane. - Ő a legaranyosabb ember az egész világon.

- Viszont láttad az arcukat - mondta Carson. - Most már te is rajta vagy a listájukon.

- Nem kaphatnék rendőri védelmet? - kérdezte Vicky.

- Szerinted az elég lenne? - nézett rá Michael.
- Egyetlen rendőrben sem bízhatunk meg - árulta el Carson. - Iszonyú a korrupció. Liane, el tudnád vinni a városból a nővéredet? Csak pár napról van szó.
- Hát, éppen átugorhatunk Leelee nénikénkhez - mondta Liane. - Már úgyis régóta hívogat minket.
- Kedvelem Leelee nénit - mondta Vicky. - Csak akkor nem, amikor a hülye elméletéről magyaráz.
- Leelee néninek az a meggyőződése - mondta Liane -, hogy a népesség egyenetlen eloszlása miatt a Föld ki fog billenni az egyensúlyából, és megsemmisül a civilizáció.
- Órákon keresztül képes beszélni arról, hogy Indiából haladéktalanul át kellene költöztetni tízmillió embert Kansasba - mondta Vicky. - Egyébként aranyos.
- Hol lakik Leelee néni? - kérdezte Carson.
- Shreveportban.
- Szerinted az elég távol van, Michael?
- Nos, hát nem Tibet, az biztos, de megfelel.
Vicky, kölcsön kell kérnünk a kocsidat! Vicky a homlokát ráncolta.
- Ki fog vezetni?
- Én - mondta Michael.
- Oké, akkor rendben.
- Nem is lesz rossz pár napig Leelee néninél lenni - mondta Liane. - Holnap reggel autóba ülünk, és elindulunk hozzá.
- Most kell elmennetek! - jelentette ki Carson. - Egy órán belül.
- Ennyire komoly az ügy? - kérdezte Vicky.
- Ennyire.
Carson és Michael elbúcsúzott a két nőtől, és kisietett a házból.
Az utcán, a kocsi felé menet Carson odadobta a kulcsot Michaelnek.
- Mi ez? - kérdezte a férfi, és visszadobta a kulcsot.
- Megígérted Vickynek, hogy te vezetsz. - A nő ismét Michael kezébe adta a kulcsot.
- Nem ígértem meg, csak annyit mondtam, hogy „én".
- Nem akarok vezetni. Aggódom Arnie miatt.
- Arnie biztonságban van. Nem lesz semmi gond.
- De ő... Arnie! Fél, zavarja a sok újdonság, és biztos azt hiszi, hogy eltaszítottam magamtól.
- Nem hiszi azt, hogy eltaszítottad. Deucalion különleges kapcsolatban áll vele, ezt te is láthattad. Deucalion meg fogja értetni vele a helyzetet.
- Tibet... - mondta Carson. - Még azt sem tudom, hogy lehet eljutni oda.
- Menj végig a Baton Rouge-on, és fordulj balra! - Michael a nő elé állt, megakadályozta, hogy Carson a Honda bal oldali ülését foglalja el.
- Michael, egyfolytában nyafogtál, hogy mindig én vezetek. Most itt a nagy alkalom. Használd ki!
A tény, hogy átadta a kulcsot, csüggedtségre utalt. Michael még sosem látta ilyennek a társát. Azt szerette, ha Carson vad és elszánt.

- Carson, ide hallgass, ha Arnie itt volna, ezen a helyen, ahol az Új Faj garázdálkodik, és átveszi a hatalmat... Ha átveszi... Ha itt volna, tízszer ennyire aggódnál érte.
- És?
- És? Ne foglalkozz Tibettel! Ne játszd a sírós kislányt, oké?
- Ez most csúnya volt!
- Az se szép, ami körülöttünk zajlik.
- Nem, de ez akkor is csúnya volt.
- Én csak nevén nevezem a dolgot. Ne siránkozz, oké?
- Újabb fekete pontot szerzett, uram!
- Rendben, nem számít. De ami igaz, az igaz. Vannak emberek, akik túl puhák, túl sebezhetőek ahhoz, hogy szembenézzenek az igazsággal.
- Manipulatív szemétláda!
- Szavak, szavak, nekem nem árthatnak...
- De van valami, ami árthat! - mordult fel Carson. - Na, ide azzal a kulccsal!

Kikapta a férfi kezéből a kulcsot, és átment a kocsi másik oldalára. Beszálltak, bekötötték magukat. Carson indított.
- Keményen be kellett szólnom - jegyezte meg Michael. - Azt akartad, hogy én vezessek... Megrémítettél!
- Magamat is... - Carson beindította a motort.

Hetvenedik Fejezet

Deucalion a kolostorból belépett Patrick Duchaine atya konyhájába. Készen állt arra, hogy kiszabadítsa a papot a siralomvölgyből; eleget akart tenni ígéretének, bár amit tudni akart az Irgalomról, azt már Laffite tiszteletes elmondta neki.

A pap égve hagyta a lámpákat. Az asztalon kék kávésbögre és két üveg brandy állt, pontosan úgy, ahogy két órával korábban, Deucalion távozásakor. Azóta csupán annyi változás történt, hogy az egyik üveg kiürült, és a másikban lévő ital negyede is elfogyott.

Az, amit Laffite-ért tett, a vártnál nagyobb hatást gyakorolt rá. Felkészült arra, hogy a Duchaine-nel gyakorolt kegy még jobban megviseli majd, ezért a bögrébe, amiből korábban kávét ivott, töltött egy jókora adag brandyt.

A szájához emelte a bögrét, de nem kortyolt bele az italba, mert meglátta a teremtőjét, aki abban a pillanatban lépett be a konyhába.

Victor meghökkent, de közel sem annyira, mint az várható lett volna. Ahhoz képest, hogy találkozott legelső teremtményével, akit kétszáz éve halottnak vélt, nem is igazán lepődött meg.
- Tehát most Deucalionnak nevezed magad. Prométheusz fiát hívták így... Ez most az önteltség jele? Vagy talán így akarsz gúnyt űzni a teremtődből?

Deucalion nem számított arra, hogy félni fog, amikor végre szembekerül őrült teremtőjével. Mégis ez történt.

Az érzés azonban több volt puszta félelemnél, inkább haraghoz hasonlított - olyan haraghoz, ami addig táplálja és gerjeszti magát, míg olyan dühvé alakul, ami beindíthatja a végletesen erőszakos tettek láncreakcióját.

Ez a düh volt az, ami hajdan belehajszolta, hogy ártson az ártatlanoknak. Azóta már megtanulta, hogyan uralkodjon magán, most azonban, teremtője jelenlétében nem mást, mint saját magát veszélyeztette a határtalan gyűlölet, mely megfoszthatta önuralmától, és így sebezhetővé változtathatta.

Victor a hátsó ajtóra nézett.

- Hogy jutottál át az őrökön?

Deucalion olyan erővel csapta le az asztalra a bögrét, hogy kilöttyent belőle a brandy. Victor beljebb lépett a konyhába. Deucalion önkéntelenül hátrébb húzódott.

- Talpig feketében jársz - folytatta Victor. - Errefelé szokatlan az ilyesmi. Vagy talán gyászolsz valakit? Talán a párodat, akit annak idején majdnem elkészítettem neked? Azt, akit végül megsemmisítettem?

Deucalion ökölbe szorította a kezét. Szeretett volna lesújtani, de nem bírta megtenni.

- Hogy te milyen vadállatias vagy! - mondta Victor. - Szinte már szégyellem, hogy én teremtettelek. Manapság már sokkal elegánsabb lényeket alkotok. De hát minden kezdet nehéz, nem igaz?

- Maga őrült - mondta Deucalion. - Mindig is az volt.

- Tud beszélni! - kiáltott fel Victor gúnyos örömmel.

- A szörnygyártó szörnnyé változott...

- És ráadásul elmésnek is képzeli magát! - mondta Victor. - Senki sem róhatja fel hibámul, hogy így beszélsz. Csak életet kaptál tőlem, semmi mást... Bár ez az élet hosszabb, mint gondoltam. Több mint kétszáz év! Keményen dolgoztam magamon, hogy ilyen sokáig létezhessek, neked viszont nem szántam többet annál a kornál, amit bármelyik ember megélhet.

- Csupán egyetlen dolgot kaptam magától: szenvedést. Az életem, ez a hosszú élet annak a bizonyos villámnak az ajándéka.

- Igen, Duchaine atya elmondta, miben hiszel. Nos, ha igazad van, akkor talán az embereknek ki kellene állniuk a rétre, amikor villámlik. A szerencsések, akikbe belecsap az égi áldás, akár örökké is élhetnek!

Deucalion látását egyre inkább elhomályosította a düh, és a villám emléke, ami ezúttal sokkal, élesebb fénnyel lüktetett a szemében, mint korábban bármikor. A füle zúgott; úgy vette a levegőt, mint egy túlhajszolt ló.

- Ejnye, olyan erősen szorítod ökölbe a kezed - mondta Victor -, hogy a végén felsebzed a tenyered! Az ilyen fokú gyűlölet már egészségtelen. Nyugodj meg! Lazíts! Talán nem ez az a bizonyos pillanat, Arniért éltél?

Deucalion kinyújtotta az ujjait.

- Duchaine atya azt mondta, a villámtól sorsot kaptál. Feladatot, ami nem más, mint az én elpusztításom. Nos, itt vagyok...

Deucalion, mielőtt rájött volna, mit tesz, félrekapta a fejét - sehogy sem bírta elviselni teremtője átható pillantását. Ezzel a mozdulattal elárulta saját gyengeségét.

- Ha nem bírsz végezni velem - mondta Victor -, akkor én fejezem be azt, amit valamikor régen kezdtem el.

Amikor Deucalion ismét felnézett, egy revolvert látott Victor kezében.

- Ez egy 357-es Magnum - közölte Victor. - 158-as robbanógolyók vannak benne. Pontosan tudom, hova kell céloznom.

- Azon az éjszakán - mondta Deucalion -, a viharban, amikor megkaptam a sorsom, megértettem a világmindenség kvantumtermészetét is.
Victor ismét elmosolyodott.
- Ah! A közvetlenül az agyba történő adatbevitel korai verziója...
Deucalion felemelte a kezét. A mutató- és hüvelykujjai között egy pénzérme jelent meg. Feldobta a levegőbe. Az érme hirtelen eltűnt.
Victor arcára ráfagyott a mosoly.
Deucalion elővarázsolt, és feldobott egy újabb érmét, ami nem tűnt el, hanem leesett. Abban a pillanatban, amikor a konyhaasztalhoz koppant, Deucalion semmivé vált.

Hetvenegyedik Fejezet

Carson vezetett, Michael mellette ült - a világ rendje legalább ebben nem változott meg.
Michael felhívta Deucalion számát. Természetesen nem érte el, Jelly Biggs rögzítője válaszolt. Hagyott egy üzenetet; arra kérte Deucaliont, hogy találkozzon velük a Luxe moziban, éjfélkor.
- Mit csináljunk addig? - kérdezte Carson.
- Szerinted beugorhatunk a lakásomra? Van ott némi készpénzem. Meg aztán nem ártana, ha pár holmit bedobhatnék egy táskába...
- Menjünk el arra, és nézzük meg, mi a helyzet!
- Oké, de ha odaérünk, vegyél vissza a szuperszonikus sebességből!
Carson felgyorsított.
- Szerinted Deucalion hogy csinálja ezt a Houdini-trükköt?
- Fogalmam sincs. Sosem értettem a bűvészeket. Ismered azt a mutatványt, amikor úgy teszel, mintha letörnéd a kissrác orrát? Mutatod neki, hogy ott van a kezedben, pedig nincs ott semmi, csak a hüvelykujjad.
- Ismerem.
- Én is. De amikor bemutatom, a gyerekek mindig hülyének néznek, és rám kiáltanak: „Az csak a hüvelykujjad!"
- Még sosem láttam, hogy gyerekeknek bohóckodtál volna.
- Van pár barátom, az ő gyerekeikkel szoktam együtt lenni. Néha vigyázok rájuk.
- Lefogadom, jól bánsz velük.
- Hát, nem én vagyok Barney, a Dinoszaurusz, de azért elboldogulok.
- Ez a Barney állatira izzadhat a jelmeze alatt...
- Semmi pénzért nem lennék Barney! - mondta Michael.
- Gyerekkoromban utáltam a Nagy Madarat. Tudod, Szezám utca...
- Miért?
- Mert képmutató szemétláda volt, azért.
- Tudod, kitől féltem gyerekkoromban? Az „Ölelj meg" macitól.
- Kitől?
- A tévében volt egy öblítő reklám, amiben egy maci szerepelt. Valaki elmondta, hogy milyen puha a fürdőköntöse meg a törülközője. Közben az „Ölelj meg" maci ott rejtőzött a párna mögött, vagy a szék mellett vihogott.
- Boldog volt, mert az emberek elégedettek voltak.

- Nem. Olyan kis mániákus vihogása volt. A szeme meg üveges. Meg egyébként is: hogy jutott be azokba a házakba, ahol vihorászott?
- Azt mondod, le kellett volna csukni „Ölelj meg" macit? Betörésért?
- Pontosan. Amikor vihogott, általában eltakarta a száját az egyik mancsával. Mindig arra gondoltam, a fogait akarja eltakarni.
- Rossz fogai voltak? - kérdezte Carson.
- Úgy képzeltem, hogy pici, hegyes fogai vannak. Nem egy, hanem két fogsora. Négy-, talán ötéves lehettem, amikor mindig rémálmaim voltak. Arról álmodtam, hogy a saját macim hirtelen átváltozik „Ölelj meg" macivá, átrágja a torkomat, és kiszívja belőlem az életerőt.
- Ezzel most hirtelen egy csomó hülyeségedre magyarázatot adtál - mondta Carson.
- Ha majd egyszer nem leszünk zsaruk, nyithatnánk egy játékboltot.
- Egy játékboltosnak lehet fegyvere?
- Nem látom okát, miért ne lehetne - felelte Michael.

Hetvenkettedik Fejezet

Michael Maddison lakásának konyhájában ülve Cindi Lovewell egy kis csipesszel megpróbálta kiszedni Benny bal szeméből a faszilánkokat.
- Hogy néz ki? - kérdezte Benny.
- Gázos, de begyógyul. Látsz?
- A bal szememmel homályosan. De a jobbal minden rendben. Hát, már nem vagyunk olyan csinosak, mint voltunk...
- Azok leszünk. Kérsz valamit inni?
- Mi van?

A nő a hűtőszekrényhez ment.
- Kilenc fajta, üdítő, meg sör.
- Mennyi sör van?
- Kétszer hat üveg.
- Ide vele! - mondta Benny.

A nő az asztalra tette a sört. Felnyitottak két üveggel, megitták.

Cindi csuklója szépen gyógyult, de valahogy gyengébb volt, mint korábban.

Maddison lakása nem volt nagy. A konyha egybenyílt az étkezővel és a nappalival.

Ráláttak a bejárati ajtóra. Azonnal meghallották volna, ha valaki kulcsot dug a zárba.

Maddison két lépést se tehetett volna meg. Számítani lehetett arra, hogy a nő is vele lesz; ez így még jobb - le lehet zárni a munkát.

Cindi sajnálta O'Connort a meddősége miatt, ennek ellenére el akarta intézni. Fájdalmas halált szánt neki, a lehető legrosszabbat.

Benny felnyitotta a második üveg sört.
- Szóval, ki volt az a tetovált fazon?
- Én is ezen gondolkodom.
- Nem a Régi Fajhoz tartozik. Közülünk való lehet.
- Erősebb volt nálunk - mondta Cindi. - Sokkal erősebb. Szétrúgta a seggünket.

- Új modell lehet.
- Nem úgy nézett ki. Nekem a vudu jutott róla eszembe...
Benny felmordult:
- Ne foglalkozz a vuduval!
Benny időnként úgy viselkedett, mintha nem lenne semmi képzelőereje, mintha nem is Gamma lenne.
- Az arcán lévő tetoválás valamilyen veve lehetett.
- Ennek semmi értelme!
- A veve olyan szimbólum, ami egy asztrális erő hatalmát jelképezi.
- Már megint kezded?
- Valaki szuper rossz mojót rakott ránk, és megidézte Kongó egyik istenét vagy Petrót. Megidézte, és ránk küldte.
- Kongó egy afrikai ország.
- A vudunak három ága létezik - magyarázta Cindi türelmesen. - Rada a jóindulatú istenek hatalmát idézi meg.
- Hülyeségeket beszélsz.
- Kongó és Petro a haragvó, gonosz istenek két különböző csoportjának hatalmát képes megidézni.
- A múltkor tudománynak nevezted a vudut. Az istenekkel kapcsolatos dolgok nem tudományosak.
- Azok, ha a törvényeknek megfelelően működnek. Ezek a törvények éppen olyan szilárdak és valóságosak, mint például a fizika szabályai - mondta a nő.
- Valaki megidézte Kongót vagy Petrót, és ránk szabadította őket. Te is láthattad, milyen eredménnyel.

Hetvenharmadik Fejezet

Erika Helios a nappaliban vacsorázott meg, majd úgy döntött, konyakozgat még egy kicsit. Élvezte a kényelmet, és megpróbálta kiverni a fejéből az üvegtárlóban látott lénnyel kapcsolatos gondolatokat. Éppen kezdte jól érezni magát, amikor Victor hazaért az Irgalomból; a jelek szerint úgy döntött, mégsem dolgozza át az egész éjszakát.
- Jó estét, drágám! - köszöntötte Erika, amikor belépett a nappaliba. - Milyen kellemes meglepetés! Azt hittem, holnapig nem láthatlak.
Victor rosszalló pillantást vetett a vacsora maradványaira.
- Te a nappaliban vacsoráztál?
- Olyan helyen akartam enni, ahol konyakozhatok, és Christine azt mondta, konyakot bárhol ihatok, ezért aztán itt vagyok. Nagyon kellemes vacsora volt. Talán partit kellene rendeznünk ebben a helyiségben. Hívhatnánk néhány vendéget, és...
- A nappaliban nem szokás étkezni! - mondta Victor élesen.
Erika látta, Victor nincs igazán jó hangulatban, de úgy gondolta, egy jó feleségnek az a kötelessége, hogy felvidítsa a férjét. Az egyik székre mutatott.
- Húzd azt ide - mondta vidáman -, ülj ide mellém, és igyál egy kis konyakot te is! Majd meglátod, milyen csodás ez a hely egy vacsorához!

- Te a nappaliban, egy háromszázezer dollárt érő, tizennyolcadik századi francia szekreternél vacsoráztál?! - hördült fel Victor. Rossz hangulata hirtelen átváltozott valami mássá, valami sokkal rosszabb dologgá.

Erika megrémült, de remélte, talál valami olyan magyarázatot, amivel meglágyíthatja Victor szívét.

- Ó, ismerem ennek a bútordarabnak a történetét, drágám! Nagyon jó az antikvitásokkal kapcsolatos programom. Ha esetleg...

Victor belemarkolt a nő hajába, talpra rántotta, és háromszor keményen pofon vágta.

- Éppen olyan hülye és használhatatlan vagy, mint a másik négy volt! - üvöltötte.

Félrelökte a nőt. Erika az egyik kis asztalhoz tántorodott, és véletlenül ledöntött egy kínai porcelánvázát. A váza a perzsaszőnyegre esett, mégis széttörött.

- Sajnálom! - mondta Erika. - Igazán sajnálom! Nem tudtam, hogy nem szabad a nappaliban vacsoráznom! Most már látom, óriási hibát követtem el. Komolyan tanulmányozni fogom az etikettet, mielőtt. ..

Erika nem is gondolta volna, hogy Victor képes egy ennyire vad és indulatos támadás végrehajtására, és természetesen nem számított arra, ami ezután történt. A férfi visszakézből, a keze élével csapott le rá, azután ököllel esett neki, még bele is harapott. Erika természetesen nem védekezhetett, és Victor megtiltotta, hogy kikapcsolja a fájdalmat. A kín iszonyú volt.

Victor könyörtelenül elbánt vele. Erika tudta, teremtője nem tenne ilyet, ha nem érdemelné meg. A szégyen és a kudarc még a testi fájdalomnál is több szenvedést okozott neki.

Victor végül a padlóra lökte, és kiviharzott a szobából. Erika hosszú ideig mozdulatlanul feküdt. Aprókat, óvatosan lélegzett - ha mélyen szívta be a levegőt, mindene fájt.

Végül sikerült összegyűjtenie annyi erőt, hogy felüljön. A hátát a dívány oldalának támasztotta. Lassan körbenézett, és megállapította, hogy a finom, drága dísztárgyak közül sok beszennyeződött a vérével. Megértette, hogy zseniális férje nem csupán azon ritka alkalmakra fejlesztette ki a csodálatos folttisztító szert, amikor eszement lakájok leharapják a saját ujjaikat.

Tudta, ha ő akar lenni az utolsó Erika, tanulnia kell ebből a leckéből. Elhatározta, alaposan végiggondolja a történteket, és mindazt, amit Victortól hallott. Ha kielemzi, ha meghatározza a hibák jellegét, egészen biztos, hogy jobb feleség válik belőle.

Nem is sejtette, milyen iszonyúan nehéz feladatra vállalkozott.

Hetvennegyedik Fejezet

A három félresikerültét leemelték a pálmalevelekről, lepedőkbe bugyolálták a testeket, majd átvitték őket a szemétmező másik végében megásott sekély sírhoz. Tisztességgel akarták eltemetni a halottakat, a lehető legtávolabb a Régi Faj egyedeinek hulláitól.

A szertartás sokkal komorabb volt, mint a haláltánc, és sokkal kevésbé izgalmas. Mire a három holttest sírba került, a teleplakók közül sokan kezdték elveszteni türelmüket, nyughatatlanul izegtek-mozogtak.

A temetés után a társaság - amelyhez pontosan annyi nő tartozott, mint férfi - szokás szerint átvonul majd a zuhanyzóba, ahol a teleplakók alaposan lecsutakolják egymást. Az orgia már ott elkezdődik, és csak hajnalban fog befejeződni. A teleplakók az emberhullák széttiprása során ugyan kiadták magukból a felgyülemlett agresszió egy részét, a szexuális aktusok mégis hihetetlen vadsággal és kegyetlenséggel zajlottak le.

A kutyaorrú Nick sajnálta, hogy a többiek szükségét érzik a fürdésnek, mielőtt egymásban keresnek szórakozást. Imádta Gunny Alecto szagát, különösen akkor, amikor a nő mocskos volt. Gunny tisztán, szappanszagúan is kívánatos volt, de közel sem annyira, mint koszosan.

Gunny Alecto beindította a gépét, hogy betemesse a három félresikerült sírját. Nick vágyakozva nézett a nőre, és már az orgiával kapcsolatos gondolatok kavarogtak a fejében, amikor a szemétmező mélyéről hirtelen előtört valami. Nick sosem látott olyasmit, ami akár csak emlékeztetett volna erre a soklábú, sápadt lényre. Olyan gyorsan mozgott, akár egy pók, a teste emberi végtagok, torzók és fejek kusza, logikátlan elegye volt. Megragadta a sírba fektetett három félresikerültét, és a tetemeket maga után húzva, villámgyorsan visszabújt a szemét alá. Mire Nick feleszmélt, a lény a prédájával együtt eltűnt, csak a mező rengése emlékeztetett arra, hogy egyáltalán felbukkant.

Hetvenötödik Fejezet

Az Irgalom központi laboratóriumában egy Lester nevű Epszilon, a takarító csapat tagja szorgosan végezte napi munkáját.

Amikor Mr. Helios az intézményben tartózkodott, Lester nem takaríthatott a laboratóriumban. Mr. Helios nem szerette, ha felmosással vagy portörléssel zavarják munka közben.

Lester korántsem bánta ezt. Mindig ideges lett a teremtője közelében.

Mivel Mr. Helios ideje java részét az Irgalomban töltötte, és mivel pontos időbeosztás nélkül, rendszertelenül dolgozott (akkor, amikor zseniális elméjében megfogant egy-egy újabb pompás gondolat), Lester is mindig más időpontban végezte el a feladatát. Leginkább az éjszakákat kedvelte, mert ilyenkor, a teremtő távollétében a személyzet többi tagja, nem mert belépni a központi laborba.

Talán Lesternek is félnie kellett volna a bonyolult, fantasztikus, érthetetlen rendeltetésű gépektől, de ő nem tartott tőlük. Éppen ellenkezőleg.

A gépek zümmögtek, ketyegtek, mormogtak, úgy suttogtak, mintha komoly titkokat osztanának meg egymással. Némelyik időnként felcsuklott, vagy csipogni kezdett, de olyan is volt, hogy valamelyik dallamosan motyogott. Lester megnyugtatónak találta ezeket a zajokat.

Fogalma sem volt arról, hogy a zajok miért nyugtatják meg. Nem gondolkodott el ezen, és nem is próbálta megérteni a dolgot.

Lester semmit sem próbált megérteni abból, ami nem tartozott szorosan a munkájához. A munkája volt az élete, de ennek minden hozzá hasonló esetében így kellett lennie.

Amikor nem dolgozott, nehezen telt az idő. Időnként órákon át üldögélt, a karját vakargatta, míg az kisebesedett, és vérezni kezdett. Végignézte, hogyan heged be a seb, aztán ismét vakargatni kezdte... Máskor lement az épület legalsó szintjére, arra a helyre, ahol teremtőjük nem engedélyezte a takarítást. Odaállt a betonfal elé, és ritmusra addig verte be a fejét, míg megunta a dolgot.

Lester számára a szabad idő, szenvedés volt, a munka adta a lét értelmét. Amikor dolgozhatott, mindig pontosan tudta, mit csináljon, hogyan ossza be az idejét.

Az élete három dologból állt: élvezetes munka, unalmas szabad idő, és áramszünetek. A harmadikra csak az utóbbi időben került sor időnként. A jelenség lényege az volt, hogy hirtelen felriadt, és olyan érzése támadt, mintha állva elaludt volna. Amikor körbenézett, furcsa helyeken találta magát; fogalma sem volt arról, hogy került éppen oda, és miért.

Nem szerette a szabad időt, nem szerette az áramszüneteket. Amikor csak tehette, dolgozott. Folyamatosan és állhatatosan. Ha végzett, akkor ismét nekiállt feltakarítani azt, amit egy órával korábban már tisztára nyalt. Munkával múlatta az időt.

Ezen az estén, ahogy felmosta a padlót a teremtője íróasztala körül, hirtelen világossá változott a komputer sötét monitora. Annunciata arca jelent meg rajta.

- Mr. Helios, Helios, Werner arra kért, hogy szóljak önnek, Randal Hat szobájában van, és szétrobban, szétrobban.

Lester a monitoron megjelenő arcra nézett. Nem tudta, mit mondjon, ezért inkább folytatta a felmosást.

- Mr. Helios, uram, Werner kihangsúlyozza a helyzet súlyosságát, súlyosságát, súlyosságát, a helyzetét.

Ez nem hangzott valami jól, de Lesternek nem sok köze volt a dologhoz.

- Mr. Helios, egy Alfa sürgősen, sürgősen, sürgősen találkozni kíván önnel.

Lester ideges lett.

- Mr. Helios nincs itt.
- Mr. Helios, tudomásomra jutott, hogy Werner, hogy Werner, hogy Werner a kettesszámú elkülönítőben tartózkodik.
- Hívd vissza később! - mondta Lester.
- Utasítások? - kérdezte Annunciata.
- Micsoda?
- Megtudhatnám, mik az utasításai, uram?
- Én csak Lester vagyok - mondta Lester. - Nem adok utasításokat. Végrehajtom azokat.
- Kávéömlés a központi laboratóriumban!

Lester aggodalmasan körülnézett.

- Hol? Nem látok kávét.
- Kávérobbanás, robbanás a központi laboratóriumban!

A gépek pontosan úgy zümmögtek és hümmögtek, mint mindig. Az üveggömbökben és csövekben színes gázok és folyadékok örvénylettek - pontosan úgy, mint mindig. Semmi sem robbant fel.
- Annunciata! - mondta Annunciata szigorúan. - Lássuk, van-e valami, amit jól tudsz csinálni!
- Semmi sem robbant fel - mondta Lester.
- Werner, kávé, és a kettes elkülönítő előterében tartózkodik. Vizsgáld meg a rendszereidet, Annunciata, elemezd, elemezd...
- Nem értem, mit mondasz - közölte Lester. - Idegesítesz.
- Jó reggelt, Mr. Helios, Helios!
- Most megyek, és feltakarítom a laboratórium másik részét - jelentette ki Lester.
- Werner csapdába esett, csapdába, csapdába. Elemezz! Lásd, van-e valami, amit jól tudsz csinálni!

Hetvenhatodik Fejezet

Carson a társa lakása előtt parkolt le Vicky Hondájával. Nem állította le a motort, nem húzta be a kéziféket.

Néhány percig szótlanul ültek, a házat figyelték. Semmi sem utalt arra, hogy bármiféle veszélyforrás lenne Michael lakásában vagy az épület környékén.
- Mit is szoktak mondani a hazatérésről? - kérdezte Michael.
- Hülyeség.
- Az. Pontosan. Hülyeség hazamenni.
- Amire te gondolsz, azt Thomas Wolfe írta - mondta a nő.
- Az most mindegy. A lényeg az, hogy úgy érzem, állati nagy hülyeség lenne, ha hazamennék.
- Szerintem is.
- Örülök, hogy reggel ezt az új fehér cipőt vettem fel. Bánnám, ha sosem hordhattam volna.
- Tényleg jól néz ki - mondta Carson, miközben elindította a kocsit. - Mindig jól nézel ki...
- Tényleg?
- Mindig.
- Ez kedves tőled. Kedves, hogy ilyet mondasz. Egyébként ne haragudj, hogy azt mondtam, sírós kislány vagy...
- Felejtsük el!
- Éhes vagy?
- Ettől a Red Bulitól megjött az étvágyam.
- Nekem meg olyan az étvágyam, mint halálra ítélteknek kivégzés előtt. Bármit és mindent be tudnék falni. Éhen pusztulok!
- Szendvics?
- Kezdetnek megteszi.

Szokatlanul hosszú ideig hallgattak. Végül Carson törte meg a kényelmetlen csendet.
- Emlékszel még a tervünkre? Be akartunk törni Helioshoz, az otthonába. Erőszakkal akartunk behatolni, hogy lelőjük.

- Nos, én is úgy gondolom, hogy át kell gondolnunk a stratégiánkat.
- Ketten kellettünk ahhoz, hogy leszedjük a fickót Arnie szobájában. És még így is alig bírtunk vele. Aztán az a másik kettő...
- Fred és Ginger?
- Szerinted is úgy néztek ki, mint a táncosok? Oké, Fred és Ginger... Deucalion nélkül nem bírtunk volna velük.
- Helios házában mindenki, a személyzet minden tagja olyan, mint az a kettő.

Újabb hosszú csend következett.

- Talán az lenne a legjobb - mondta Michael -, ha mi is átugranánk Shreveportba, Leelee nénihez.
- Deucalionnak biztos lesz valamilyen ötlete. Majd elmondja, ha találkozunk vele a Luxe-ban.
- Nem hívott vissza. Sosem kapcsolja be a telefonját, és nem hallgatja le az üzeneteit sem.
- Ez érthető - mondta Carson. - Irtózik a technikától. Ne felejtsd el, a tizennyolcadik század végén kelt életre!

Hetvenhetedik Fejezet

Levették az olajlámpásokat a póznák végéről, odavitték a mélyedéshez, amiből az a lény emelkedett ki, hogy elrabolja a három tetemet.

A fénynél világosan látták a szemétbe fúrt alagút száját. A nyílás körülbelül hét, talán nyolc láb átmérőjű volt, és rézsútosan lefelé, a gödör mélyére vezetett. A járat összetömörült szemétből álló falát valamilyen átlátszó, csillogó, ragasztószerű anyaggal vonták be.

- Ez már nem semmi, igaz, Nick? - kérdezte Gunny Alecto. - Ugye, ez nem semmi?
- Az. Nem semmi - bólintott Nick Frigg. - De azt nem tudom, hogy mi.
- Micsoda éjszaka! - rikoltott fel a nő izgatottan.
- Nem semmi éjszaka - bólogatott Nick.
- Menjünk utána! - mondta Gunny.
- Oda? Le? Utána? Én is éppen erre gondoltam.

A Crosswoodsban az élet jó volt, mert időnként végre lehetett hajtani a szertartásokat, a szimbolikus gyilkosságokat (erre az utóbbi időben egyre többször kerülhetett sor), de az igazat megvallva a teleplakóknak nem lehetett részük sok újdonságban és változatosságban. Minden éjszaka szerveztek csoportos szexet, eljárták a haláltáncot, és időnként egészen különleges formájú félresikerülteket láttak - nagyjából ennyi volt a szórakozásuk.

Még a munkára programozott Epszilonok is vágytak a változatosságra, az új dolgokra. A szemétbe fúrt járat pedig új volt, egészen új.

A teleplakók közül ketten elszaladtak a teherautókhoz, hogy elemlámpákat hozzanak. Amikor visszatértek, egyikük, egy Hobb nevű férfi megkérdezte Friggtől:

- Lemegyünk, Nick?

Nick nem válaszolt azonnal. Elvette az egyik elemlámpát, bekapcsolta, és letérdelt az alagút szájához. Bevilágított a járatba, és megállapította, az

alagút legalább száz láb hosszú, és talán tíz láb mélységbe vezet, azután balra kanyarodik.

Nem félt attól, ami odalent várhatott rá. Nem olyan könnyű ám meghalni, ha pedig vége az életnek, úgy is jó... Nick Frigg nem tartott a haláltól.

Mélyen beszívta az alagút szagát. A bűz sokkal erősebb volt, mint a felszínen. Az ismerős szagok között felfedezett egy egészen újat, egy rejtélyes, sosem szagolt illatnyomot, ami nem származhatott mástól, csakis attól a valamitől, aminek a testét egybeolvasztott félresikerült-hullák alkották.

- Lemegyünk - jelentette ki. - De nem mindenki. Csak négyen.

- Engem válassz, Nick, engem! - kérte Gunny Alecto.

- Téged már kiválasztottalak - felelte a férfi. - Akarsz jönni, Hobb?

Hobb szeme izgatottan csillogott.

- Hát persze! Számíthatsz rám, Nick! Dugtunk, zabáltunk, táncoltunk már elégszer, de ilyet még nem csináltunk!

Hobb férfi volt, ezért negyediknek Nick egy nőt választott. Azazel jól nézett ki. Nem olyan jól, mint Gunny, de értett a szexhez, valósággal kiszívta a férfiakból az erőt. Nick úgy tervezte, hogy lemásznak, és ha esetleg nem találják meg a lényt, akkor még mindig egymásra mászhatnak odalenn. Ez is új lesz. Talán jobb lesz a dolog, mint a felszínen.

Gunny, Azazel és Hobb is kapott egy-egy elemlámpát.

A barlang, lejtős volt, de annyira nem, hogy a felderítők ne bírjanak talpon maradni.

- Keressük meg a patkányzabálót! - mondta Gunny. - Menjünk, nézzük meg, mi lakik odalent!

Hetvennyolcadik Fejezet

A teste vérmocskos volt, de a sebei már nem véreztek. A haja kócos volt, a ruhája szakadt, mindene tele duzzanatokkal és horzsolásokkal, de a sérülései már gyógyultak. Erika átment az italos szekrényhez, és magához vett egy üveg Rémy Martint.

Majdnem megfeledkezett a pohárról. Megijedt; eszébe jutott, ha Victor esetleg meglátja, hogy az üvegből iszik, újabb büntetés vár rá.

Átsétált a biliárdszobába. Már tudta, hogy nem ehet abban a helyiségben, amelyikben akar, de úgy vélte, inni bárhol szabad. Az agyába táplált, etikettel kapcsolatos anyagban egyetlen ilyen természetű tiltást sem talált.

Hogy csináljon is valamit, bekapcsolta a plazma- tévét, és egy ideig szörfölgetett a csatornák között. Unatkozott. Már éppen ki akarta kapcsolni a készüléket, amikor elcsípte a Kétségbeesett feleségek című műsor végét. Csak fél órát láthatott belőle, de ezt is bámulatosnak találta.

A következő műsor nem érdekelte. Kikapcsolta a tévét, és kisétált az üvegezett verandára. Nem kapcsolta fel a lámpákat, a sötétben üldögélt, a kertet, a reflektorokkal megvilágított fákat bámulta.

Csendben konyakozgatott, és közben azt kívánta, hogy tökéletes teste, amit a férjétől kapott, bárcsak ne dolgozná fel ennyire hamar az alkoholt. Gyanította, bármennyit ihat, nem fog elszédülni, nem fogja megtapasztalni

azt a mindent feledtető kellemes zsongást, Arniért az emberek többsége pohárhoz nyúlt. Pedig erre vágyott a legerősebben: ki akart kapcsolni.

Egy pillanatra feltámadt benne a remény. Talán mégis sikerült berúgnia? Odalent, a fák alatt mintha egy meztelen, albínó törpét látott volna elrohanni... A lény keresztülszaladt az udvaron, és elrejtőzött az egyik bokorban.

Erika elgondolkodva megivott néhány újabb pohárka konyakot. Sehogy sem tudta megmagyarázni a jelenséget. Az albínó ismét megjelent, ezúttal a bokorból a kerti tó melletti virágágyás felé tartott...

Hetvenkilencedik Fejezet

A Luxe mozi hetente csupán háromszor nyitott ki a régi filmek iránt érdeklődő közönség előtt, Deucalion azonban még ezeket a vetítéseket is törölte. Itt rendezte be otthonát, és úgy gondolta, a nyilvánosság kerülése valamivel fontosabb, mint a filmet szerető emberek szórakoztatása.

Éjfélkor az előcsarnokban találkoztak, ahol Jelly Biggs közvetlenül a pénztár mellett felállított egy asztalt. Az asztalra egy hatalmas edényt tett, amibe különböző csokoládészeleteket, drazsékat és cukorkákat szórt. Italból nem volt olyan nagy a választék, mint a rendszeresen üzemelő filmszínházakban. Carson vaníliás kólát kért, Deucalion és Jelly pedig gyömbérsört. Michael valósággal repesett az örömtől, amikor két teljes palack csokis tejet is kaphatott.

- Ha a háborúkat azok nyernék, akiknek magas a vércukorszintjük - jegyezte meg Michael -, már rég hősök lehetnénk.

Deucalion beszámolt arról, hogy Arnie milyen körülmények közé került Tibetben. Carsonnak rengeteg kérdése volt, de végül minden aggodalma eloszlott.

Deucalion azt is elmondta, hogyan találkozott teremtőjével Duchaine atya konyhájában. A közjáték sajnos rontotta az esélyeiket; Helios, vagyis Frankenstein már tudta, hogy legelső teremtménye még él, és ellene fordult. A meglepetés erejére tehát nem számíthattak.

Az első kérdést Carson vetette fel; arra volt kíváncsi, vajon van-e bármiféle lehetőségük arra, hogy eljussanak Victorhoz, akit bizonyára egy egész praetorianus gárda őriz.

- Úgy gondolom - mondta Deucalion -, teljesen mindegy, mit tervezünk el, mert a lehetőség úgyis olyan formában kínálkozik majd, amit nem láthatunk előre. Korábban már mondtam: Victor birodalma összeomló félben van. Ebben napról napra, sőt óráról órára egyre biztosabb vagyok. Éppen olyan arrogáns, mint kétszáz évvel ezelőtt, viszont már nem retteg a kudarctól. Ez a legfontosabb! Türelmetlen, de már nem fél. Bizonyára elkövetett néhány baklövést, de hosszú ideje kitartóan halad előre. Hisz abban, hogy látomása valóra fog válni. Elbizakodott lett, és ezért nem veszi észre, hogy birodalmának tartóoszlopai már kivétel nélkül elrohadtak.

Jelly Biggs felbontott egy zacskó csokis drazsét.

- Már nem vagyok elég kövér ahhoz, hogy cirkuszban mutogassanak, de a szívem mélyén mutatványos maradtam. A hozzám hasonló dagadtaknak van

egy közös vonásuk: mi nem arról vagyunk híresek, hogy bátran támadunk ellenséges tűzben. Kérhettek, de hiába, mert én aztán nem fogom megrohamozni veletek a citadellát. Nem megyek veletek, ezért az sem érdekel, hogy kell betárazni egy fegyvert. Ami viszont aggaszt... Nos, tegyük fel, hogy sikerül megölnötök Victort. Szerintetek ezután mennyi idő kell ahhoz, hogy a neoemberek őrjöngő gyilkosokká változzanak?
- Nem tudom - vallotta be Deucalion. - Azt sem tudom, mennyire lesz borzalmas. A legszörnyűbb dolgot azonban meg tudjuk akadályozni. Lehet, hogy emberek tízezrei halnak majd meg a neoemberek kezétől, mire vége lesz. Lehet, hogy négyünk közül egy se marad életben. De ha egyikünk mégis megússza, akkor kijelentheti: győzelmet arattunk.
Egy hosszú percig hallgattak, megpróbálták fel- fogni a helyzet erkölcsi jelentőségét.
- Ne hagyj cserben, haver! - mondta Carson a társának. - Most lökj be egy idétlen faviccet!
- Az az igazság - felelt Michael -, hogy most az egyszer egy se jut eszembe.
- Szent isten! - sóhajtott fel a nő. - Tényleg nagy szarban vagyunk!

Nyolcvanadik Fejezet

Erika a sötét verandáról hosszú ideig figyelte a kertben szaladgáló albínó törpét. A szellemszerű alakot jobbára csak akkor lehetett kivenni, amikor átvágott egy-egy jobban megvilágított ponton.
A jelek szerint keresett valamit. Még huszonnégy óra sem telt el azóta, hogy Erika kilépett a tartályból, így fogalma sem volt, vajon mit keresgélhet egy albínó törpe a városnak ezen a részén, egy ilyen villa kertjében.
Az is elképzelhető volt, hogy csupán meg akarta ismerni a birtokot. Talán felmérte a terepet, mielőtt elkezdi a valódi akciót? Vajon mit tervezhet? Erikának elképzelése sem volt, ezért hajlott egy egészen egyéni magyarázatra. A törpe talán gonosz lény, aki elrejtett aranyat, egy elsőszülött gyermeket, egy elvarázsolt királylányt vagy egy mágikus erejű gyűrűt keres.
Talán valamilyen rejtekhelyet akar találni magának, mielőtt megvirrad. Talán nem bírja a nap fényét és melegét.
Erika már jó ideje figyelte a lényt, és végül az is észrevette őt. A nő a sötét verandán ült, és meg se moccant, még a konyakospoharat se emelte fel, így igazán nem lehetett könnyű meglátni.
A jó negyven láb távolságban mozgó törpe, amikor megpillantotta a nőt, a veranda felé fordult, és furcsa, hadonászó szökdécselésbe kezdett. A jelek szerint izgatott volt, talán félt is. Látszott rajta, nem tudja, mit tegyen.
Erika teletöltötte a poharát, és várt.

***

Nick Frigg az alagúton keresztül a szemétgödör mélyére vezette Gunnyt, Hobbot és Azazelt. A zseblámpák fénye megcsillant a szemétfalakat borító, üvegszerű anyaggá keményedett nyálkán.

Nick gyanította, hogy a falakat helyükön tartó bevonat a lény testéből származik, valami váladék lehet. A szaga egyedi volt. Volt benne valami, ami a méhviaszra és a termesznyálkára emlékeztetett.

Negyed órája lehettek az alagútban, amikor az váratlanul kettéágazott. A teljes járat több mérföld hosszúságú lehetett, nem csak a nyugati gödörben futott, de átjutott a keletibe is, amit a felszínen már földdel takartak be, és befüvesítettek.

A Crosswoods alatt egy titkos világ volt, saját, rejtett országutakkal, amelyek a jelek szerint már régóta léteztek. A labirintus túlságosan bonyolult volt ahhoz, hogy egyetlen szorgalmas lény hozza létre. A négy felfedező kíváncsian közeledett minden sarokhoz; valamennyi forduló után azt várták, hogy végre megpillanthatják a különös lények kolóniáját, megláthatják a szeméttenger alatti fantasztikus építményeket.

Egy alkalommal hangokat hallottak. Sok hangot; női és férfi, hangokat. Távolról érkeztek, ritmusosan szóltak. A végtelenbe nyúló, kanyargós folyosó eltorzította a kántálást, amelyből csupán egyetlen szót lehetett kivenni; azt a szót, amelyet újra és újra megismételtek:

- Atyánk... Atyánk... Atyánk...

***

Az Irgalomban Annunciata az üres laboratóriumnak beszélt. Időközben már Lester, a takarító is elment, átvonult a létesítmény más részére, hogy ott folytassa a munkát, vagy leült valahol, hogy véresre vakarja magát.

- Fontos, fontos, fontos! Csapda! Analizáld a rendszereidet! Csinálj már jól valamit! Talán valami zavar van a tápanyag-ellátásodban. Becsukjam a belső ajtót?

Annunciata, miután feltette a kérdést, türelmesen várta a választ, de hiába.

- Megismerhetném az utasításait, Mr. Helios? Helios?

A monitoron megjelenő Annunciata-arc meglepetést és bizonytalanságot tükrözött.

A Victor íróasztala fölötti képernyő végül elsötétült.

Annunciata arca ugyanabban a pillanatban a kettesszámú elkülönítő előtti hat monitor egyikére siklott.

- Bezárjam a belső ajtót? - kérdezte.

Semmi válasz. A személyzet tagjai egymást szórakoztatták a távoli helyiségekben.

Mivel senki sem válaszolt a kérdésére, Annunciata felidézte a korábban kapott parancsok közül azokat, amelyeket vonatkoztatni lehet az adott szituációra.

- Nyissák ki a modul külső ajtaját! Duchaine atya, vigasztaló szavakat akar mondani szegény
Wernernek.

A közelebbi ajtó nyitószerkezete sziszegni kezdett; az ajtószárny lassan megmozdult.

A monitorokon tisztán látszott, hogy a Werner-lény, amely egészen addig izgatottan rohangált a falak mellett, hirtelen megállt, és mozdulatlanná vált.
- A távolabbi ajtót is kinyissam? - kérdezte Annunciata.
- A légzsilipben van.
Azután kijavította magát:
- Ez nem légzsilip!
A Werner-lény formáját és megjelenését tekintve olyan hátborzongatóan furcsa, nem e világi teremtmény volt, hogy a biológusok, antropológusok, entomológusok és a herpetológusok éveket tölthettek volna a tanulmányozásával annak reménye nélkül, hogy sikerül megfejteniük, hogyan, miből állt össze, mit jelentenek a gesztusai. A hétköznapi ember azonban, ha látja, minden bizonnyal észreveszi, hogy készül valamire.
- Köszönöm, Mr. Helios! Köszönöm! Köszönöm! Köszönöm, Mr. Helios. Helios. Helios.

***

Bucky Guitreau a város egyik körzeti ügyésze és replikáns volt. Éppen a házában, a dolgozószobájában munkálkodott, amikor a felesége, Janet (szintén replikáns) lépett be hozzá.
- Bucky, azt hiszem, valami gond van a programommal.
- Időnként valamennyien úgy érezzük, mintha gond lenne a programunkkal - felelte a férfi.
- Nem - mondta a nő. - Valahogy kitörlődött belőlem néhány... jó néhány fontos adat. Hallottad, hogy pár perccel ezelőtt megszólalt az ajtócsengőnk?
- Igen, persze.
- A pizza futár volt.
- Pizzát rendeltünk?
- Nem. Bernieteknek, a szomszédjainknak hozott pizzát. És tudod, mi történt? Ahelyett, hogy útba igazítottam volna a fiút, egyszerűen megöltem.
- Tessék?! Hogy érted azt, hogy megölted?
- Berántottam az előszobába, és megfojtottam.
Bucky riadtan állt fel az asztal mellől.
- Mutasd!
Átsiettek az előszobába. A padlón egy huszonéves férfi holtteste feküdt.
- A pizza a konyhában van, ha kérsz egy kicsit... - mondta Janet.
- Nagyon nyugodt vagy! - jegyezte meg a férfi.
- Ugye? Nagyon élveztem a dolgot. Az igazat megvallva, még soha semmit nem élveztem ennyire.
Bucky Guitreau-nak talán meg kellett volna rémülnie, kétségbe kellett volna esnie; arra kellett volna gondolnia, hogy Janet ezzel a meggondolatlan tettével hátráltatni fogja teremtőjük terveinek megvalósulását. Ehelyett azonban ámulattal nézett a feleségére.

Ámulattal és irigykedve.
- Igen, tényleg lehet valami gond a programoddal - mondta. - Nem gondoltam volna, hogy ez lehetséges. Most mit akarsz tenni?
- Azt hiszem, átmegyek a szomszédba, és megölöm Benneteket. És te? Te mit csinálsz?
- Jelentenem kellene az esetet - felelte Bucky. - Intézkednem kellene, hogy elpusztítsanak téged.
- És? Megteszed?
- Lehet, hogy velem is van valami gond.
- Ez azt jelenti, hogy nem adsz fel?
- Nem sok kedvem van hozzá - mondta a férfi;
- Nem akarsz átjönni velem Bernietekhez? Tudod, hogy megöljük őket.
- Tilos ölnünk, míg nem kapjuk meg a parancsot.
- Ezek a Régi Fajhoz tartoznak. Már régóta gyűlölöm őket.
- Nos, én is, de...
- Már attól beindulok, hogy beszélek róla! - mondta Janet. - Át kell mennem hozzájuk. Most, rögtön!
- Elkísérlek - mondta Bucky. - Bár nem hiszem, hogy bárkit is meg tudnék ölni. Viszont biztos szórakoztató a dolog... Azt hiszem, végignézem a műsorodat!

***

A ruhátlan albínó törpe végül összeszedte a bátorságát, átvágott a sötét pázsiton, és a veranda ablaka alá állt. Benézett Erikára.

A nő megállapította, hogy a lény nem a törpe, hanem valami... valami más. Kutatni kezdett a megfelelő szó után, és végül megállapította, hogy ez a valami leginkább egy trollhoz hasonlít.

Meglepve nyugtázta, hogy nem ijedt meg a trolltól, aki hatalmas, hihetetlenül értelmes, mégis kísérteties szemmel bámult rá. Erika végtelen szimpátiát érzett a lény iránt; úgy érezte, különleges szálak kötik össze őket.

A troll az üveghez szorította a homlokát, és rekedtes, reszelős hangon megszólalt:

- Harker.

Erika elgondolkodott.
- Harker?
- Harker - ismételte a troll.

Erika rájött, milyen választ kell adnia.
- Erika.
- Erika - mondta a troll.
- Harker - mondta Erika.

A troll elmosolyodott - a szája ocsmány, nedvedző sebként húzódott végig a feje alsó részén. Erikának egyetlen arcizma se rándult.

Erika egyik kötelessége az volt, hogy tökéletes háziasszonyként gondoskodjon a vendégeiről. A tökéletes háziasszonynak az egyik

kötelessége az, hogy egyformán bánjon a ház valamennyi vendégével. Ivott egy korty konyakot, és érdeklődve figyelte az őt bámuló trollt.
- Gyűlölni őt! - jelentette ki a troll.
Erika elgondolkodott, ez vajon mit jelenthet. Arra a megállapításra jutott, ha most megkérdezné, hogy a troll, kit gyűlöl, akkor esetleg olyan választ kapna, ami miatt jelentenie kellene a lény felbukkanását.
A tökéletes háziasszony nem kíváncsiskodhat. A tökéletes háziasszonynak gondoskodnia kell a vendégeiről.
- Várj itt! - mondta. - Mindjárt visszajövök.
Kisietett a konyhába, a kamrából elővett egy piknikkosarat, sajtot, sült húst, kenyeret, gyümölcsöt, meg egy palack fehér bort tett bele.
Számított rá, hogy a troll elmegy az ablak alól, mire visszatér. Nem ez történt.
Kinyitotta a veranda ajtaját, kilépett. Az ablak alatt várakozó troll riadtan szaladt vissza a bokrok közé, de amikor biztonságos távolságba ért, hirtelen megfordult, és Erikára nézett.
Erika letette a földre a kosarat, visszament a verandára, leült a helyére, és töltött magának még egy kis konyakot.
A troll bátortalanul, nagyon óvatosan közelítette meg a kosarat. Felemelte a tetejét, belenézett. Amikor megértette, hogy mit kapott, felemelte a kosarat, beszáguldott a bokrok közé, és eltűnt az éjszakában.
A tökéletes háziasszony nem pletykálhat a vendégeiről. A tökéletes háziasszony megtartja a titkokat, és nem él vissza mások bizalmával.
A tökéletes háziasszony kreatív, türelmes, éppen úgy, ahogy a bölcs feleség.

(Folytatása Következik!)